

Kardeşlik ve birlik için özgürlük ve eşitlik!

İÇİNDEKİLER

Newroz dönemecinde "İmralı süreci" . . .	3
Bosch'ta geçen bir yılın ardından.	4-5
Sınıfa karşı sınıf bilinciyle örgütlü mücadeleye!	6
Sendikal harekette büyük tasfiye dalgası	7
Hapishanelerde 12 Eylül'e rahmet okutacak uygulamalar.	8
İzmir ÇHD Başkanı Av. Hüseyin Korkmaz ile konuştuk.	9
"Bijî Newroz, bijî sosyalizm!"	10
Newroz ateşi dört bir yanda harlandı . . .	11
Kurultay hazırlıkları sürüyor.	12
Beyanname işçi ve emekçilere açıldı! . .	13
Sınıf hareketinden.	14
Metal TİS'lerinde uyuşmazlık!	15
Siyasal mücadele ve devrimci şiddet	
H. Fırat.	16-19
Kimyasal başlıklı füze saldırısının ardından.	20
Suriye'ye ABD vatandaşı "başbakan!" 21	
Emperyalist işgalin 10. yılında.	22
Dünyada işçi ve emekçi eylemleri . . .	23
Özgür yarınlar sosyalizmde!	24
Faşist çeteler iş başında!	25
Faşist saldırılara ve polis terörüne geçit yok!	26
Kadına yönelik şiddet dünyanın her yerinde!	27
Cinayeti gördük... Ahmet Yıldız katledildi!	28
Kızıldere bir savaş çağrısıdır!	29
Dikmen'de yıkım saldırısı tırmandırılıyor.	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/12 * 22 Mart 2013

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Esmat Matbaacılık
M. Nezih Özmen Mh. Yüksel Sk. No 19
Güngören / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 637 10 35

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada "tarihi" anlamlar yüklenen Diyarbakır Newrozunu henüz gerçekleşmemiş olsa da önden yapılan Newroz kutlamalarının mahiyeti, Diyarbakır Newrozuna da ayna tuttu.

Kürt hareketi tarafından "Öcalan'a özgürlük, Kürt halkına statü" çağırısıyla örgütlenen ve geçtiğimiz haftaya yayılan Newroz kutlamalarına, Kürt hareketinin içerisinde sürüklendiği tasfiyeci süreç rengini verdi. İstanbul, İzmir ve Ankara gibi belli başlı büyük kentlerin yanı sıra Diyarbakır haricindeki Kürt illerinde yapılan Newroz kutlamalarının coşkulu ve kitlesel geçmesi ise tasfiyeci süreç üzerinden Kürt halkında yaratılan beklentiye gözler önüne serdi.

Sınıf devrimcileri tarafından 6 kentte gerçekleştirilecek olan kurultaylara dönük hazırlıklar, programların netleşmesiyle birlikte hız kazanmış bulunuyor.

Emperyalist saldırganlığın gün be gün tırmandırıldığı, Kürt sorunu üzerinden ise düzen içi çözüm arayışlarının tasfiyeci politikalar eşliğinde Kürt halkına ve emekçi kitlelere pompalandığı bir dönemde, bu aynı gündemler üzerinden sınıfın devrimci programını öne çıkarmak ve işçi sınıfı içerisinde maddi bir güce dönüştürmek, kurultay çalışmalarının esas eksenini oluşturuyor. Kürt sorunu ve emperyalist savaş gibi temel siyasal gündemler üzerinden "sınıfa karşı sınıf" tutumunun öne çıkarılacağı kurultaylar sürecinin sınıfın öncü-ilerici kesimlerine mal edilmesi ise ayrıca önem taşıyor. Bunun kendisini ön hazırlık sürecinin ve kitle çalışmasının en temel halkalarından birisi olarak kavramak gerekiyor.

Bu yıl Mahir Çayan ve 9 yoldaşının sermaye devleti tarafından katledildiği Kızıldere direnişinin 41. yılı. Devrime adanmışlığın, devrimci fedakarlığın, kavgada yoldaşlaşmanın ve siper yoldaşlığının adı olan Kızıldere direnişi, yarattığı değerlerle bugün hala bizlere yol gösteriyor.

Mahirler'in ölümüne bir direnişle dalgalandırdığı

devrim ve sosyalizm bayrağı bugün sınıf devrimcilerinin ellerinde dalgalanıyor. On'ların yarattığı değerler sistemi, devrimci sınıf mücadelemizde büyüyor ve geleceğe taşıyor.

Katledilişlerinin 41. yılında bir kez daha anıları önünde saygıyla eğiliyor, bizlere bıraktıkları devrimci birikim ve değerleri göz bebeğimiz gibi koruyacağımızın sözünü veriyoruz.

Üniversitelerde gençliğe dönük saldırılara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Polis-ÖGB terörü kampüslerde kol gezerken ipleri çözülen faşist çeteler de devrimci ve ilerici öğrencileri hedef alan saldırılar gerçekleştiriyor.

Geçtiğimiz haftanın bilançosu dahi üniversitelerde yaşanan Polis-ÖGB ve faşist saldırıların boyutlarını gözler önüne serdi. Bununla birlikte saldırılar karşısında öğrenci gençliğin tepkisi de büyüyerek eylemli biçimler aldı. Özellikle Osmangazi Üniversitesi'nde yaşanan ÖGB terörüne karşı gerçekleştirilen eylem, gençlik içerisinde saldırılara karşı biriken öfkeyi gözler önüne serdi.

Önümüzdeki günlerde gençliğin bu öfkesini büyütme ve örgütlü bir güce dönüştürme sorumluluğu genç komünistlerin omuzlarında duruyor.

Kurultay bilgileri

İstanbul

7 Nisan Pazar / 12.00

Yer: Eminönü Halk Eğitim Merkezi

Adres: Bab-ı Ali Caddesi, No 37 / Cağaloğlu

e-mail: birlikkardeslik[at]yahoo.com

Tel: 0 531 439 05 53

İzmir

7 Nisan Pazar / 13.00

Yer: İzmir Fuar Gençlik Tiyatrosu

e-mail: izmiriscikurultayi@yahoo.com

Tel: 0 537 041 85 77 / 0 553 372 90 52

Adres: Fuar İç No:121 Kültürpark

Adana

7 Nisan Pazar / 14.00

Yer: İnşaat Mühendisleri Odası

Adres: Reşatbey mah. 62006 Sok. No:7 -

(Köylü kafe karşısı- Seyhan)

Tel: 0 538 970 64 95

Bursa

7 Nisan Pazar / 13.30

Yer: Baro Lokali

Adres: Kent Müzesi arkası, Heykel

Tel: 0 553 409 16 18

Kayseri

14 Nisan Pazar / 14.00

Yer: Kayseri İnşaat Mühendisleri Odası

Adres: Serçeönü Mh. Bay Fuat Cd.

Mühendisler İş Hanı Kat:1

Ankara

14 Nisan Pazar / 13.00

Yer: Tüm Bel Sen Genel Merkez Konferans Salonu

Adres: Sümer 2 Sokak No: 29/7 Kat:4 Kızılay

Newroz dönemecinde “İmralı süreci”

“İmralı görüşmeleri” sürecinin en kritik adımı Diyarbakır’daki Newroz’da atılacak. Öcalan’ın Newroz’da açıklama yapacağı açıklandığından bu yana, hemen herkes merakla bu açıklamayı beklemeye başladı. Kutlamaların, dolayısıyla açıklamanın yapılacağı saatler, gazeteminiz matbaa aşamasına denk geldiği için, burada ancak bir gün öncesine kadarki gelişmeler üzerinde durabileceğiz. Kısacası sürece dair kaleme alınan bir yazının deyim uygunsa en kritik malzemesinden henüz yoksunuz.

Böyle de olsa ilanıyla birlikte üçüncü ayını doldurmak üzere olan İmralı sürecine dair önümüzde azımsanmayacak veri duruyor. Hatta bugüne kadarki gelişmeler, yapılan açıklamalar ve sürecin toplamdaki seyri Öcalan’ın yapacağı açıklamanın temel hatları konusunda dahi genel bir fikir vermektedir. İkinci heyet görüşmesinin sızdırılan tutanakları zaten önden önemli bir kaynak işlevi gördü. Ardından Öcalan’a cevaben iletildiği söylenen mektuplara dair Kürt basınında ipucu mahiyetinde haber, röportaj ve yazılar yayınlandı. Bu arada neredeyse Türkiye’nin dört bir yanında erkenden kutlamalarına başlanan Newroz alanlarının genel panoraması da görülmüş oldu. Son olarak BDP Eşbaşkanı Demirtaş’ın da yer aldığı üçüncü heyetin görüşmesinden yansıyanlar var.

Sermaye cephesi “tasfiyeci çözüm”den umutlu

Bunlara ayrıca düzen cephesindeki tabloyu da ekleyebiliriz. Bu alanda AKP iktidarı üç ay önceki pozisyonundan milim şaşmış değil. İmralı’da sürdürülen görüşmelere, heyet ve mektup trafiğine rağmen söylem aynen korunuyor. AKP şefi ve belli başlı yetkilileri “müzakere, pazarlık vs. yok”, “tek devlet, tek bayrak, tek dil...” açıklamalarının ötesine geçmiyorlar. Ama “baldiran zehiri” içmek pahasına da olsa sorunu çözme kararlılığında olduklarını da yineleyip duruyorlar. Tabii sorunu “terör”, çözümü de “terörü bitirmek” olarak gördüklerinin altını kalınca çizmeden geçmiyorlar.

AKP’nin bu çizgisinin somut karşılığı konusunda üç aylık operasyonlar, bombalamalar, KCK davaları kimilerine bir şey anlatmış görünmüyor. Aynı şekilde “çözüm sürecinin” bir unsuru sayılıp büyük beklentilere konu edilen 4. Yargı Paketi’nin hüsrana yaratmış olması da... AKP’nin heyet ve mektup trafiğine tanıdığı icazet ise iki türlü okunabilir. Eğer siz tepeden tırnağa gerici ve halk düşmanı bir iktidarın ciddi ciddi bir barış ve çözüm kararlılığında olduğunu düşünüyorsanız, bu icazet aksi yöndeki tüm demeçlere-söylemlere rağmen haliyle onun samimiyetinin bir göstergesi olarak görünür. Fakat AKP’nin özü ve sınıf niteliği konusunda en ufak bir tereddüt olmayanlar için, söz konusu icazetin Kürt hareketini tasfiye girişiminin zorunlu olarak katlanılan bir gereği olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Düzen cephesinin öteki kesimleri de esasen başlangıçtaki tutumlarını sürdürüyorlar. CHP ulusalçı-şoven duyarlılıklara oynamayı ihmal etmeyerek çekinceli destek konumunda duruyor. MHP yine köklü

faşist söylemler ve Kürt düşmanlığı üzerinden şoven histeriden pay kapmaya çalışıyor. Aslında sorunun AKP’nin yansıttığı şekilde tasfiyeyle çözülmesine bir itirazı yok. İtiraz edilen yanı, Öcalan’ın ve PKK’nin muhatap alınmasıdır. Bu aynı zamanda, uzun yıllar boyunca şoven histeriyle sersemletilmiş yığınların da bam telidir. Kürt hareketinin “sabotaj” hassasiyeti dolayısıyla örtülü bir pasifliğe çekildiği koşulları fırsat bilen irili ufaklı şoven sürülerin çeşitli yerlerde 8 Mart ve Newroz eylemlerine saldırmaya cüret edebilmelerinin, okullarda ilerici gençlere yönelik saldırıları yoğunlaştırmalarının gerisinde de bunun hazımsızlığı var. PKK ve Öcalan’ın muhatap alınmasına dair hazımsızlık son dönemin anketlerine de yansımaktadır. Öyle ki burjuva basında düne kadar AKP’nin methiyesinde yarışan kimi yalakalar dahi bu alanda AKP’ye itirazlarını yükseltmek, hiç değilse onu uyarmak ihtiyacı hissediyorlar.

“Temkinli iyimserlik”

Karşı cephedeki tabloya rağmen, Kürt hareketi “temkinli iyimserlik” çizgisinde yoluna devam ediyor. Buradaki temkinliliğin üç aylık evrim sonucunda giderek nasıl silikleştiğini görebilmek için KCK adına yapılan belli başlı açıklamalara ve Kürt basınının temel kalemlerinin değerlendirmelerine geriye doğru bakmak yeterlidir. Gelinek yerde Kürt hareketi (ve tüm iradelerini ona endekslemiş kesimler) AKP’nin samimiyetine dair kayıtları olabildiğince ikinci plana iterek, büyük beklentilere kapılmış bulunuyor. AKP’nin tersi yöndeki açıklamalarına aldırımsızın, sürecin “görüşmeler”den öteye geçip, “müzakere” aşamasına vardığı dahi iddia edilebiliyor.

Yine Kürt basınındaki yankılarına bakılırsa Öcalan’ın “bölgesel çapta barış ve demokratikleşme” stratejisini yansıttığı ileri sürülen mektuplar, Kürt hareketindeki beklentileri alabildiğine güçlendirmiş ve ortak bir desteğe konu edilmiştir. Öcalan’ın mektupları üzerine gerekli kurumsal toplantıları yaptıklarını söyleyen KCK Başkanı Karayılan, bu desteği; “...daha önceden de ifade ettiğimiz bazı kaygıları taşımakla birlikte, eğer işler ters dönerse bölgesel avantajları ve taktik performansın başarı kazanabileceğine olan inancımızı da korumakla birlikte, Önderliğimizin ortaya koymuş olduğu stratejik perspektifin daha doğru olduğunu, buna çok güçlü bir biçimde katılmanın kararlaşması ve iradeleşmesi oy birliğiyle gerçekleşmiştir” sözleriyle açıklamaktadır. Yine üçüncü heyet görüşmesinin ardından yayınlanan röportajında Selahattin Demirtaş’tan da benzer bir yaklaşım yansıyor.

Kürt hareketi cephesinden yapılan açıklamalar ve yorumlardan anlaşıldığı kadarıyla, Öcalan’ın üç aşamalı bir yol haritası olduğu, Newroz’daki mesajla ilk aşamanın startının verileceği görünüyor. AKP sözcülerinin demeçleri, beklenenin eylemsizlik ve sınır dışına çekilme olacağını işaret etmektedir. Zaten bu beklenti baştan beri neredeyse tüm topluma da mal edildi. Son kertede karşılığının olup olmadığını Öcalan’ın 21 Mart’taki mesajı gösterecek. Şayet AKP iktidarı bu konuda istediğini alırsa, kendi “çözüm

“ **Kürt halkının mücadele azmini halkların tam hak eşitliğine ve özgürlüğüne dayalı devrimci birliği uğruna savaşımdan alıkoymanın, AKP’nin tasfiyeci aldatmacasıyla yeni hüsrana yaşatmanın sorumluluğu ise başta Kürt hareketi olmak üzere, tasfiyeci oyuna kapılanların omuzlarında olacaktır.** ”

stratejisi”nin en kritik halkası gerçekleşmiş olacaktır.

Newroz alanlarında yansıtılan beklenti

Öte yandan AKP’ye yeterli zamanı kazandıracak, iç ve dış politik hesaplarını hayata geçirmesini sağlayacak bir oyalamanın koşulu, Newroz alanlarından yansımış bulunuyor. Kürt hareketi “Öcalan’a özgürlük, Kürtlere statü” şiarıyla bunu Kürt halk kitlelerine mal edebildiğini göstermiş oldu. Bu yılın Newroz’na katılıma yansıyan kitlesellik ve coşku dahi, Kürt kitlelerinde “çözüm sürecine” dair oluşturulması başarılı büyük beklentilerin yarattığı politizasyonun ifadesidir. Nedir ki sermaye devleti cephesinde, Kürt halkında Öcalan’ın özgürlüğüne dair yaratılan güçlü beklentinin karşılanabileceğine dair en küçük bir esneme yoktur. Yaygın bir şekilde şovenizm zehirinin etkisinde olan yığınların, ancak sosyal mücadelenin sağlayabileceği arınma olmadan buna kazanılabileceğini ummak ise hamhayalden ibarettir. Keza AKP’nin “baldiran zehirini içip” bunu göze alabileceğini ya da salt Kürt ulusal mücadelesinin basıncıyla buna zorlanabileceğini düşünmek de... Dolayısıyla tasfiyeci sürecin daha bu ilk aşamadaki akıbeti bile baştan bellidir.

Şüphesiz bunun için sürecin seyrini beklemek bile gerekmiyor. Halihazırda sermaye devletinin başını tutan AKP’nin özü ve niteliği belli, bugüne kadarki işçi-emekçi, halk düşmanı siyaseti ve icraatları ortada duruyor. Kürt hareketi, harcı iligine kadar gericilikle, emperyalizme uşaklıkla, işçi ve emekçilere olduğu kadar kendi dışındaki inanç ve milliyetlere düşmanlıkla karılmış AKP’yle kurulan masada milim yol kat edemez. Tersini iddia etmek apaçık bir yalana kapılmaktır ve hiçbir yalan birileri tüm benlikleriyle inanıyorlar diye asla gerçek haline gelmez. Dinci-gerici iktidarla kurulan masadan ancak yeni ve katmerli bir tasfiyeci aldatmaca, dolayısıyla en başta da Kürt halkının mücadele dinamizmini darbeleyen yeni bir hayal kırıklığı çıkabilir.

Kürt halkının mücadele azmini halkların tam hak eşitliğine ve özgürlüğüne dayalı devrimci birliği uğruna savaşımdan alıkoymanın, AKP’nin tasfiyeci aldatmacasıyla yeni hüsrana yaşatmanın sorumluluğu ise başta Kürt hareketi olmak üzere, tasfiyeci oyuna kapılanların omuzlarında olacaktır.

Bosch'ta geçen bir yılın ardından...

Zorlu mücadelenin deneyimleri ve gösterdikleri

Bosch işçilerinin prangalarından kurtulmak için yaptığı büyük eylem birinci yılını doldurdu. Bosch işçileri bundan bir yıl önce 14 Mart günü Türk Metal'den istifa ederek Birleşik Metal-İş'in yolunu tuttular. Bu adımla birlikte kendileriyle aynı biçimde ezilen ve sömürülen metal işçileri başta olmak üzere işçi sınıfına umut oldular. Fakat aradan geçen bir yıllık zaman Bosch işçilerine işlerinin kolay olmadığını, yapacak daha çok işin, yürünecek uzun ve zor bir yolun olduğunu gösterdi. Bosch işçileri bu yoldan yürüdükçe kırmak için kavga verdikleri kölelik zincirlerinin ne kadar ağır ve uzun olduğunu anladılar. Zinciri kırmaya başladıkça Türk Metal'in sadece bir halka olduğunu gördüler. Türk Metal'i ezdiler, ama arkasından sermaye, sonra da hükümet ve yargısıyla devleti çıktı. Böylelikle büyük ve zor bir işe soyunduklarını daha iyi kavradılar.

Sarsan ve yol açan büyük sınıf eylemi

Oysa 14 Mart ve izleyen günlerde zafer kesin görünüyordu. Öyle ki dalga dalga gelen istifalarla birkaç gün içerisinde neredeyse üçte ikilik çoğunluk Birleşik Metal-İş'in yolunu tuttu. Çeşitli nedenlerle işini garantiye almak için bekleyen az sayıdaki işçi ile beslemeleri dışında Türk Metal'de kimse kalmamıştı. Bosch işçileri ile Birleşik Metal-İş saflarında artık geri dönüşü olmayan bir yola girildiği inancı kuvvetliydi. Dahası Bosch işçilerinin açtığı yoldan başka işçi bölüklerinin de yürümesi beklentisi oldukça yüksekti. Nitekim bu yönde bir dizi açık veri de mevcuttu. Bosch'un etkisi Bursa'daki büyük metal fabrikalarında dalga dalga yayılırken bu fabrikaların birçoğunda da işçiler, Türk Metal'den kopmaya yönelik ciddi bir arayış içerisindeydiler. Rüzgarın en yoğun biçimde estiği Bosch Rexroth ve Bosch Fren Sistemleri fabrikalarında da işçiler günler sonra önden herhangi bir örgütlenme çabası olmaksızın Birleşik Metal-İş'in yolunu tuttular. Onları Gebze'den Cengiz Makina işçileri izledi. Bu fabrikaların dışında ise Bursa'daki Renault, Tofaş, Mako, Coşkunöz gibi fabrikalarda ve ülkenin dört yanında Arçelik başta olmak üzere bir dizi fabrikada büyük bir kaynamanın yolunu açmıştı. Pek çok fabrikadan işçiler kendiliğinden Birleşik Metal-İş ile irtibata geçiyor, sendikayla zaten bağlantılı olanlar ise canlanıyor, mücadele ve örgütlenme yönünde güçlü bir irade göstermeye başlıyorlardı.

Bu koşullarda Bosch kıvılcımının diğer fabrikalara sıçraması bir zaman sorunu gibi görünüyordu. Öyle ki Bosch işçilerinden tokadı yiyen Türk Metal çetesi ile MESS savunmadaydı. Bosch'u kaybettiklerini kabul ediyor ama yangının daha da büyümesini engellemeye çalışıyorlardı. Fakat kısa süre sonra yangının başka yerlere sıçramayacağı anlaşıldı. Bunun böyle olmasında, pek çok fabrikada işçilerin Türk Metal'den kurtulmak için büyük bir istek duymalarına rağmen harekete geçmelerini sağlayacak asgari bir örgütlülük düzeyinden yoksun olmaları yatıyordu. Bosch yolu açmıştı, nasıl yürüneceğini göstermişti, kuşkusuz o an geldiğinde Bosch işçileri gibi davranacaklardı, ama henüz Bosch'un arkasından gitmek için yeterince güçlü değillerdi. Hem Bosch'tan esen rüzgar metal

patronları ve Türk Metal tarafından bloke ediliyor, fabrikalara ulaşması engellenmeye çalışılıyordu. İşte bunun için hazırlık yapacak, uygun an geldiğinde harekete geçeceklerdi. Bu arada da Bosch'taki mücadelenin gidişatını izleyeceklerdi.

Büyük çıkış sendikalizmin cenderesine sıkıştırıldı

Diğer taraftan ise Birleşik Metal-İş yönetiminin tutumu da rüzgarın şiddetini zayıflatarak yangının daha fazla büyümesini de zora sokuyordu. Zira Birleşik Metal-İş yönetimi Bosch'un ardından Rexroth, Fren Sistemleri ve Cengiz Makina'nın da kapısını çalmasıyla birlikte her bakımdan büyük bir işin altına girmişti. Örgütsel kapasitesi zorlanıyor ama aynı zamanda da aşağıdan bedene giren taze kan bürokrasinin dengelerini bozuyordu. İşte bu nedenlerden dolayı Birleşik Metal-İş yöneticileri daha en baştan itibaren yangını büyütecek adımlardan ziyade, kazanımlarını pekiştirmek adına savunma ağırlıklı bir strateji izledi.

Bunun anlamı şuydu:

Yangını büyütecek adımlardan uzak durulacak, ortaya çıkacak imkanlar ve arayışlar uzun vadeli bir sendikal örgütlenme çalışmasının dayanakları haline getirilecekti. Bosch'ta ve onu izleyen fabrikalarda içe dönülecek ve örgütlülüğü sağlamlaştıracak adımlar atılacaktı. Bu adımlar ise iki ana başlıkta toplanmaktaydı: İlki üye sayısını olabildiğince arttırmaktı. İkincisi ise üye olan işçiler içerisinde sendikanın denetimini sağlayacak güçlerin ortaya çıkarılması ve giderek komite vb. araçlar yoluyla bir kurumsallaşmanın sağlanmasıydı. Sendika mevcut üye sayısının neredeyse üçte biri kadar yeni üye kazanmıştı. Şimdi bu yeni üyelerin bünyeye adapte edilmeleri, deyim uygunsa hazmedilmeleri gerekiyordu. Yani bu geri çekilme dönemi, basitçe daha büyük mücadeleler için soluklanmak ve saflara yeni kazanılanları bu mücadeleler için hazırlamak dönemi değildi. Aynı zamanda yönetimi ellerinde bulunduran ve sendika içerisinde tüm ipleri elinde tutan üst kademe yönetiminin bürokratik kaygılarına

hizmet ediyordu. Bunun için hızla Bosch'a nüfuz etmek, en başta da başlarına iş açması muhtemel unsurları etkisiz hale getirmek istiyorlardı. Öyle ki daha 14 Mart günü bazı sendika yöneticileri sınıf devrimcileriyle görüşen Bosch işçilerini tespit etmekle meşguldü; ki mimlenen bazıları ilerleyen günlerde sürecin dışına itilmeye de çalışıldı. Böylelikle de basit bir sendika değiştirmenin çok çok ötesinde politik bir sınıf eylemi olan bu çıkış, sendikanın politik-örgütsel dar alanı içerisine sokuşturulmaya çalışılıyordu. Ama böylelikle aslında bu yöneticiler kendi topuklarına da kurşun sıkıyorlardı...

Kaybedilen olanaklar...

Birleşik Metal-İş'in burnunun ötesini görmeyen dar görüşlü bürokratlarının unuttuğu ya da konumlarının onlara bir biçimde unutturduğu bir gerçek vardı: Bosch'ta ve diğer yerlerde bu çıkışın gerçekleşmesinde sendikanın öznel rolü pek azdı. Çıkışın dinamiği ise Türk Metal'e ve MESS düzenine yönelik büyük öfkeydi ve bunun taşıyıcısı da büyük ölçüde bu mücadelenin içerisinde özgüven kazanmış ve giderek her türlü bürokrasiden tiksinişmiş olan Bosch'un ileri ve öncü işçileriydi. Yapılması gereken bu dinamige yaslanmak, hem onu sınıf bilinciyle donatmak hem de giderek bu bilinci aşağıya doğru yaymak, tüm canlı özüyle sendikanın iç bünyesine taşımaktı. Böyle yapılabilirse Bosch işçilerinin bünyeye uyum sağlamaları mümkün olacaktı. Hem böylelikle bünye dışarıdan saldırılara karşı güçlü bir bağışıklık sistemi geliştirecek hem de baştan aşağı yenilenecek daha büyük bir güç ve enerjiye erişebilecekti.

Ama tüm bunlar için mücadelenin, sürecin dar bir sendikal ufukla değil, politik bir sınıf bilinci ve tutumuyla yönetilmesi zorunluydu. Çünkü Bosch işçilerinin yaptığı şey 12 Eylül darbesi yoluyla kurulmuş bir kölelik düzenine başkaldırmaktı. Sınıf dengelerini tümünden değiştirecek bir sürecin önünü açan bir ayağa kalkıştı. Bunun için onların çıkışını basit bir sendika değiştirme işlemi olarak düşünmek ve düzenin de yasalarına uyararak bu durumu sindirmesini beklemek tam bir saflıktır.

İyi bilinen ama pratikte çoğu zaman unutilan bir

söz vardır: Her ayaklanma için savunma ölüm demektir. Elbette Bosch'ta olan düzene karşı bir ayaklanma değildi ama özü itibarıyla kurulu düzene dokunmak, onun temellerine yönelmek demektir. Bu nedenle de düzenin efendilerince ayaklanmaya eşdeğer bir olay sayılacak ve ezilmeye çalışılacaktır... İşte bunun için Bosch'ta Birleşik Metal-İş yöneticilerinin uyguladığı biçimiyle bir savunma, ölümle eşdeğerdi. Yapılması gereken büyütülen safları örgütlü hale getirmek, öte yandan da politik bakımdan donatmak ve bu sırada da henüz yeterince güçlü olunamadığı ölçüde düşman kampı savunma konumunda tutabilmek, bunun için de Bosch'un etkisini diğer fabrikalara yaymaya yönelik politik plandaki yönelimi sürdürmekti. Giderek Bosch işçisinin davasını başta metal işçileri olmak tüm işçi sınıfının davası haline getirmekti.

Yasalıcı ve sendikalist anlayış inisiyatifi düşmana verdi

Birleşik Metal-İş yöneticileri yazılı ve sözlü değerlendirmelerinde bu gerçeklerin farkında olduklarını gösteriyor, olup biteni sınıfsal ve tarihsel kapsamıyla ele alıyorlardı. Fakat hep yaptıkları gibi söylediklerini uygulama safhasında unutuyorlardı. Konuştuklarında büyük işçi önderleri gibi boy gösterenler, uygulamada basit sendikacılar haline dönüşüyorlardı. İşte bunun için ne içeride ne de dışarıda yapılması gerekenler yapılmadı. Saldırıdan savunmaya geçildi. Bu büyük çıkış basitçe bir sendika değiştirme işlemi gibi ele alındı. Bosch işçisinin davasını işçi sınıfının davası haline getirecek adımlardan uzak duruldu. Bu amaçla uzatılan elleri de (özelde de sınıf devrimcilerinin elini) hep yaptıkları gibi geri çevirdiler. Çevirmekle kalmadılar çıkışın canlı-devrimci özünü boğmaya, bu özü bir biçimde temsil eden işçileri de süreçten uzak tutmaya ve etkisizleştirmeye çalıştılar. Bunu yaparken diğer taraftan ise Bosch işçilerinin geri bilincine yaslandılar, onunla bir biçimde uzlaştılar.

Sonuç ne mi oldu? Kısa süre sonra yediği darbeden dolayı sendeleyeni Türk Metal ve MESS, bu savunma stratejisinden de faydalanarak kendisini toparladı ve saldırıya geçti. Türk Metal ve ortakları Bosch işçisinin bilinç ve örgütlenme alanındaki zayıflığından yararlanmaya çalışarak başarıya ulaşmak istiyorlardı. Zira Bosch işçileri Türk Metal'den kopmayı başarmakla birlikte henüz sermaye ve diğer silahlarının üstesinden gelebilecek bir bilinç ve örgütlülük düzeyinden uzaktı. İşte bu uzaklık sermaye ve uşaklarının işini kolaylaştırıyordu. Öyle ki, Bosch işçileri bugüne kadar sadece kopuş anında yapılan bazı müdahaleler dışında Türk Metal'le karşı karşıya gelmemiş, bu da aslında kopuşu hızlandıran ve

kolaylaştıran en önemli etken olmuştu. Örneğin Birleşik Metal-İş'in Avrupa'daki girişimleri, IG Metal'in zorlamasıyla Bosch yönetiminin işçilerin sendika değiştirmelerine saygı göstereceğine dair bir yazılı açıklama yapması sürecin önünü alabilmesine açmıştı.

Kuşkusuz her mücadelede düşmanın iç çelişkilerinden, kopukluğundan, şaşkınlığından ve yalpalamalarından faydalanmak normal ve gereklidir. Ama yapılmaması gereken şey tüm bir mücadelenin geleceğini buna endekslemektir. Bunu yapan kendi kaderini de düşmanın eline terketmiş olur.

İşte kurulu düzeni aşacak bir bakışa, anlayışa ve ufka sahip olmayan Birleşik Metal-İş yönetimi sırtını Bosch yönetiminin sözde tarafsızlığına yaslar, stratejisini savunma merkezli kurarak inisiyatifi Türk Metal'e kaptırdı. Bu koşullarda Bosch yönetimi Türk Metal'den yana açık tutum aldı ve böylelikle de başlatılan saldırı belli ölçülerde sonuç verdi. Zayıf ve sallantılı duran Bosch işçileri işsizlik korkusuyla hızla saf değiştirirken Türk Metal fabrikada bir taraf haline geldi. Fakat bir yerden sonra bu saldırı durduruldu. Saldırının durdurulmasında ise büyük ölçüde ileri ve öncü işçilerin çabası belirleyici oldu. Saldırıya karşı konu siyasal alana taşınarak, fabrikanın ve Bosch genel merkezinin önünde eylemler (eylem kararları büyük ölçüde öncü işçilerin zorlamasıyla alındı) yapılarak yanıt verilmeye çalışıldı. Ama belirleyici olan ileri ve öncü işçilerin fabrikalardaki kararlılığı ve sağlam duruşuydu.

Türk Metal ve ortakları Bosch'u düşürmeyi başaramamış ama mevzi kazanmışlardı. 14 Mart ve izleyen günlerde Bosch'ta silinen Türk Metal artık belli güçlere dayanarak fabrika içerisinde bir taraf haline gelmişti. Koşullar artık Bosch işçilerinin çıkışını yasal mekanizmalar içerisinde boğmaya uygundu. Dolayısıyla saldırı hamleleri de bu zeminde geliştirildi. İçeride satın alınmış ve korkutulmuş unsurları tutarak sahip olunan üye sayıları yetki başvurusu için kullanıldı. Başvuru yapma olanağı yeni bir sürenin kazanılması için olanak haline getirildi. Bu arada da baskı, şantaj, satın almalarla üye sayıları arttırıldı. Yüzlerce işçi iki taraf arasında gitti geldi. Bu arada da Türk Metal ve bakanlık el ele yeni bir oyunu tezgahlamaktaydı. Bu oyunun sonunda Türk Metal'e yetki belgesi verildi ancak işçiler bu kaba müdahale karşısında geri adım atmadılar. Bunun böyle olmasında en önemli etkenlerin başında ise MESS Grup TİS süreciyle ilgili taslakların açıklanması ve metal işçilerinin patlayan öfkesi oldu. Renault'da doruğuna ulaşan eylemlerin yaşanmasında Bosch işçilerinin çıkışı büyük etkendi ama şimdi işte bu eylemlilikler sayesinde de Bosch mevzisi korunuyor, dahası bakanlık kararına rağmen Türk Metal büyük yaralar alıyordu. Öyle ki Renault eyleminin ardından yüzlerce işçi Birleşik Metal-İş'in yolunu tuttu.

Fakat bu aynı aşamada Birleşik Metal-İş yönetiminin dar görüşlülüğü-sendikalist ufku ve inisiyatifi düşmana bırakan sözde savunma anlayışı, ortaya çıkan imkanların da bir kez daha heba olmasını getirdi. Öyle ki Renault'da işçilerin çıkışını örgütlü bir hazırlıkla karşılayamayan Birleşik Metal yönetimi, Renault eylemi bastırılıp gözdağı amacıyla bir kısım işçinin işten atılmasından sonra da geri adım atmaya devam etti. Bir kez daha inisiyatif sermaye ve Türk Metal'e bırakılırken, bu ikilinin kurduğu kapanın çevresinde dolaşmaya devam edildi. Bir süre sonra MESS ve Türk Metal, yüzünü Bosch işçilerine çeviren fabrikalardaki işçiler üzerinde egemen olurken, yeni hamlelerinin de yolunu açtı.

Tüm bunlarla birlikte ve süreç boyunca Birleşik Metal-İş yönetimi işleri yasalıcı bir anlayışla götürmeye çalıştı. Hükümet-Türk Metal ortaklığı deşifre olana kadar, "yetki bize çıkacak" biçimindeki bir kesinlikle konuşarak umutları bakanlık kapısına bağlayan sendika yönetimi, bu aşamadan sonra da "bu usulsüz karar mahkemeden kesin dönecek" düşüncesine bel bağladı. Bu düşüncüyü işçilere taşıyarak durumu idare etti. Bu nedenle mahkemenin ilk celsede verdiği aleyhte karar Bosch işçilerinin saflarında büyük bir şaşkınlığa yol açarken sendika yöneticilerine ve giderek de sendikaya olan güveni büyük ölçüde sarstı. Fakat buna rağmen sendika yönetimi bu güvensizliğin nedenleri üzerine düşünmek ve yaşananlardan ders çıkararak bir iç hesaplaşmaya gitmek yerine, işçilerin bu güvensizliğine başka kılıflar uydurmaya çalıştı. Yasalcılıktan da bir nebze olsun geri adım atmayan Birleşik Metal-İş, şimdi de umutları Yargıtay'a sonra da AİHM kapılarına bağlamaktadır.

Kazanmak mümkün!

Aradan geçen bir yılın ardından varılan nokta pek iç açıcı değildir. Yukarıda bir yıllık süreç boyunca yaşananlara ilişkin anlatılanlar bu tablonun neden ortaya çıktığını açıklamaktadır. Bir kez daha özetlersek: Sınıf bilincinin gelişimini engelleyen yasalılık, mücadelenin sınıfsal ve siyasal bir eksende büyümesini engelleyen sendikalizm, tabanın enerjisini tüketen bürokratism!

Kuşkusuz varılan yer pek iç açıcı olmasa da mücadele kaybedilmiş değildir. Bosch işçileri hem sermaye-Türk Metal ve hükümet ortaklığındaki saldırılara karşı direnmekte, hem de bilinç-örgütlenme ve önderlik planındaki tüm zayıflıklara rağmen kararlılıklarını korumaktadırlar. Ayrıca bundan da önemlisi yürekleri Bosch işçileriyle birlikte atan metal işçileri MESS ve Türk Metal'in kabusu olmaya devam etmektedirler. Bu da bir kez daha Bosch işçilerinin kaderini metal işçilerinin kaderine bağlamaktadır. Bu halde metal işçilerinin MESS ve Türk Metal'e karşı verecekleri mücadele Bosch işçilerini ayakta tutacak, onun dayanma gücünü arttıracak ve başarıya yakınlaştıracak, Bosch'un ateşi yandıkça da metal işçileri esareten kurtuluşa daha da yakınlaştıracaklardır.

Son olarak belirtelim ki, Bosch işçileri ile Birleşik Metal-İş'in ileri ve öncü güçlerinin yapması gereken, geçmişe yönelik güzellmelerle oyalanmak, kürsü şovlarıyla gerçeklere gözleri kapamak ya da "dış mihraklar" gibi yanıltmacalara aldanmak olmamalıdır. Yapılması gereken geçen bir yılı burada yapmaya çalıştığımız gibi tüm kapsamıyla değerlendirebilmek ve bundan gerekli sonuçlar çıkarabilmektir. Dileriz ki, Bosch işçileri ve Birleşik Metal-İş'in ileri ve öncü işçileri, bugüne kadar karşılaştığımız çarpıtma girişimlerine prim vermeden ve "dost acı söyler" bilinciyle burada yaptığımız tartışmayı dikkate alsınlar ve aradan geçen yılın dersleriyle donanarak yürüyüşlerini sürdürsünler. Tüm umudumuz, tüm isteğimiz ve emeğimiz bu yürüyüşün başarıya ulaşması içindir...

Metal İşçileri Birliği

Sınıfa karşı sınıf bilinciyle örgütlü mücadeleye!

Kapitalist düzen, işçi sınıfının sermaye sahipleri tarafından sömürsü üzerine kuruludur. Bu, işçi ve emekçilerin yaşadığı köleliğin, işsizliğin, yoksulluğun ve sayılabilecek diğer her türden sorunun kaynağıdır. Bir yandan bir iş bulup çalışan işçiler yoğun emek sömürsüne tabi tutulurken, diğer yandan da işsizlik tehdidiyle boğuşmaktadır. İşsizlik kapitalist düzenin doğrudan bir sonucu olarak yaşanmaktadır. Bu sayede asalak patronlar çalışan işçileri daha fazla sömürme ve güvencesizliğe mahkum etme imkanı bulurlar. İşçi sınıfı tarafında yoğun sömürü koşullarına mahkumiyet, işsizlik ve yoksulluk varken, buna bağlı olarak sermaye sınıfı tarafında ise daha da artan zenginleşme vardır.

Bu gerçek geçtiğimiz günlerde açıklanan bir takım istatistiksel verilerle bir kez daha gündeme geldi. DİSK-AR'ın araştırmasına göre Türkiye genelinde geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 15,3; işsiz sayısı da 4,5 milyon. Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ise açıkladığı 2012 yılına ait verileri üzerinden işsizlik oranının yüzde 9,2 olduğunu ve Türkiye genelinde işsiz sayısının bir önceki yıla göre düşerek 2 milyon 518 bine gerilediğini açıklamıştı. Resmi verilerde, umudu olmadığı için iş aramayanlar, ev içi emeği görünmeyen kadınlar, son üç aydır iş arama kanallarını kullanmayan ve bu nedenle işsiz sayılmayanlar yer almıyor. Sermaye hükümeti AKP istediği kadar işsizliği önlediklerini söylesin, gerçek rakamları istedikleri kadar gizlesinler mızrak çuvala sığmıyor bir kere. Gerçek şudur ki, Türkiye'de çalışma çağındaki her iki kişiden biri işsizdir.

Sömürü düzeninde işçinin seçenekleri: Ya kölece çalışma ya da işsizlik!

İşçi sınıfının çalışabilir kesiminin bir yarısı işsizlikten muzdaripken, diğer yarısı da düşük ücretlerde, yoğun bir sömürü altında çalışmaktadır. Yine DİSK Araştırma Enstitüsü'nün verilerine göre, 811 lira ile geçinmeye çalışan asgari ücretli bir işçi günlük öğün başına sadece 76 kuruş ayırabilmektedir. Bu, bir simit parası bile değildir. İşçi sınıfı artan bir şekilde yoksulluk çekmektedir.

Oysa geçtiğimiz günlerde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, asgari ücretle de rahatlıkla geçinebileceğine ilişkin sözler sarf etmiş, 800 TL'nin "büyük para" olduğunu iddia etmişti. Ancak işçilerle dalga geçme ve aşağılama olabilecek bu ifade üzerine DİSK-AR, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı istatistikleri

üzerinden bir rapor hazırladı. Bu araştırmada işçi sınıfının nasıl bir sefaletle mahkum edildiği gözler önündedir. Şöyle ki, hazırlanan raporda, eşi çalışmayan ve iki çocuklu bir asgari ücretli 2013 yılının ilk altı ayı için elde ettiği geliri ile gıdaya ancak 9.1 TL ayırabiliyor. Asgari ücretli işçinin, 1 buzdolabı için 27 ay çalışması gerekirken, aylık ısınmaya ve barınmaya ancak 249 lira, çocuk başına eğitim harcamasına ise 3 lira ayırabilmektedir. İşte bu veriler ışığında Çalışma Bakanı'nın sözlerini bir kez daha düşürsek, işçi sınıfıyla alay ettiğini rahatlıkla görebiliriz.

İşçi sınıfı cephesinde durum buyken, sermaye sınıfı tarafında "işler tıkırındadır". Hatırlanırsa geçtiğimiz günlerde Türkiye'nin en zenginleri, işçinin alınteri ve kanyıyla servetlerine servet katanlar açıklanmıştı. Bu araştırmada Türkiye'nin en zengini Ferit Şahenk saniyede 25 dolar kazanmaktadır. İşçi sınıfıyla sermaye sınıfı arasındaki derin uçurum ortadadır.

Görüldüğü gibi kapitalizmde terazinin dengesi hep bozuktur. İşçi sınıfı işsizlikle, yoksullukla, güvencesiz ve geleceksizlikle boğuşurken sermaye sınıfı bir avuç asalak bunun üzerinden servet biriktirmektedir. Kapitalizm tam da bu nedenle insanlık dışı bir sistemdir. Zira onların insanlığı işçilere ölmeyecek kadar bir ücret vermeye yetmektedir. Ancak işlerine gelmediğinde bir çırpıda kapı önüne koyma "haklarını" saklı tutarak!

İşçi sınıfının tek seçeneği örgütlü mücadele!

İşçi sınıfının kesin kurtuluşu kapitalist düzenin yıkılmasıyla gelecektir. Toplumun sınıflara bölünmesi ve bundan kaynaklanan her türden eşitsizlik ancak bu şekilde ortadan kaldırılabilir. Kapitalizmde işçi ve emekçiler için bir gelecek ve umut yoktur. Bu nedenle işçi ve emekçilerin örgütlenerek, bu düzene karşı mücadele etmesi gerekmektedir.

Bu mücadele içerisinde "insanca yaşam ve çalışma koşulları" için verilecek olan mücadele önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü işçi ve emekçiler kendi kurtuluşları için girdikleri yolda böylesi mücadeleler içinde patronlara karşı savaşma gücü ve yeteneği geliştirecektir.

Bu nedenle işçi sınıfının devrimci programının acil demokratik ve sosyal istemler bölümünde yer alan "Herkes iş, tüm çalışanlar iş güvencesi!" talebi üzerinden mücadele yükseltilmelidir. Ancak kesin ve kalıcı bir çözüm toplumsal bir devrim sonrasında sosyalizmin kurulmasıyla gelecektir.

Bosch işçisi iradesine saygı istiyor!

Bosch işçileri Türk Metal esaretinden kurtuluşlarının 1. yılında Bursa Merinos Kültür Merkezi'nde kitlesel ve coşkulu bir etkinlik gerçekleştirdi.

Cengiz Makine işçilerinin de katıldığı etkinlikte, Bursa'dan Asil Çelik, SCM ve Prsymian işçileriyle, Birleşik Metal-İş'in İstanbul, Gebze, Ankara ve Eskişehir şubelerinden yönetici ve işçiler ile genel merkez yöneticileri yer aldı. 800'ü aşkın işçinin katıldığı "Bosch işçileri sarı sendikadan kurtuluşlarının 1. yıldönümünü kutluyor" isimli etkinlikte baştan sona coşkulu bir atmosfer hakimdi.

17 Mart'ta gerçekleştirilen etkinlik Birleşik Metal-İş Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci'nin işçileri selamlamasıyla başladı. Bundan sonra sunuş metnine ve ardından sinevizyon gösterimine geçildi.

Otomotiv ve Maden-İş sürecini, Türk Metal'in 12 Eylül darbesinin ardından sermaye tarafından palazlandırıldığını ve Bosch işçilerinin Türk Metal esaretinden kurtuluşunu işleyen sinevizyon sırasında sık sık ıslıklar ve yuhalamalarla MESS ve Türk Metal ortaklığı protesto edildi. Alkışlarla da Bosch işçilerinin mücadelesi selamlandı.

Sinevizyonun ardından Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu sahneye çıktı. Bosch işçilerinin Birleşik Metal-İş'i tercih ettiklerini ve tüm baskı ve oyunlar karşısında geri adım atmadığını belirten Serdaroğlu, Bosch işçilerinin iradesine saygı gösterilmediğini sözlerine ekleyerek gerekirse AİHM'e gideceklerini ifade etti.

Bu sözleşme dönemi nasıl biterse bitsin Bosch'ta yetki alındıktan sonra Bosch yönetimi ile görüşmelere başlayacaklarını belirten Serdaroğlu, Bosch işçisinin sefalet ücretine mahkum olmayacağını söyledi. Kitlesel işten atmalara da değinen Serdaroğlu, Türk Metal'in muhalifleri işten atarak tepkileri bastırmaya çalıştığını ifade etti.

Etkinlik Bosch işçilerinden oluşan Grup Çağıl'ın müzik dinletisiyle devam etti. Bu bölümde de işçiler alkışlarla arkadaşlarına eşlik ettiler.

Ardından DİSK'in etkinliğe gönderdiği mesaj okundu ve kürsü Bosch işçileri adına kadın bir Bosch işçisine bırakıldı.

Sık sık salona seslenerek konuşmasını sürdüren işçi, sermaye, sarı sendika ve iktidarın ortak düzenine karşı mücadele verdiklerini belirtti.

Bosch işçilerinin iradelerini Birleşik Metal-İş'ten yana kullandıklarını belirterek Türk Metal'e seslendi. "Var mısınız referanduma, yüreğiniz yetiyor mu?" diye sordu. Ardından salona seslenerek "Biz bu referanduma hazır mıyız?" diye sordu. Salon alkışlarla cevap verdi.

Bu konuşmanın ardından Yasemin Göksu sahne aldı.

Ardından ise Bosch Rexroth işçisi konuşarak fabrikada Birleşik Metal-İş temsilciliği açana kadar mücadele edeceklerini söyledi.

Etkinlik bitiminde Metal İşçileri Birliği'nin toplu sözleşme sürecine ilişkin yazılarının yer aldığı özel sayısı dağıtıldı. İşçiler ilgiyle karşılarken, bazı fabrikalardan işçiler fabrikalarında dağıtmak üzere bildiri aldılar.

DİSK Tekstil, TMMOB İKK, Eğitim Sen, BES, Yapı Yol Sen, Emekli Sen, BATİS, Metal İşçileri Birliği, BDSP ve Halkevleri de etkinlikte yer aldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Sendikal harekette büyük tasfiye dalgası

İşçi sınıfının iradesine açıktan bir saldırı anlamına gelen Sendikalar ve Toplu İş İlişkileri Yasası'nın mürekkebi kurumadan, yeni dönemde sendikal harekete hakim olacak tablo da netleşmeye başladı. Adeta "geliyorum" diyerek gelen bu yasa, sendikal hareketi Hak-İş'leştirme operasyonunun en önemli halkalarından biriydi. Uzun bir süredir işçi sendikalarının yanı sıra kamu emekçileri hareketi içerisinde de kurumsallaşan kontra-işbirlikçi sendikal anlayış bu yasayla birlikte daha da güç kazandı.

Biat, icazet ve uysallık üzerine kurulan sendikal düzen...

Uzun bir süredir sermaye ve AKP ittifakıyla dizayn edilmek istenen bu düzende uysal, biat eden göstermelik bir sendikal yaşam hayata geçirilmek isteniyordu. Bunun sendikal alandaki karşılığı ise Medya-İş, Taşıma-İş gibi kontra sendikalar oldu. Düzen yargısının da, AKP'nin devlet kurumları üzerinde sağladığı güçle paralel olarak önemli bir rol üstlendiği bu dönemde sendikal örgütlenmelerin tasfiyesinde hatırı sayılır bir katkısı oldu. TEKEL fabrikalarının kapatılması, 4/C köleliği, Çaykur'daki sahte üyelik oyunları bunlar içerisinde ilk akla gelenlerden...

Tüm bunlar olurken sermaye adına neoliberal politikaları ve sınıfa yönelik kapsamlı saldırı planlarını harfiyen uygulayan dinci-gerici bir iktidara karşı atıp tutmaktan, bağırıp çağırmaktan ve sitem etmekten başka ciddi hiçbir muhalefet ortaya koymayan icazetçi-işbirlikçi sendikal yapıların gerçek sınırları da bir kez daha açığa çıkmış oldu. "Usta", "hatip" "siyasetçi" edalarıyla genel kurul kürsülerinden, meydanlardan kendi konfederasyonlarına bol keseden saydıranlar,

mücadeleci pozları takınarak sözde muhalif bir görünüm sergileyenler hali hazırda, gelen saldırı dalgası karşısında dut yemiş bülbüle döndüler. Mücadeleyi, o çok güvendikleri adalete ve burjuva hukukuna havale ettiler. Tıpkı, 78 gün süren TEKEL direnişi sürecinde direnişi bitirerek burjuva hukukuna bel bağlayan Tek Gıda-İş yönetiminin yaptığı gibi...

Tasfiye adımları atılıyor...

Hal böyle olunca, bu sendikalar uzun yıllardır hasbel kader tutundukları mevzilerini koruyamaz hale geldiler. Son dönemde yaşananlara bakıldığında dahi bunun birçok örneğine rastlamak mümkün. "Medya-İş" adı altındaki kontra sendikanın TGS'nin Anadolu Ajansı'ndaki örgütlülüğüne saldırması, yetki itirazlarıyla uzunca bir süre toplu sözleşmenin fiilen tıkanıdığı, ÇAYKUR'da Tek Gıda-İş Sendikası'nın AKP, ÇAYKUR ve Öz Gıda-İş eliyle tasfiyesi çabaları, Belediye-İş'in İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ndeki örgütlülüğünün Hizmet-İş tarafından yok edilmek istenmesi, DHL Lojistik'teki direniş sürecinin en kritik aşamasında "Taşıma-İş" adı altında paravan bir sendikanın devreye sokulması sendikal alandaki büyük tasfiye dalgasının önde gelen örnekleri oldular. Bu örnekler dikkatle incelendiğinde, sorunun basitçe bir sendika değiştirme olmadığı rahatlıkla görülebilir. Sendikal alandaki kabuk değişiminde sermaye, çözemediği yerde iktidar olanaklarını da kullanarak gerici sendikaları kullanmaktadır. Zira, maşa olarak kullanılan bu sendikaların, bugün Ulusal İstihdam Stratejisi'ne veya diğer saldırı yasalarına karşı hükümete tam destek veren Hak-İş'e bağlı olması hiç de şaşırtıcı olmamalıdır.

Bu örnekler içerisinde, var olan duruma teslim

olmama ve kontra saldırıya karşı en ciddi tepkinin verildiği DHL direnişine parantez açmanın ayrı bir önemi vardır. Nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak, fiili-meşru mücadele çizgisi açısından çeşitli eksik ve zayıf yönler barındırmasına rağmen TÜMTİS'in ve direnişçi işçilerin mücadelesi tasfiye saldırısına karşı önemli bir direnç oluşturdu. Benzer bir tabloyla karşı karşıya kalan sendikalar ise herhangi bir çaba göstermek şöyle dursun daha şimdiden teslim bayraklarını çektiler.

Sermaye iktidarı saldırıyor!

Özette, yıllardır pamuk ipliğine bağlı olarak sürdürdükleri ve özünde örgütlülük anlamına gelmeyen yetkilerini bir çırpıda kaybeden sendikalar için deniz bitti. Kısa bir süre önce, toplu iktidarın gücüne atarak mücadele görevlerini savuşturan sendika ağaları, gelinen yerde kendi tabanlarını dahi ayakta tutmakta zorlanıyorlar. Bu anlamda, DİSK bünyesindeki icazetçi sendikal odakların durumunu şimdilik bir kenara bırakırsak Sendikal Güç Birliği Platformu içerisindeki Türk-İş'e bağlı sendikaların izlediği pratik, sendikal hareketin aynasıdır.

Bürokratikleşmiş, sermayenin dayatmaları karşısında bağımsız sınıf duruşu olmayan sendikaları, önümüzdeki dönemde gerek iç hesaplaşma anlamında gerekse de varlık-yokluk anlamında kritik bir süreç bekliyor.

İşkolu barajının yüzde 1'e, ardından da kademeli olarak yüzde 2 ve 3'e yükseltilecek sınıfın iradesine barajlar konulduğu bir dönemde mevcut konumu korumaya yönelik bir çizginin hayatta bir karşılığının olmayacağı açıktır. Ulusal İstihdam Stratejisi (UIS) kapsamında uygulamaya konmak istenen esneklik ve kölelik dayatmalarını rahatından hayata geçirmek için, işe sınıfın örgütlülüklerini dağıtmakla başlayan sermaye iktidarı, son gelişmelerin de gösterdiği gibi bu alandaki saldırılarına devam edecek.

İşbirlikçi anlayışlara karşı mücadele!

AKP eliyle toplum genelinde yayılan gerici dalgasının işçi sınıfının sendikalarını da sarıp sarmaladığı bir dönemde hükümetin sendikal alandaki uzantılarının güç kazanması hayli tehlikelidir. Ancak, tüm bu gelişmeler karşısında ilerici ve devrimci güçlerin savunması gereken kötünün iyisi mantığı değil, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda devrimci sendikal odaklar yaratmaktır. Taban örgütlenmelerine ve bağımsız işçi inisiyatiflerine dayanan örgütlenmeler önümüzdeki dönemde sendikal harekete daha da egemen olması beklenen biat çizgisine karşı alternatif olarak şimdiden geliştirilmelidir.

Sınıf hareketinin mevcut tablosu içerisindeki sınırlılıklar da hesaba katıldığında işbirlikçi, bürokratik sendikal anlayışlara karşı mücadele işçi sınıfının sermaye karşısındaki mücadelesi kadar önemlidir. Birincisinde mesafe alınmadan ikincini başarmak olanaksızdır.

Hapishanelerde 12 Eylül'e rahmet okutacak uygulamalar...

Baskı, şiddet ve işkenceye karşı mücadeleye!

Sermaye devleti toplumsal yaşamın tüm alanlarına yaydığı terörü artırıyor. Hapishanelerde bulunan tutsaklar da bu terörden fazlasıyla paylarını alıyorlar. Genelde toplumsal yaşamın tüm alanlarına ve özelde cezaevlerine yayılan saldırıların temel nedeni emperyalist-kapitalist sistemin gerici çıkarlarına hizmet etmektir.

İlericilere, devrimcilere, komünistlere ve Kürt halkına yönelik artarak süren tutuklama terörü nedeniyle hapishaneler dolup taşıyor. Sermayenin faşist devleti işkence, baskı ve şiddetle teslim almayı başaramadığı politik tutsakları hapishanelerde uyguladığı ağırlaştırılmış tecrit politikasıyla ehlileştirmeye çalışıyor. "Suç"un infazı uygulaması ayrı bir cezalandırma mekanizmasına dönüştürülüyor. İnfazların kolayca yakılmasına izin veren disiplin yönetmenliği tutsakların başında demoklesin kılıcı gibi sallandırılıyor.

Hapishanelerde son günlerde yaşananlar sermaye devletinin cezaevi gerçeğine ışık tutuyor. Örneğin kısa bir süre önce Çağdaş Hukukçular Derneği yöneticilerinin cezaevinde başına gelenler cezaevi gerçekliğini gündemin ön sıralarına taşıdı. Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı haftalık telefon hakkını kullanmak istedi. İdare teknil vermediği gerekçesiyle Selçuk Kozağaçlı'nın yakınına arama hakkını gasp etti. Benzer uygulamalara diğer ÇHD üye ve yöneticisi tutuklu avukatlar da maruz kaldılar.

Tutuklu ÇHD'li avukatların maruz kaldığı hak ihlalleri politik tutsaklara yönelik olarak süren saldırıların bir parçası ve son halkasıdır. 12 Eylül'den kalma kitap yasağı azalmak bir yana artarak sürüyor. 12 Eylül'le hesaplaşmaktan bahseden AKP iktidarı kitap yasaklama da sınır tanımıyor. Örneğin İlya Ehrenburg'un "Dipten Gelen Dalga", Stalin'in "Strateji ve Taktik", Lenin'in "Gençlik Üzerine", Mao'nun "Halk Savaşında Temel Taktikler" isimli yapıtları yasaklı kitaplar listesinde yer alıyor. Ayrıca kitap yasak listesinde Server Tanilli'nin ve Milliyet gazetesi yazarı Ece Temelkuran'ın kitapları da bulunuyor.

12 Eylül karşı devrimi koşullarında bile siyasi romanların cezaevine girişi engellenmiyordu. "İşkence bitti. Kitaplara yönelik yasak yok" diyen AKP iktidarı devrimci düşünceden, devrimci düşüncelerin taşıyıcısı politik kitaplardan ölesiye korkuyor. Bununla da yetinmeyen AKP iktidarı muhalif yazarların kitaplarını da yasak cenderesine alıyor. "12 Eylül'ü yargılama" yalanını diline dolayan AKP iktidarı kitap düşmanlığı ile örülü kafa yapısıyla 12 Eylül'ün yasakçı zihniyetini büyüterek yoluna devam ediyor.

Adalet Bakanlığı güya yayınladığı genelge ile cezaevlerinde "sosyal teması" bir gereklilik olarak tanımlamış, en temel insan hakkı olarak saptamıştı. 2007'de yayınlanan genelgenin üzerinden yaklaşık yedi yıl geçti. Hiçbir hapishanede genelge tam olarak uygulanmadı. Hatta birçok F tipi cezaevinde genelgenin uygulanması yönünde tek bir adım dahi atılmadı. Hala ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılan politik tutsakların üzerindeki tek kişilik hücre işkencesi sürüyor. Havalandırma hakları ise 1 ile

4 saat arasında sınırlandırılıyor.

Tutsakların hapishaneye her girişlerinde çırılçıplak soyularak aranması vb. onur kırıcı uygulamalar sürüyor. Uygulamaya boyun eğmeyen tutsaklar "görevli memura direnme ve hakaret etme" vb. sudan gerekçelerle hücre cezalarına maruz bırakılıyorlar.

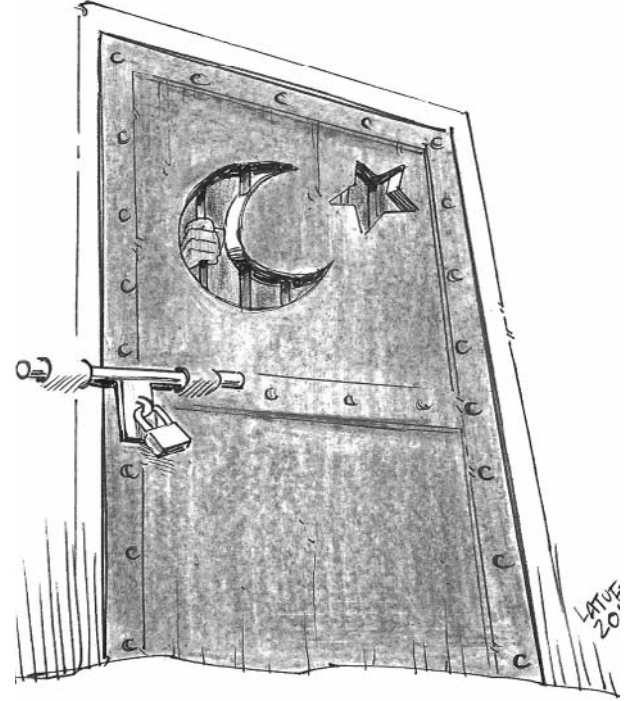
Hapishanelerde hasta tutsakların ölüme terk edilmesi uygulamaları rutinleşiyor. Tutsakların muayene istemleriyle ilgili bazen aylarca herhangi bir işlem yapılmıyor. F Tipi cezaevlerine doktorlar haftada en fazla bir defa uğruyorlar. Türkçe bilmedikleri gerekçesiyle tutsaklar muayene edilmeme cezasına maruz kalıyorlar. Politik tutsakların diyet yemekleri talepleri sudan bahanelerle geri çevriliyor. Tekmil dayatmasına boyun eğmedikleri gerekçesiyle 2010 yılından bu yana politik tutsaklar yakınlarıyla telefonla görüşme hakkından mahrum bırakılıyorlar.

Baskılar karşısında teslim olmayan politik tutsaklar "gereksiz slogan atma" vb. gerekçelerle disiplin cezalarına çarptırılıyorlar. Duruşmalara geliş ve gidiş süreçleri tam bir işkenceye dönüştürülüyor. Duruşmalara geliş gidişlerde tutsaklara yönelik olarak fiziki şiddetin her türü uygulanıyor.

F tiplerinde politik tutsakların kış aylarında üşmesi için her şey yapılıyor. F tipi cezaevlerinde kaloriferler doğru düzgün yakılmıyor. Bu nedenle politik tutsaklar ısınamıyor ve sık sık hastalanıyorlar. Yemekler kalitesiz ve hijyenik olmaması nedeniyle beslenme yetersizliğine bağlı hastalıklar artıyor. Ayrıca hapishanelerde politik tutsakların önemli bir kısmı mide ve bağırsak rahatsızlıklarıyla boğuşuyor.

İnsanlık dışı her türden dayatmaya karşı onurlarını koruyan devrimci tutsaklar tecrit hücrelerinde işkenceden geçiriliyorlar. Tavani ve duvarları süngerle kaplanmış olan hücrelerde yapılan işkenceler artarak sürüyor. Hücrelerden çıkış ve girişlerde devrimci tutsaklara yönelik ayakkabı araması dayatması devam ediyor. Yarım saatlik veya en fazla bir saatlik görüş için yüzlerce kilometrelik yollardan gelen tutsak yakınlarına hoyratça bir tutumla onursuz arama dayatılıyor.

Cezaevlerinde ölümler artıyor. 19 Aralık 2000'den, 2011 yılı sonuna kadar 682 tutsak yaşamını yitirdi. 2012 yılında 13'ü yanarak olmak üzere toplam 63 mahpus yaşamını yitirdi. Yapılan 68 günlük açlık grevine rağmen PKK'li tutsaklara yönelik tecrit, sürgün vb. keyfi uygulamalar sürdürüldü. Açlık grevi

sonrasında işkence azalmadığı gibi daha da arttı. Tutsakların iradelerini kırmaya yönelik saldırılar devam etti. Toplatma kararları olmayan yayımlar dahi politik tutsaklara verilmedi. Tutsakların haberleşme hakları sistemli bir şekilde gasp edildi.

Hapishanelerde süren baskı ve şiddetin asıl mesajı dışarıya yöneliktir. Zira işçi ve emekçilerin, Kürt halkının iradesi teslim alınmak isteniyor. Peki neden? Çünkü işçi ve emekçiler teslim alınmadan emperyalist savaş ve kapitalist sömürü politikalarının başarıya ulaşması mümkün değildir. Sosyal yıkım programlarının hayata geçirilmesi ham bir hayaldir.

Düzen ve devrim cephesi arasındaki çatışmanın en çıplak haliyle yaşandığı hapishanelerde uygulanan teröre karşı örgütlü devrimci mücadeleyi yükseltmek yaşamsaldır. Sivri ucu politik tutsaklara yönelik olan politikaların hedefinde işçi ve emekçiler bulunuyor. Yapılması gereken Emperyalist savaşa ve kapitalist sömürüye karşı devrimci politik mücadeleyi yükseltmek, devrimci sınıf mücadelesini büyütmeektir. Bu yolda elde edilecek kazanımlar genelde faşist devlet terörünün, özeldede politik tutsaklara yönelik teslim alma politikalarının panzehiridir.

İstanbul'da devlet terörü sürüyor

Geçtiğimiz aylarda "DHKP-C operasyonu" adı altında ÇHD'li avukatları, Grup Yorum çalışanlarını ve KESK üyesi kamu emekçilerini hedef alan devlet terörü, bu hafta da Gençlik Federasyonu ve Okmeydanı Haklar ve Özgürlükler Derneği binalarının basılması ile sürdü.

Okmeydanı'nda bulunan Gençlik Federasyonu, 14 Mart sabahı 06.00'da polis tarafından basıldı. Kapıları kıran ve yoğun biber gazı kullanan polis 13 kişiyi darp ederek gözaltına aldı.

Aynı saatlerde polis, Gençlik Federasyonu yakınlarında bulunan İdil Kültür Merkezi'ni de ablukaya aldı. İdil'in dayanışma çağrısının ardından birçok kişi destek için İdil'in önünde toplandı. Polis toplanan kitleye de saldırdı.

19 Mart'ta ise yine "DHKP-C operasyonu" adı altında Okmeydanı Haklar ve Özgürlükler Derneği Özel Harekat polislerince basıldı. Kapıları kıran polisler içerdekileri gözaltına aldı ve arama yapmaya başladı.

İzmir ÇHD Başkanı Av. Hüseyin Korkmaz ile konuştuk...

“Her sınıf kendi göbek bağını kendisi keserek özgürleşebilir”

İzmir Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Şube Başkanı Av. Hüseyin Korkmaz ile 4. Yargı Paketi üzerine konuştuk...

- Uzun zamandır gündemde olan 4. Yargı Paketi açıklandı. Siz bu yargı paketini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu yargı paketi için çok büyük bir beklenti yaratıldı. Fakat burada içerik olarak hiçbir beklentiye karşılık gelmiyor. Burada hükümetin de birçok kez dile getirdiği gibi Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) Türkiye'ye yönelik olarak açılan çok dava var. Türkiye bu alanda 1. sırada bulunuyor ve bu Türkiye'nin imajı konusunda sıkıntı yaratıyor.

Bu yargı paketinin içeriğine baktığımızda dışarıya yönelik imaj ve mesaj verme kaygısı olduğunu görüyoruz. Fakat içerideki somut duruma yönelik hiçbir düzenleme getirmiyor. Hak ve özgürlükler yönünden bir rahatlama getirmiyor. Burada yargılamalar, tamamen hâkimlerin yorumlarına bırakılıyor, yani çok lehe bir durum varmış gibi yaratılsa da uygulayıcısının elinde kişi hak ve özgürlükleri açısından çok sıkıntılı durumlara yol açacak bölümler var. Zaten şu ana kadar çıkan yargı paketlerinde de hep aynı özellik göze çarpıyor.

Örnek verirsek, cebir ve şiddet kriteri getiriliyor 220. maddeye ek olarak. Buna karşılık mahkemelerde, terör örgütü lideri övgüsünde bulunmak, slogan atmak, mesela İbrahim Kaypakkaya hakkında slogan atmak suç kabul ediliyor. Dolayısıyla bunun silahlı terör örgütünü övmek anlamına geldiği ve bununla da kendiliğinden cebir ve tehdit içerdiği vurgusu yapılarak mahkemelerde de bu şekilde yorumlanarak cezalar veriliyor. Dolayısıyla aynı yargılama sistematigi devam ettiği sürece 4. Yargı Paketi'nin getirdiği cebir ve şiddet kriteri hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Gerçekten hak ve özgürlükler açısından düzenleme yapılmak isteniyor ise terörle Mücadele Kanunu (TMK) ve Türk Ceza Kanununun (TCK) düşünce ve ifade özgürlüklerini kısıtlayan maddeleri değiştirilmelidir.

Yine değişiklik yapılan madde 6 var. Burada söylenen şu: “terör örgütünün, cebir, şiddet veya tehdit içeren yöntemlerini meşru gösterecek veya övecek ya da bu yöntemlere başvurmayı teşvik edecek şekilde propagandasını yapan kişi, 1 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Bu suçun basın ve yayın yolu ile işlenmesi halinde, verilecek ceza oranında artırılır. Ayrıca, basın ve yayın organlarının suçun işlenmesi iştirak etmemiş olan yayın sorumluları hakkında da bin günden beş bin güne kadar adli para hükmolunur. Aşağıdaki fiil ve davranışlar da bu fıkra hükümlerine göre cezalandırılır.

a) Terör örgütünün propagandasına dönüştürülen toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde, kimliklerin gizlenmesi amacıyla yüzün tamamen veya kısmen kapatılması,

b) Toplantı ve gösteri yürüyüşü sırasında gerçekleşmese dahi, terör örgütünün üyesi veya destekçisi olduğunu belli edecek şekilde; örgüte ait amblem, resim veya işaretlerin asılması yada

taşınması, slogan atılması, ses cihazları ile yayın yapılması, terör örgütüne ait amblem, resim veya işaret üzerinde bulunduğu üniformanın giyilmesi.”

Bu maddenin a ve b fıkralarında yoruma açık, keyfi ve tehlikeli sonuçlar doğurabilecek düzenlemeler var. Yani bir insan “terör örgütüne” ait olduğunu bilmeden o amblemi takarsa ya da marşını söylerse terör örgütü üyesi muamelesi görecektir. Bu derecede keyfi yoruma açık bir maddedir. Bir diğer madde ise madde 10'dur. Burada deniliyor ki “madde 10, askerlik hizmetini yapanları firara sevk edecek veya askerlik hizmetine katılacak olanları bu hizmeti yapmaktan vazgeçirecek şekilde teşvik ve telkinde bulunanlara 6 aydan 2 yıla kadar hapis cezası verilir.”

Bu maddeye örnek verirsek, yarın bir savaş başlarsa “savaşa hayır”, “orduya katılma, savaşa” gibi telkinlerde bulunan kimselerin bu madde kapsamında cezalandırılabilceği durumlar doğurabilecektir.

-Bu yargı paketinin daha önce ki yargı paketlerinden farkı nedir?

- Aslında genel olarak diğerlerinden pek farkı yok. Diğer çıkan düzenlemelerde de birçok beklenti vardı. Fakat bu çıkan paketlerin paralelinde verilmiş olan mahkeme kararlarında hiçbir iyi yönde düzenleme olmadı. O yüzden 4. Yargı Paketi'nden de biz bir şey beklemiyoruz. Daha öncekiler ve şimdiki yargı paketleri düşünce, ifade özgürlüğüne yani siyasi tutsak dediğimiz kesimlerin, şu an hapis hanelerde olanların dışarı çıkması yönünde çok büyük bir beklenti yok. Hatta siyasi tutsakların sayısının artması da mümkün. Çünkü KESK'e ve ÇHD'ye yönelik yapılan operasyonların da gösterdiği gibi yargı paketleri bizlere bir çözüm sunmuyor. Çözüm ancak sosyalistlerin, devrimcilerin özgürleşmesi için ancak onların politik mücadelesiyle olacaktır. Tarih bize göstermiştir ki, her sınıf kendi göbek bağını kendisi keserek özgürleşebilir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Baro'da Olağanüstü Genel Kurul

İstanbul Barosu'nun Olağanüstü Genel Kurulu AKP'ye karşı mücadelenin ve ÇHD'ye karşı yürütülen operasyona duyulan tepkinin kürsüsü oldu. Genel kurulda, ulusalci söylemin şovenist "hassasiyetleri" de her aşamada hissedildi.

Katılımın yüksek olduğu kurul, İstanbul Barosu Başkanı Av. Doç. Dr. Ümit Kocasakal'ın konuşmasıyla başladı. Kocasakal, avukatlara yönelik saldırılara karşı direneceklerini, açılan davadan onur duyduklarını belirtti. Kocasakal konuştuğu sırada ÇHD üyeleri, "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" yazılı kartonlar kaldırdılar ve tutuklu avukatların resimlerini açtılar.

Genel Kurul'da Haber Vaktim muhabiri de provokasyon girişiminde bulundu, kürsüye çıkarak konuşma yapmak istedi ancak salondaki avukatların yuhalama ve ıslıklarla protesto etmesi üzerine salondan çıkartıldı.

Genel Kurul'a gerek Türkiye, gerekse Avrupa Baroları'ndan katılımın genişliği dikkat çekti. Yurtdışı katılımcılarının bir kısmına bu bölümde söz verildi. Genel kurulda ayrıca Çağdaş Avukatlar Grubu, Önce İlke Çağdaş Avukatlar Grubu, Katılımcı Avukatlar Grubu adına konuşmalar gerçekleştirilirken Özgürlükçü Hukuk Platformu adına Av. Fırat Epözdemir söz aldı ve "Baro, 46 avukat KCK operasyonu adı altında tutuklanırken sesini çıkarmamıştı, biz bu aynı hataya düşmeyeceğiz" dedi.

Katılımcıların ulusalci çoğunluğu Epözdemir'in konuşmalarını ıslıklarla protesto etmeye kalkıştı, oturduğu yerden hakaret eden avukatlar olduğu gözlemlendi. Bunun üzerine salonda kısa süreli bir arbede yaşandı. Epözdemir tepkilere rağmen konuşmasını devam ettirdi ve en sonunda bütün salonun Newroz Bayramı'nı kutlayarak konuşmasına son verdi.

Epözdemir'den sonra salonda ÇHD'nin hazırladığı, son süreci anlatan "Susmadık, susmayacağız!" başlıklı sinevizyon gösterildi. Salonda büyük bir coşku yaratan film gösterildiği esnada, sloganlar atıldı, yine ÇHD üyesi avukatlar "Devrimci avukatlar onurumuzdur!" yazılı kartonları kaldırdılar. Sinevizyon gösteriminin ardından salonda "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "ÇHD susmadı, susmayacak!" sloganları atıldı. Gösterimden sonra ÇHD adına Av. Güray Dağ söz aldı ve önce, Kandıra'daki tutsak avukatların mektubunu okudu. Dağ da "Baro bilmelidir ki, 2011'de Kürt meslektaşlarımıza yapılan operasyon esnasında tutum almış olsaydı, ne ÇHD operasyonu olurdu, ne de kendisi bu dava ile karşılaşırdı" vurgusunu yaptı.

İstanbul Barosu yönetimi açısından başarılı geçtiği gözlemlenen Genel Kurul, adeta bir gövde gösterisi oldu. Ancak Kürt avukatlara yönelik saldırgan ve dışlayıcı tutum ve söylemler, İstanbul Barosu Yönetimi'nin ideolojik duruşu ve şovenist kimliğinin bir tezahürü olarak bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

“Bijî Newroz, bijî sosyalizm!”

İstanbul

Devrimci ve ilerici güçler Abdi İpekçi Spor Salonu önünde kortejler oluşturarak yürüyüşle alana geldiler.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) alana “Newroz piroz be! Jibo azadî û wekhevî sosyalizm! Özgürlük ve Eşitlik için sosyalizm!” şiarlı pankart ve kızıl bayraklarıyla girdi. “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” vurgusu öne çıktı.

OSB İMES İşçi Derneği (OSİM-DER) İnşaat İşçileri Komisyonu da kendi pankartıyla Newroz’da yerini aldı. İşçiler birliğiyle alana çıkarak halkların kardeşliği vurgusunu öne çıkarttı.

Tertip komitesi adına BDP İstanbul İl Yöneticisi Mehmet Boztemur konuştu. Boztemur’un ardından program Grup Emeğe Ezgi’nin müzik dinletisiyle devam etti.

Miting programında BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Asiye Kolçak, BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreyya Önder, BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş konuşmalar gerçekleştirdiler. Tüm konuşmalarda sermaye hükümetiyle yapılan görüşmelerin mücadelenin kazanımı olduğu anlatılarak, “görüşmelerin barış için taşıdığı öneme” vurgular yapıldı.

Ayşenur Kolivar, Mikail Aslan ve Serhado’nun sahne almasıyla program tamamlandı.

Mitingin ardından dağılan gruplara faşistler bıçaklarla saldırdı. Zeytinburnu’nun ara sokaklarında gerçekleşen saldırılarda isimi öğrenilemeyen 6 kişi yaralandı.

Mersin

Newroz Kürt halkı başta olmak üzere diğer halkların da katılımıyla coşkulu bir şekilde kutlandı.

Kitle alana erken saatlerde akın etmeye başlarken konuşmacı olarak Akdeniz Belediye Başkanı Fazıl Türk ve BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü katıldı.

Mitingde Mersin MKM’nin (Mezapotamya Kültür Merkezi) Müzik Topluluğu, Koma Azad ve Agire Jiyan müzik grupları sahne aldı. Coşkulu bir şekilde halay ve zılgıtlarla süren Newroz kutlamaları yağın yağmura rağmen devam etti.

Adana

Karasu Kavşağı’nda gerçekleştirilen Newroz programına Adana milletvekili Murat Bozlak katıldı.

Saygı duruşundan sonra program tertip komitesi adına konuşmada 2014 Newrozunu Öcalan’la birlikte kutlama temennisi işlendi. BDP, HDK ve EMEP adına da konuşmalar yapıldığı programda MKM sanatçıları yer aldı. Ferhat Tunç’un da katıldığı program halaylar ve sloganlarla son buldu.

Newroz alanında *Kızıl Bayrak* gazetesinin de satışı gerçekleştirildi.

Bursa

Newroz, Kürdistan ve devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşuyla başladı. Türkçe ve Kürtçe yapılan kısa bir selamlama konuşmasının ardından

program yerel sanatçıların sahne almasıyla devam etti.

BDSP’liler “Newroz piroz be! Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!” pankartı arkasında sloganlarla alana girdi. Gençler zafer işaretleriyle korteji selamladı. Alanda “Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde” yazan önlüklerle kurultay bildirimleri de yaygın olarak dağıtıldı.

Ardından tertip komitesi adına BDP Bursa İl Başkanı Mehmet Dilek bir konuşma gerçekleştirdi. Mitinge HDK bileşenlerinin yanısıra BDSP, Halkevleri, ÖDP ve KESK Bursa Şubeler Platformu da katıldı.

Ankara

Toros Sokak’ta toplanmayla başlayan Newroz eylemi Kolej Meydanı’na yapılan yürüyüşle devam etti.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) eyleme “Kürt ulusuna özgürlük, eşitlik, kardeşlik, gönüllü birlik” pankartı ve kızıl flamalarla katıldı.

Newroz alanında ilk konuşmayı tertip komitesi adına Meral Vuranok ve BDP milletvekili Sırrı Sakık yaptı. Eylem coşkulu halaylarla sona erdi. Kürt kadınları yöresel ve renkli kıyafetleriyle dikkat çektiler.

Mamak

Mamak’ta Newroz Tuzlucaıyır Meydanı’nda coşkulu bir atmosferde kutlandı, zulme karşı isyan çağrısı yükseltildi.

Günler öncesinden başlayan hazırlıklarla BDSP, BDP, AKA-DER, Alınteri, EMEP, SDP, ESP, PSAKD tarafından örgütlenen Newroz, kitlenin Tekmezar Parkı’nda toplanmasıyla başladı. Tuzlucaıyır’a doğru coşkulu sloganlarla yürünürken NATO Yolu Caddesi trafiğe kapatıldı.

En önde “Bijî Newroz-Bijî Azadî, Yaşasın halkların kardeşliği, Newroz piroz be!” şiarının yazılı olduğu ortak pankart taşındı.

BDSP eyleme üzerinde “Kürt ulusuna özgürlük! Eşitlik, Kardeşlik, Gönüllü birlik” şiarının yazılı olduğu pankart ve kızıl flamalarıyla katıldı.

Tuzlucaıyır Meydanı’na gelindiğinde yol tamamen trafiğe kapatılarak Newroz ateşi yakıldı. Ardından örgütleyici kurumlar adına ortak açıklama Kürtçe ve Türkçe olarak okundu.

Basın metninin okumasının ardından program PSAKD semah ekibi ile devam etti. Ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu ve Bahoz Aslan’ın birlikte söylediği marş ve halaylarla program canlı bir şekilde devam etti.

İzmir

Tüm provokatif açıklamalara ve kışkırtma çabalarına rağmen İzmir Newrozunu coşkulu biçimde kutlandı. Sabah saatlerinde bir grubun provokasyon çabası ise karşılık bulmadı.

Saygı duruşunun ardından tertip komitesi adına Baki Günel söz alarak kitleye seslendi. Günel’i BDP İl Başkanı Fuat Mikailoğlu’nun Kürtçe konuşması izledi. ABF, HDK de birer konuşma yaptıktan sonra BDP Milletvekili Hasip Kaplan söz aldı.

Konuşmaların ardından miting müzik dinletisi ve çekilen halaylarla sona erdi.

Eyleme KESK Şubeler Platformu, TÜMTİS ve BDSP’nin de aralarında olduğu birçok kurum destek verdi.

Sınıf devrimcileri mitinge “Emperyalist savaşa ve saldırganlığa, ırkçı şoven kışkırtmalara karşı, yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!/BDSP” pankartı ve BDSP flamalarıyla katıldılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Mersin-Adana-Bursa-Ankara-İzmir

Newroz ateşi dört bir yanda harlandı

Newroz Kürdistan coğrafyasında hem kitlesel hem de coşkulu eylemlerle kutlandı. Tüm haftaya yayılan eylemlerde il merkezlerinden ilçelere kadar her meydan kutlamalara sahne oldu. “Öcalan’a özgürlük Kürtlere statü” şiarıyla örgütlenen Newrozlarda emekçilerin özgürlük talebi öne çıktı. Birçok kutlamada Abdullah Öcalan’ın sesinden Newroz mesajı dinletildi. Mazlum Doğan ve Paris’te katledilen 3 Kürt kadın şahsında şehitlere gösterilen saygı tüm Newrozlar’da öne çıktı.

Van Kültür Park’taki kutlamalarda, Newroz’a katılım sabahın erken saatlerinde başladı.

Newroz coşkusu Sanatçı Renas Amed ile Van Mezopotamya Kültür Merkezi’ne bağlı sanatçı Hozan Hüseyin’in müzik dinletisiyle sürdü.

Cezaevleri başta olmak üzere birçok yerden gelen mesajların okunduğu kutlamada tutsak Van Belediye Başkanı Bekir Kaya’nın da mesajı okundu.

Mesajların okunmasından sonra Newroz konuşmalarını BDP Van İl Eş Başkanı Figen Yaşar, BDP İl Eş Başkanı Musa İtah ve DTK Eş Başkanı ve Van Milletvekili Aysel Tuğluk yaptı. Konuşmalarda, Öcalan’a özgürlük talebi dile getirilirken, sermaye devletiyle yapılan görüşme süreci üzerinde duruldu. Program müzik dinletileriyle sürdü.

Kentte yaşam dururken, esnafın büyük bölümü kepenklerini kapatarak Newroz’a katıldı.

Bingöl merkeze bağlı Yenimahalle Newroz Alanı’nda gerçekleşen kutlamaya on bini aşkın emekçi katıldı. Sabahın erken saatlerinden itibaren yüzlerce kişinin halayları ile başlayan kutlamaya BDP Eş Genel Başkanı Gültan Kışanak ve BDP Grup Başkanvekili İdris Baluken’in yanı sıra BDP il ve il ilçe başkanları katıldı.

Dersim’de “Demokratik kurtuluşla özgür yaşam Newroz’na” şiarıyla gerçekleştirilen Newroz mitingi için Dersimliler sabah erken saatlerden itibaren gruplar halinde alana akmaya başladı. Seyit Rıza Meydanı’nda gerçekleştirilen mitingde emekçiler müzik eşliğinde halay çekerken, mitinge BDP milletevekili Ayla Akat Ata da katıldı.

Uludere’de Newroz kutlaması şiddetli yağışa rağmen öğle saatlerinde büyük bir coşkuyla gerçekleştirildi. Newroz kutlamasının yapılacağı antrenman sahasına akın edenler, müzik eşliğinde halay çekti. Sağanak yağmur sonrası yolların kapanması nedeniyle yüzlerce kişi köylerine geri dönmek zorunda kalırken, ilçe merkezinde Newroz ateşi yakıldı.

Mardin merkezde yapılan Newroz kutlaması Kürtçe, Türkçe, Arapça ve Süryanice olmak üzere 4

dilde yapılan anonslar ve türkülerle kutlandı. Alanı dolduranların coşkusu doruğa çıkarken, Hatay’dan gelen müzik grubu Arapça şarkılar seslendirdi. 13 yaşındaki Mazlum Doğan Sürer’in saz eşliğinde çalıp söylediği Kürtçe ve Türkçe parçalar alanda ilgi toplarken kadın ve erkeklerin yöresel kıyafet giymesi dikkat çekti.

Siirt’in **Eruh** ilçesinde yağmur nedeniyle BDP ilçe binası önünde kutlandı. Burada Eruh Belediye Başkanı Melih Oktayı, BDP Eruh İlçe Eş Başkanı Lazgin Kılıç, BDP Siirt İl Başkanı ve Siirt Belediye Başkanı Selim Sadak da konuştu. Miting Koma Laleş’in verdiği konserin ardından sona erdi.

Diyarbakır’ın **Silvan** ilçesinde sağanak yağışa rağmen alanda konuşma yapan BDP Diyarbakır Milletvekili Emine Ayna, “Hepiniz biliyorsunuz ki Newroz bizim için sadece bayram değil, isyandır, direniştir. Yeni ve özgür yaşamın tohumlarını ekmektir.” dedi.

Viranşehir’de Newroz kutlamalarına 30 bini aşkın kişi katıldı. DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk, BDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Meral Daniş Beştaş’ın konuşmalarının ardından sanatçıların şarkıları ile program son buldu.

Hasankeyf’te binlerce kişinin yer aldığı alanda, Newroz’a katılan kadınların, yeşil, sarı ve kırmızı flamalar takması dikkat çekti. Genç kadınlar, “Kürdistan” yazılı tişört giyerken kutlamada ilk konuşmayı BDP Hasankeyf İlçe Başkanı Mehmet Ali Çakar yaptı. Ardından BDP Batman İl Eş Başkanı Rahşan Çarboğa ve BDP PM üyesi Nezir Gülcan konuştu.

Elazığ’ın **Kovancılar** ilçesinde Newroz kutlaması Belediye Meydanı’nda binlerce kişinin katılımı ile gerçekleştirildi. Kadınların yoğun bir şekilde katılması dikkat çekerken, sahneye “Bê ziman jiyan nabe”, “Öcalan’a özgürlük Kürdistan’a statü” pankartları

asıldı. Kutlamada DTK Daimi Meclis Üyesi Ali Rıza Yurtsever ve BDP Elazığ İl Başkanı Turan Çelik birer konuşma yaptı.

İdil’de yüzlerce kişi, sarı, kırmızı ve yeşil flamalarla Newroz’un kutlanacağı alanda bir araya geldi. Saygı duruşu ardından, BDP Karalar Belde Başkanı Kerim Özkan, BDP’li İdil Belediye Başkan Vekili Selahattin Acar ve BDP İdil İlçe Başkanı Ekrem Şavlı sırayla konuştu. Yapılan konuşmaların ardından yerel sanatçılar ve Feqiyê Teyran Eğitim Destek Evi Çocuk Korosu’nun seslendirdiği ezgiler eşliğinde kitle halay çekti.

Kırşehir’de Newroz kutlamasına çok sayıda kişi katıldı. Kitle ulusal kıyafetler giyerek kutlamaya katıldı. Yerel sanatçıların sahne aldığı kutlamada halaylar çekildi.

Konya’daki Newroz kutlamasına, BDP Grup Başkanvekili Pervin Buldan ve BDP Konya İl Başkanı Hacı Mehmet Bozlak katıldı.

Eskişehir Yenikent miting alanında yapılan Newroz kutlamasına, yüzlerce kişi katıldı. Kitle havanın soğuk olması nedeniyle ateşler yakarak ısındı. Kutlamada BDP İl Başkanı İzzettin Altun ve BDP MYK Üyesi Gülçin İşberk konuştu. Konuşmaların ardından program yerel müzik gruplarının sahne almasıyla devam etti.

Aydın’da Osman Yozgat Mahallesi’ndeki Newroz kutlamasına katılan 10 bini aşkın kişi taşıdığı, yeşil, sarı, kırmızı renkler ve giydikleri yöresel kıyafetleriyle alanı adeta renk cümbüşüne dönüştürdü. BDP PM Üyesi Mehdi Perinçek, Mukaddes Kubilay, BDP Aydın İl Eş Başkanları Raif Kanat, Nazlı Bozan, HDK İl Eş Başkanı Pınar Akpınar’ın yanı sıra çok sayıda kurumun temsilcileri katıldı.

Muğla’nın **Milas** ilçesinde Newroz’a katılan binlerce kişi “Öcalan’a özgürlük” sloganları atarak uzun süre çalınan müzik eşliğinde halaylar çekti.

Manisa’da kadın ve gençlerin yoğunlukta olduğu kutlama yerel sanatçıların söylediği şarkılar eşliğinde çekilen halaylarla başladı. Yöresel kıyafetler giyerek katılanların dikkat çektiği Newroz’da Manisa’daki yerel sanatçıların yanı sıra Dengbêj Kazo’nun söylediği şarkılar eşliğinde halaylar çekildi.

18 Mart 2013 / Van

Kurultay hazırlıkları sürüyor

Kayseri'de eğitim semineri

17 Mart Pazar günü Kayseri İşçilerin Birliği Derneği'nde kurultay hazırlıkları çerçevesinde bir seminer gerçekleştirildi. Özelde Suriye'ye, genelde Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlığın ele alındığı seminerde, işçi sınıfının halklara yönelik savaş politikalarına karşı ezilen halkların yanında yer almasının önemi dile getirildi. Emperyalist savaş dayatmalarına taşeronluk yapan AKP iktidarının tutumu güncel örneklerle ortaya konularak ikiyüzlüğünün teşhir edildiği seminerin ikinci bölümünde kurultayın gündemlerinden biri olan Kürt sorunu ile ilgili değerlendirmelerde bulunuldu. Kurultayda ulusal soruna ilişkin devrimci çözümün ortaya konulmasının ve işçi sınıfının bu noktada taraflaştırılmasının önemine değinildi.

Kayseri KHK'dan fabrika toplantıları

Kayseri KHK, Pazar günü Gürkan Mobilya ve Şule Metal işçileriyle bir araya geldi.

Fabrikalarında yaşadıkları sorunları dile getiren Gürkan Mobilya işçileri, kısa bir süre önce fabrikalarında çıkan yangın nedeniyle izne gönderildiklerini ve 21 günlük izin boyunca sigortalarının yatırılmadığını belirttiler. Ayrıca Ocak maaşlarından da 620 TL'lik kesinti yapıldığını, fabrikada tuvalete gitmenin bile yasaklandığını söylediler.

Şule Metal işçileri de işçi kıyımının iş yerlerinde hız kazandığını, patronun öncelikle iş güvencesi olmayan işçileri işten atmayı tercih ettiğini dile getirdiler.

Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü, Gürkan Mobilya patronunun yangından kaynaklı ortaya çıkan zararı işçilerin sırtına yüklemeyi hedeflediğini, bu uygulamanın işçilerin aleyhine olan iş yasası tarafından bile yasaklandığını belirtti.

Kurultay Hazırlık Komitesi sözcüsü, saldırının

“hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” anlayışıyla göğüslenmesi gerektiğini belirtti. Ayrıca işten çıkarmalara karşı yapılacaklar işçilerle birlikte planlandı.

Gürkan Mobilya ve Şule Metal işçileri kurultay hazırlıklarına destek vereceklerini belirttiler.

Gebze'de hazırlık toplantısı

Hazırlık toplantısında Kürt sorunu ile ilgili güncel gelişmeler üzerine tartışmalar yapıldı. Kurultayı ve sınıfa dönük güncel saldırıları tartışmak üzere 31 Mart Pazar günü işçi toplantısı yapılmasına ve işçi mücadelesini anlatan bir film gösterimi gerçekleştirilmesine karar verildi.

Ayrıca ev toplantıları ve fabrikalara dönük çalışmalarla kurultay gündemlerini bölgede etkin bir şekilde tartışmanın önemi üzerine konuşularak, bu yönlü planlamalar yapıldı.

Gebze'de, civar bölgelerle birlikte sanayi havzasının

toplama seslenen ve bir örgütlenme aracı olarak işlevselleştirilmesi planlanan yerel bir işçi gazetesinin çıkartılması kararı alındı.

Küçükçekmece'de KHK toplantısı

Küçükçekmece Bölgesi Kurultay Hazırlık Komitesi toplantısı, iki bölümde gerçekleştirildi. İlk bölümde “Emperyalizm ve emperyalist savaş politikaları” üzerine bir sunum yapıldı. İkinci bölümde kurultay gündemleri üzerine canlı tartışmalar yapıldı. Kurultayın emperyalist savaş politikaları ve Kürt sorunu gündemli gerçekleştirilmesinin gerekçeleri ayrıntılı olarak tartışıldı. Bu kapsamda ekonomik talepler ile emperyalist savaş politikaları ve Kürt sorunu gündemlerinin bütünlüğü ortaya kondu ve serbest kürsü bölümünde bu bağa vurgu yapılması gerektiği öne çıktı.

Kartal'da kurultay çağrısı

Sınıf devrimcileri 20 Mart sabahı Kartal Tren İstasyonu girişinde “Emperyalist saldırganlığın ve krizin faturasını ödemek istemiyoruz!” şiarıyla işçi ve emekçilerden imza topladı. Yanısıra emperyalist savaş ve saldırganlık teşhir edilirken mücadele çağrısı yapıldı. Yerel kurultay bülteninin yanında *Kızıl Bayrak* ve *Liselilerin Sesi* de emekçilere ulaştırıldı.

Akşam saatlerinde de Bankalar Caddesi'nde BDSP önlükleriyle işçi ve emekçilerden imza toplanırken yine *Kızıl Bayrak* ve *Liselilerin Sesi* satışı gerçekleştirildi.

Bursa'da kurultay standı

Kurultayın çağrısı fabrikalara, emekçi semtlerine ulaştırılırken, 20 Mart günü de Fomara Meydanı'nda kurultay masası açılarak bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

“Birlik ve Kardeşlik için Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi” de imzaya açıldı. Dağıtım sırasında kurultay ile ilgilenen emekçiler masaya yönlendirildi ve emekçilerden beyannameye imzacı olmaları istendi.

Ayrıca sendika, meslek örgütleri ile ilerici ve devrimci kurumlara ziyaretler düzenlenerek kurultay hakkında bilgi verildi ve kurultaya katılma çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / Kayseri-İstanbul-Bursa

Ümraniye'de “Ulusal sorun ve Kürt sorunu” paneli

İşçilerin birliği halkların kardeşliği için Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı hazırlıkları çerçevesinde Ümraniye'de yapılan çalışmalar devam ediyor. İlk olarak “Emperyalist saldırganlık, Suriye ve işçi sınıfının tutumu” başlıklı bir panel ve eylem gerçekleştirilmişti. 16 Mart günü de kurultay gündemlerinden ikincisini ele almak için “Ulusal sorun ve Kürt sorunu” başlıklı bir panel yapıldı.

Panelde ilk olarak “ulus” kavramının ve ulusal hareketlerin ortaya çıkışı anlatıldı. Ulusal sorunun emperyalist-kapitalist sistem içerisinde farklı bir biçim aldığı söylenerek bu sorunun ortadan kaldırılması için verilecek olan mücadelenin bu sistemden ayrı ele alınmaması gerektiği ifade edildi. Sonrasında ise sınıf devrimcilerinin soruna nasıl baktığı üzerinde duruldu.

Ardından Kürt ulusal sorunu tarihsel ve güncel boyutuyla ele alındı. Bu bölümde oldukça canlı tartışmalar yapıldı. Özellikle Kürt hareketinin son dönemde sermaye devletine sorunun çözümünü dayatmasıyla başlayan süreç üzerine panele katılan bütün işçiler söz aldı. Kürt işçi ve emekçiler de Kürdistan'da ve metropollerde yaşadıkları baskı ve asimilasyon üzerine canlı örnekler verdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Beyanname işçi ve emekçilere açıldı!

20 Mart 2013 | Çiğli Kipa

Açıklamaya TÜMTİS şube yöneticileri ve üyeleri, İHD, Ege 78'liler Derneği, Kaldıraç ve Mücadele Birliği Platformu katılarak, ilk imzalarıyla beyanname çalışmasına destek verdiler.

Beyanname İzmir'in dört bir yanında!

İmzaya açılan beyanname İzmirli işçi ve emekçilerle buluşmaya başladı. Hafta sonundan itibaren birebir imzalarla yürütülen beyanname çalışması, Çarşamba sabah saatlerinden itibaren emekçi semtlerine ve fabrikalara taşınmaya başladı. Ayrıca semtlere Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi'nin afişleri yapılarak, beyannamenin imzaya açıldığı duyuruldu.

Aliağa'da bir emekçi semtinde, yüzlerce evin kapısı çalınarak, birebir sohbetlerle güncel siyasal süreçler tartışılarak, beyanname anlatıldı. Kimi evlerden doğrudan imzalar toplanırken, kimi evlere daha sonra görüşülmek üzere beyanname föyleri bırakıldı.

Beyanname Aliağa Belediyesi'nde çalışan taşeron işçilerine de dağıtılarak, birebir sohbetlerle kurultay çağrısı yapıldı. Taşeron işçileri imzalarıyla beyannameye destek verdiler.

Harmandalı'da da kapı kapı dolaşarak beyannamenin amacı anlatıldı. Beyannameye imza atan, emekçiler Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayı'na çağrılarak, kürsüde söz almaları istendi.

Beyanname Çiğlililer emekçilere ulaştırıldı

Beyanname, Çiğli merkezde açılan standla Çiğlililer işçi ve emekçilere de ulaştırıldı. Merkezde stand açılarak sesli ajitasyonlar eşliğinde, işçi ve emekçiler emperyalist savaşa ve dinsel-mezhepsel-ulusal baskı ve asimilasyon politikalarına karşı taraf olmaya çağrıldı.

Beyanname Çiğli'de bulunan fabrikalara da ulaştırıldı. İlk olarak Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu ZF Lemförder işçilerine sesli ajitasyonlar eşliğinde anlatılan beyanname işçilere dağıtıldı.

İzmir Kurultay Hazırlık Komitesi

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği için: Özgürlük ve Eşitlik Beyannamesi

*Dünya halklarına musallat olan en büyük belanın ABD öncülüğündeki emperyalist-kapitalist sistemin kendisi olduğunu,

Afganistan, Irak, Libya işgallerinin ardından Suriye'nin hedef alındığını ve tüm Ortadoğu'nun hedefte olduğunu,

"Demokrasi götürmek", "diktatörlerden kurtarmak" safatasının ardında yatanın, bölgesel egemenliği sağlama ve enerji kaynaklarını elde etme isteği olduğunu,

*Bu rezil amaca ulaşmak için ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel farklılıkların kışkırtıldığını ve halkların karşı karşıya getirilmeye çalışıldığını,

*Böylelikle emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı direnen halkların parçalanıp zayıf düşürülmeye çalışıldığını görüyorum.

*Emperyalist efendilerine hizmette kusur etmeyen dinci-Amerikancı AKP ve ona yön veren bir avuç zengin tarafından yönetilen ülkemizin, bölge halklarına karşı bir savaş üssü haline getirilmesini reddediyor,

*NATO başta olmak üzere her türlü emperyalist gücün bu topraklarda konumlanmasına karşı çıkıyor, emperyalizmin bu coğrafyadan elini çekmesini Türkiye devletinin komşu halklara karşı saldırgan politikalarına son vermesini talep ediyorum.

*Her halk gibi Ortadoğu halklarının da kendi kaderlerine ancak kendilerinin karar verebileceğine inanıyorum.

Bu inanç doğrultusunda yalnız emperyalist devletlerin ve işbirlikçilerinin Ortadoğu halklarına uyguladığı saldırganlığa değil, yıllardır egemenler tarafından aramıza nifak tohumu olarak ekilen ayrımcı ve inkarcı yaklaşımları da reddediyorum.

*Başta Kürt halkı ve Aleviler olmak üzere yıllardır yok sayılan, inkar edilen farklı ulusal-etnik kökene veya dine mensup emekçilerin, özgürlük ve eşitlik taleplerinin karşılanmasının bizi bölmeyeceğini, tersine sağlam bir maya ile birleştireceğini, emperyalizme ve kapitalizme karşı işçi sınıfı ve emekçilerin birliğinin ancak böyle sağlanabileceğini, kardeşlik ve gönüllülük üzerine kurulu özgür bir ülkenin böyle kurulabileceğini, **BİLİYOR:**

* Emperyalist saldırganlığa ve kapitalist köleliğe karşı işçi ve emekçilerin dünyanın bir çok yerinde yeniden ayağa kalkmaya başladığı bu tarihi evrede:

* Her türden ulusal, etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılığı reddettiğimi, her ulusun kendi kaderini kendisinin tayin etmesi gerektiğine inandığımı, yalnız emperyalist savaş ve saldırganlığa değil, bu politikaların ayrılmaz bir parçası olan ulusal etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılığa da karşı olduğumu, gerçek kurtuluşun her milliyetten emekçilerin sınıfsız, sömürsüz bir dünya uğruna ortak mücadelesinden geçtiğini,

Dünya, Ortadoğu ve Türkiye halkları nezdinde beyan ediyorum.

Sınıf hareketinden...

Sınıf hareketindeki eylemlilikler parçalı ve tekil direnişler biçiminde sürüyor. Sermayenin saldırılarına buldukları alanlarda tepkilerini gösteren işçi ve emekçiler, hakları ve gelecekleri için mücadele kararlılıklarını ortaya koymaya devam ediyorlar.

ÇAYKUR'da grev kararı

Tek Gıda-İş Sendikası'nın ÇAYKUR ve bağlı işyerlerinde çalışan işçiler adına Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası ile sürdürdüğü TİS görüşmelerinin akamete uğramasıyla birlikte alınan grev kararı işyerlerinde ilan edildi. İlan edilen grev kararına göre işçiler 10-15 Nisan tarihlerinde greve çıkacaklar. Grev kararının alınmasında, sendikanın yetkisinin önceki yıllarda düşürülerek hak kaybına uğratılması, yetkinin tekrar alınması ile 4 yıl boyunca Çaykur bünyesinde çalışan yaklaşık 10 bin işçinin taleplerin karşılanmaması önemli bir rol oynuyor.

14 Mart 2013 | İzmir

DİSK: "İzin vermeyeceğiz"

DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası üyesi binlerce işçi tikanan Toplu İş Sözleşmeleri'ni (TİS) ve taşeron sistemini protesto etmek için Genel-İş Sendikası önünde toplanarak buradan İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB) önüne yürüdüler. İBB önüne gelindiğinde ilk olarak Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Naci Çetin söz aldı.

Neden eylem gerçekleştirdiklerini anlatan Çetin, hükümetin taşeron sistemini kaldıracağını söylediğini ama hala bir adım atılmadığını belirtti. Çalışma Bakanı'nın 800 TL ile işçilerin geçinebileceği sözünü hatırlatan Çetin "bu para ile gel kendin yaşa" diyerek bakana tepki gösterdi. İBB çalışan işçilerin statü farkı gözetilmeden eşit bir şekilde çalışılmasını talep eden Çetin, sözlerini TİS süreci hakkında bilgilendirmede bulunarak tamamladı. Sendikacıların yaptığı konuşmalarla bitirilen eyleme BDSP'nin de aralarında bulunduğu birçok kurum, kitle örgütü destek verdi.

Direnişçilerden Cumartesi yürüyüşü

Hey Tekstil, Kazova ve Şişli Belediyesi işçilerinin katılımıyla Taksim'de yürüyüş gerçekleştirildi.

İşçiler, gerçekleştirdikleri yürüyüşle gasp edilen haklarını isteyerek, mücadelelerini sürdüreceklerini vurguladılar. Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi önüne kadar sürdürülen yürüyüşte, Mango satış mağazası önüne gelindiğinde kısa bir süre beklendi. Bekleme esnasında, "Mango'ya boykot, direnişe destek!" sloganı atılarak, Hey Tekstil işçilerinin haklarının ödenmemesi protesto edildi.

Lise önüne gelindiğinde öncelikle Savaş Doğan

açıklama yaptı. Doğan, Genel İş Sendikası 3 No'lu Şube Genel Kurulu'nda yapılan usulsüzlükler nedeni ile başladıkları direnişi kazandıklarını, seçimlerin tekrarlanacağını ifade etti. Ardından Kazova işçisi Serkan Gümüş açıklama yaptı. Gümüş, haklarını alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini belirtti. Eylem hep birlikte söylenen Çav Bella marşı ile sonlandırıldı.

İsmacco'da direniş sürüyor

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve direnişlerini devam ettiren İsmacco işçileri, 89 gündür direnişlerini kararlılıkla sürdürüyor. Deri-İş üyesi işçiler de İsmacco işçilerini yalnız bırakmıyor. Direniş, yapılan destek basın açıklamalarıyla bölgede gündemde tutuluyor.

18 Mart'ta öğle saatlerinde de Deri-İş'te örgütlü Prima Deri

işçileri İsmacco işçilerine bir ziyaret gerçekleştirdi. Ziyarete konuşma yapan Deri-İş Tuzla Şube Sekreteri Haydar Canpolat toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğünü hatırlatarak birçok yerde direnişlerin olduğunu belirtti. Canpolat, kazanana kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

Ayrıca, Kazım Süren Deri'de de Deri-İş'e üye oldukları için 2 işçi işten çıkarıldı. İşçiler Mart başından beri kapı önünde direnişini devam ettiriyor.

Fransız öğretim elemanlarından grev

Türkiye'de görev yapan Fransız öğretim elemanları 20 Mart'ta iş bırakarak 4 yıllık süreli sözleşme uygulamasını protesto etti.

Türkiye'de Fransızca eğitim vermekle görevli öğretim elemanlarının sözleşmeleri 2009 yılında Fransa Dışişleri tarafından yapılan bir düzenlemeyle 2+2 yıl olarak düzenlenmişti. Bu eğitim döneminin başlamasıyla süreli sözleşmeli ilk kuşak öğretim elemanlarının işten çıkarılma süreci başlamış bulunuyor. Yapılan grev ve eylemle öğretim elemanları işgüvencelerini istediler.

Dünya Sosyal Hizmet Günü'nde eylem

Dünya Sosyal Hizmet Günü'nde Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) İstanbul şubeleri ve Sosyal Hizmet Uzmanları Derneği (SHUD) İstanbul Şubesi eylemdeydi.

20 Mart'ta İstanbul Valiliği Beyoğlu Rotary Çocuk Evi önünde yapılan eylemde "Sadaka değil sosyal hizmet! Dünya Sosyal Hizmet Günü kutlu olsun" şiarlı ozalit açıldı. Eylemde ilk olarak SES Şişli Şube

Sekreteri Aziz Çelik bir konuşma yaptı. Bu eylemin sosyal hizmetle ilgili bir bakanlık ya da devlet kurumu yerine neden burada yapıldığına değinen Çelik sığınma evine gelen kadınların yaşadığı sorunlara dikkat çekti. Eylemde basın açıklamasını okuyan SHUD İstanbul Şube Başkanı Kahraman Eroğlu, sosyal hizmet alanındaki sorunlara ve emekçilerin taleplerine değindi. Eroğlu açıklamada taşeronlaştırma, siyasi ilişkili torpiller, 100 yeni kadın sığınma evi açılacak paraya kiralanan yeni bakanlık binası gibi AKP hükümeti politikalarına da vurgu yaptı.

Liman işçilerinin direniş kararlılıkla sürüyor!

Mersin Limanı'nda toplu sözleşme sürecinde işten atılan liman işçileri direnişlerine devam ediyor.

Daha önce kurulan çadırın gece polisin yönlendirmesiyle zabıta tarafından sökülmesinin ardından her gün çadır tekrar kurulup gece toplanıyor. Sabah, öğleden sonra akşam vardiyaları çıkışlarında içerde çalışan işçilerle birlikte ortak eylemler gerçekleştiriliyor.

Son olarak Uğursan bünyesinde çalışan işçilerden bir işçi de 20 Mart'ta işten atıldı. İşten atılmalarının çeşitli gerekçelerle devam edeceği söyleniyor. Liman işçileri tüm baskı ve zorluklara rağmen direnişe devam etme kararlılıklarını sürdürüyor.

İzmir Gıda Mühendisleri Odası kampanya çalışmaları

Gıda mühendislerinin yaşadığı mesleki sorunları dile getirmek için 9 Mart'ta başlatılan ve 6 hafta boyunca her Cumartesi tekrarlanacak olan "Gıda mühendisleri istihdam için alanlarda" kampanyası 17 Mart'ta hava muhalefeti dolayısıyla sadece Bornova Metro çıkışında açılan imza standı ile sürdürüldü. Kamuda yeterli sayıda gıda mühendisi istihdam edilmesi, özel sektörde çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve üniversitelerde kontenjan artışlarının durdurulması talepleri ile imza standları açarak seslerini duyurmayı amaçlayan gıda mühendisleri yaklaşık 3 saat boyunca toplam 1000 kadar imza topladılar.

20 Mart 2013 | Mersin

Metal TİS'lerinde uyuşmazlık!

Metal sektörüne bağlı işçi sendikaları ile sermaye örgütü MESS arasında sürdürülen görüşmelerde, Türk Metal'den sonra Birleşik Metal-İş ve Çelik-İş sendikaları da uyuşmazlık zaptı tuttular. Tutulan zabıtlardan sonra sendikalar açıklama yaparak süreci kamuoyuyla paylaştılar.

Birleşik Metal-İş'ten TİS toplantısı

Birleşik Metal-İş Sendikası MESS grup TİS sürecinde yaşanan uyuşmazlık süreciyle ilgili basın toplantısı düzenledi. Toplantıda sunumu Birleşik Metal-İş Sendikası genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptı. Birleşik Metal-İş Genel Merkez yöneticileri ve bir dizi fabrikadan temsilcinin katıldığı basın toplantısında "Sermayenin düşük ücret, yoksulluk ve esnek çalışma dayatmalarına karşı haydi birleşik mücadeleye!" şiarlı pankart asıldı.

Serdaroğlu, örgütlü-örgütsüz bir milyon metal işçisinin etkilendiği sözleşme sürecinde uyuşmazlığın nedenlerini "Sermaye ve örgütü, metal işçilerinin insanca çalışma ve yaşama taleplerini kabul etmiyor" diyerek ifade etti.

Sermaye örgütü MESS'in "enflasyonun 4 katı zam verdik" sözleriyle duyurduğu zam önerisi için verilen zam önerisinin yüzde 4,60 olduğunu belirtti. MESS ile yürütülen görüşmelerde temel uyuşmazlık nedeninin ücret olduğu görülürken Serdaroğlu, Birleşik Metal-İş Sendikası olarak ücret politikalarının bir bütünsellik taşıdığını, ücret makasını kapatmak ve bunun üzerine zam talep etmek üzerinden yaklaştıklarını ifade etti.

Serdaroğlu ayrıca diğer sendikalardan TİS sürecine başlayan Hava-İş gibi sendikalarla da yan yana geleceklerini söyledi. Eylemli hatta Sendikal Güç Birliği Platformu'nun Lüleburgaz mitingine katılarak başlayacaklarını söylerken metal işçilerinin mahallelerine onbinlerce bildiri ile seslenip eylemlere destek çağrısı yapacaklarını ilan etti.

6 fabrikada daha uyuşmazlık

MESS ile Birleşik Metal-İş Sendikası arasında süren TİS sürecinde tutulan uyuşmazlık zaptına, Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu ve MESS üyesi olmayan 6 fabrikada daha tutulan uyuşmazlık zaptı eklendi.

Uyuşmazlık zaptı tutulan fabrikalar ise şöyle: Arfesan, Arpek, Dostel Makina (Birleşik Metal Gebze Şube), SİO, DİSA Otomotiv (Birleşik Metal Trakya Şube), Standart Depo ve Raf'ta (Birleşik Metal Kocaeli Şube).

Çelik-İş'te de uyuşmazlık

MESS ile yürütülen TİS görüşmelerinde önce Türk Metal, ardından Birleşik Metal-İş'in tuttuğu uyuşmazlık zaptına, MESS'in Çelik-İş'le sürdürdüğü TİS sürecinde tutulan uyuşmazlık da eklenmiş oldu.

MESS ile Çelik-İş arasında yürütülen görüşmelerde 28 maddede anlaşma sağlanamaması üzerine uyuşmazlık tutulmuş oldu. Çelik-İş Sendikası uyuşmazlık sonrası yaptığı açıklamada bundan sonra yasal prosedür gereği arabulucu aşamasına geçildiğini ve o zamana kadar anlaşma olmaması halinde de gev

prosedürü başlayacağını belirtti."

Feniş Alüminyum'da yıllar sonra seçim sandığı kuruldu

Çayırova'da kurulu bulunan Çelik-İş Sendikası Gebze Şubesi'nde örgütlü Feniş Alüminyum fabrikasında 16 yıldan sonra ilk defa temsilci seçimi için fabrikada sandıklar kuruldu.

İşyeri baştemsilcisinin istifa etmesi üzerine seçim için işçilerin adaylığını koyması ile seçim süreci başladı. İstifa eden baştemsilci ve diğer temsilciler de tekrar adaylıklarını koydular. 6 işçi seçimler için aday oldu. Seçimlerin sonucunda 1. ve 3. temsilciler aynı kalırken 2. temsilci değişti.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Gebze

ABB'de Metal İşçileri Bülteni dağıtımı

Ümraniye Metal İşçileri Birliği, MESS grup toplu sözleşme görüşmelerinde uyuşmazlık zaptının tutulduğu son süreçte metal işçilerine ulaşmaya ve son gelişmelere dair tartışmalar yürütmeye devam ediyor. MİB çalışanları, MESS-Türk Metal ortaklığına dair metal işçilerini uyanık davranmaya çağıran Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımını İstanbul Organize Sanayi Bölgesinde yapıyor.

Bu kapsamda, onlarca sendikayı TİS hakkından mahrum bırakırken, şu an için yetkili olan sendikaların da barajın kademeli olarak yükseltilmesiyle yetki dışına itecek olan "Sendikalar ve TİS Yasası"nın geri çekilmesi için mücadeleye çağıran Metal İşçileri Bülteni Dudullu Organize'de bulunan ABB fabrikasındaki işçilere ulaştırıldı.

UNO işçilerinden imza kampanyasına destek

"Emperyalist saldırganlığın ve krizin faturasını ödemek istemiyoruz!" üst başlığıyla duyurulan ve içerisinde NATO, AB, AGİT vb. emperyalist kuruluşlarla ilişkilerin kesilmesi, NATO üstlerinin kapatılması, Patriotlar'ın Türkiye topraklarına konuşlandırılmaması gibi taleplerin yer aldığı imza kampanyası organize çalışan işçilere taşınıyor.

Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Öz Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu UNO ekmek fabrikasında çalışan işçilerle vardiya değişiminde emperyalist savaş üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Emperyalist savaşın işçi ve emekçilerin hayatında yarattığı ağır yıkımına dair yapılan konuşmaların yanında, işçilerle fabrikanın özgün sorunları üzerine sohbet edildi.

İşçiler de imzaları ile emperyalist savaş karşıtı kampanyaya destek verdiler.

Anadolu Cam işçilerinden sınıf dayanışması örneği

Şişecam'a ait Anadolu Cam Sanayi baştemsilcisinin disiplin kuruluna gönderilerek iş akdinin fesh edilmesinin istenmesine Kristal-İş üyesi işçiler tepki gösterdi. Baştemsilcinin işe geri dönmesi için sendika tarafından yapılan görüşmeler en son 18 Mart'ta yapıldı. Bu görüşmelerde bir gelişme olmayınca Kristal-İş'e üye diğer iki fabrika işçilerinin de desteğiyle 18 Mart günü kendiliğinden gelişen bir eylem yapıldı.

Gündüz vardiya çıkışında Anadolu Cam işçileri ve desteğe gelen diğer işçiler, fabrikanın önünden ayrılmayarak eylem gerçekleştirdiler. Fabrika önünde yapılan eylemle patron temsilcilerinin ve idari kadroda çalışanların çıkışı engellendi. Uzun süre kapı önünde eylem yapan işçiler Kristal-İş Genel Başkan Yardımcısı Fevzi Güler'in içeri girerek fabrika yöneticileriyle yaptığı görüşme sonrasında, baştemsilcinin iş akdinin feshedilmeyeceğine dair teminat verilmesi üzerine gece 01.00 sularında fabrika önünden ayrıldılar. Tepkiler 3 fabrikada mesaiye kalmama ve yemek yememe eylemi ile devam etti.

Anadolu Cam'da çalışan ve eylemde bulunan bir işçi gazetemizle paylaştığı görüşlerinde şunları ifade etti: "Fabrika müdürü, üst düzey memurlar ve işten atılma konusu üzerine gelen Holding İnsan Kaynakları Müdürü de biz eylemi bitirinceye kadar fabrikada hapis kaldılar. Genel başkan yardımcısı Fevzi Güler acilen uçakla bu konu için geldi. Uzun zamandır böylesi bir eylem fabrikada yaşanmamıştı. (2003-2004'ten beri...) Yeni işçiler olumlu etkilendiler. İşçinin işçi olabilmesi için böyle eylemler görmesi lazım."

Kızıl Bayrak / Mersin

Gerilla Savaşı

V.İ. Lenin

Gerilla eylemi sorunu, partimizi ve işçi hareketini büyük ölçüde ilgilendirmekte olan

incelenmesini ister. Bu sorunu, somut tarihsel durumdan uzak olarak uğraşmak, diyalektik materyalizmin esas ilkelerinin anlaşılmadığını, mabli sevmalarında,

Devrimcileşme sorunu!

Devrimcilik iddiasını genel bir söylem olmaktan çıkarabilmek, bu bakışta uygun bir yolu yürütmekten geçiyor.

alanındaki zayıflıkların çözümlüne katkı sunamaz. Bugün ihtiyacımız,

yerelin ideolojik-politik ve örgütsel ihtiyaçlarına yanıt üretebilmektir.

Kitle çalışmasının sorunları...

İşçi-emekçi ilişkilerimize yaklaşım ve üslup üzerine

H. Bedreddin

Gündelik faaliyetimizde işçi sınıfına ve emekçilerine kapitalist

Bu nedenle uzaklaşan insanların ardından dövmeyecek değiliz. Fakat bu uzaklaşmalar, kaba yaklaşımlarımız sonucu

Gençlik çalışmamızın sorunları

Dönemin başında bir dizi iden genç komünistlerin katılımı ile gerçekleştirilen 4. Ümit Altınbaş Gençlik Kampı'nda ağırlıklı olarak gençlik çalışmamızın sorunları ele alınmış, çözümler

Çalışma tarzı sorunları üzerine bazı düşünceler

D. Yılmaz

Çalışma tarzı sorunları başlığı altında ifade edilen sorun alanı, partinin bütün bir siyasal ve örgütsel yaşamını boydan boya kesmektedir.

kitle çalışması içerisinde girmek değildir. Biz yıllar önce de bu tür yüklenmelerle benzer kitlesellikte ve siyasal etkisi yüksek etkinlikler yapıyorduk. Ama bu başarılı kitle etkinliklerinin

Yayınlara niteliğini yükseltme sorumluluğu

Partinin gündemindeki önemli konulardan biri, parti çizgisini ve politikalarının taşıyıcısı olan yayımların

kavuşturma sorununa özel bir tarzda yüklenmek

TKİP IV. Kongresi sunumları...

İllegal örgüt, legal çalışma ve örgütsel güvenlik sorunları

I-

olarak dizginleyebiliyor. Fakat son on yılın, daha da geriyeye götürürsek, son 25-30 yılın toplumu üzerinden bakıldığında,

Siyasal yaşamda yayınlar

Siyasal yaşamda ortaya çıkan sorunlara yönelik somut, kalıcı, daha da önemlisi devrimci açıdan çözümler üretebilmesi için

uyarılması ve yönlendirilmesi ihtiyacı ortaya koyuyor. Sorunun güncel

MK Toplantısı Tutanakları'ndan...

İşçi Savunma Birlikleri

Cihan: Partinin sınıf mücadelesinin içinde

işçilerin sendikalaşma çabalarını şiddetle engellemeye, terörize etmeye çalışıyorlar. Bu konuda bizzat kendileri

EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 288, Mart 2013

Siyasal mücadele ve devrimci şiddet

H. Firat

2010 yılı başında TKİP III. Kongresi üzerine verilen bir konferansın "Devrimci Şiddetin Güncel Anlamı" konulu ara bölümünün kayıtlarından oluşan bu metin, geride kalan sonbaharda toplanan TKİP IV. Kongresi'ne devrimci şiddet konulu olarak sunulan dört temel metinden biri oldu. Devrimci şiddet konusunu tüm kapsamıyla ele alan beş bölümlük esas metin önümüzdeki dönem içinde yayınlanacaktır.

Diğer iki metin iki kongre arasındaki MK Toplantılarının tutanaklarının devrimci şiddet konusuna ilişkin bölümlerinden oluşmaktadır. Bunlardan birinden kısa bir bölüm tamamlayıcı içeriğinden dolayı buradaki metne ek olarak bu sayıda sunuluyor. Daha kapsamlı olan öteki ise ele aldığı sorunların mahiyeti nedeniyle kamuoyuna sunulamayacaktır...

"Burjuva düzeninin ve devletin karakteri ile sınıf mücadelesinin gerçekleri temelinde şiddet dayalı devrim, partimiz için temel önemde ilkesel bir sorundur. Fakat partimiz şiddete tapmadığı gibi onu hiçbir biçimde sınıflar mücadelesinin gelişme seyri ve düzeyi dışında da ele almamaktadır. İşte tam da bu temelde, siyasal mücadelenin ve çalışmanın bugünkü seyri, devrimci şiddetin belli sınırlar içinde örgütlenmesini giderek bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Devletin ve kapitalistlerin devrimci siyasal çalışmaya yönelik kuralızsız terörü, kapitalistlerin tek tek fabrikalarda işçilerin en haklı ve masum taleplerini bile zorbalıkla sindirmeye

Siyasal mücadele

2010 yılı başında **TKİP III. Kongresi** üzerine verilen bir konferansın "Devrimci Şiddetin Güncel Anlamı" konulu ara bölümünün kayıtlarından oluşan bu metin, geride kalan sonbaharda toplanan **TKİP IV. Kongresi**'ne devrimci şiddet konulu olarak sunulan dört temel metinden biri oldu. Devrimci şiddet konusunu tüm kapsamıyla ele alan beş bölümlük esas metin önümüzdeki dönem içinde yayınlanacaktır.

Diğer iki metin iki kongre arasındaki **MK Toplantılarının tutanaklarının devrimci şiddet konusuna ilişkin bölümlerinden oluşmaktadır.** Bunlardan birinden kısa bir bölüm tamamlayıcı içeriğinden dolayı buradaki metne ek olarak bu sayıda sunuluyor. Daha kapsamlı olan öteki ise ele aldığı sorunların mahiyeti nedeniyle kamuoyuna sunulamayacaktır...

"Burjuva düzeninin ve devletin karakteri ile sınıf mücadelesinin gerçekleri temelinde şiddete dayalı devrim, partimiz için temel önemde ilkesel bir sorundur. Fakat partimiz şiddete tapmadığı gibi onu hiçbir biçimde sınıflar mücadelesinin gelişme seyri ve düzeyi dışında da ele almamaktadır. İşte tam da bu temelde, siyasal mücadelenin ve çalışmanın bugünkü seyri, devrimci şiddetin belli sınırlar içinde örgütlenmesini giderek bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Devletin ve kapitalistlerin devrimci siyasal çalışmaya yönelik kuralızsız terörü, kapitalistlerin tek tek fabrikalarda işçilerin en haklı ve masum taleplerini bile zorbalıkla sindirmeye çalışmaları, bu ihtiyacın güncel temelidir. **TKİP III. Kongresi**, bu çerçevede partinin önüne bir yandan pratik eğitim ve donanım görevini, öte yandan işçi hareketi bünyesinde **İşçi Savunma Birlikleri** örgütlenme görevi koymuştur..."

(**TKİP III. Kongresi Bildirisi...** / Kasım 2009)

Materyalist tarih anlayışı içinde şiddet sorunu

TKİP, şiddete dayalı devrimi ilkesel bir sorun olarak ele alan, bunu da programının ilgili bölümlerinde yeterli açıklıkta ortaya koyan devrimci bir partidir. **TKİP Programı**'nda, kurulu düzene ve devlete karşı tutum, genel ilkesel çerçevesi ve stratejik gerekleri yönünden açık ve net bir biçimde formüle edilmiştir. Program'ın ilk ana bölümü, bu yaklaşımın teorik mantığını ve ilkesel çerçevesini verir. Türkiye Devrimi'ne ayrılmış ikinci ana bölümü ise bu teorik yaklaşım ve ilkesel çerçeveden çıkan devrimci stratejik sonuçları sunar. Buna göre; burjuva devlet aygıtı şiddete dayalı bir devrimle parçalanıp yıkılacak, burjuva sınıf egemenliğinin araçları olan ordu, polis, bürokrasi, parlamento ve tüm öteki kurumlar ezilip dağıtılacak, yerini silahlanmış işçilerin ve emekçilerin her alanda ve her düzeydeki devrimci iktidarı alacaktır... Devrilen sınıfların tüm mensupları

silahsızlandırılacak, eski düzeni geriye getirmeye yönelik her türlü girişim kararlılıkla ezilecek, devrimin genel savunması, silahlanmış işçiler ile yarı-proleter kent ve kır emekçilerinin elinde bulunacaktır. Özetle böyle diyor parti programımız.

Biz marksistiz, şiddet sorununa da bu konumumuzdan gelen bir bakışımız var. Şiddeti idealize etmiyor, tersine onu sınıflı toplum düzeninden kaynaklanan bir sorun olarak ele alıyoruz. Şiddet sınıflı toplumun bir ürünüdür, temelinde sınıf egemenliği sistemi ile birlikte örgütlü şiddet tekeli demek olan devlet olgusu vardır. Devrimciler olarak gerici şiddetin karşısına devrimci şiddetle çıkmak zorunda kalıyorsak eğer, bu öznel ya da keyfi bir tercih değil, fakat tümüyle sınıflı toplum ve sınıflar mücadelesi gerçeğinin katı nesnellüğünden hareket ettiğimiz içindir.

Bu çerçevede, şiddetin insanlığın tarihsel evrimi içerisinde temel önemde haklı ve devrimci bir işlevi de vardır. Marks'ın o çok iyi bilinen sözleriyle, şiddet ya da zor, "yeni bir topluma gebe olan her eski toplumun ebesi"dir. Zira devrimci şiddet, "toplumsal hareketin, sayesinde kendine yol açtığı ve ölmüş, fosilleşmiş politik biçimleri darmadağın ettiği" vazgeçilmez bir araçtır. Bu çerçevede şiddete dayalı devrim, yeni bir toplumun doğumunun olmazsa olmaz koşuludur.

Şiddete dayalı devrim biz komünistler için temel önemde ilkesel bir sorundur. Zira biz sınıflı toplum, sınıf devleti ve sınıflar mücadelesi gerçeklerinden hareket ediyoruz. Burjuva toplum, öteki araç ve yöntemler yanında, devlet aygıtı şahsında örgütlü zora dayalı olarak ayakta durmakta, işçi sınıfına ve emekçilere aynı zamanda bununla hükmetmektedir. İhtiyaç duyduğu her durumda sistemli ve sınır tanımayan zora başvurmakta, varlığını korumayı ve süreklileştirmeyi böylece güvence altına almaktadır. Dolayısıyla bu gerici şiddet tekeli ancak devrimci şiddetle, şiddete dayalı devrimle altedilebilir. Egemenlerin haksız gerici şiddetinin üstesinden ancak emekçilerin haklı devrimci şiddetiyle gelinebilir. Lenin'in önemle vurguladığı gibi, modern toplumda tüm ciddi sorunlar son tahlilde ancak zor kullanılarak bir sonuca bağlanabilir. Devrimse en kapsamlı tarihsel-toplumsal bir olaydır. Kurulu düzeni temellerinden yıkmak, yeni bir toplumsal düzenin yolunu açmak tarihsel eylemidir. Bu da ancak şiddet dayalı olarak, kitlelerin devrimci şiddeti örgütlenerek ve kurulu düzenin, onun devlet aygıtlarının karşısına çıkarılarak, böylece bu aygıtlar parçalanıp dağıtılarak başarılabilir.

Ama bütün bunlar, hiçbir biçimde şiddeti idealize etmemizi gerektirmez. Amaca ulaşmak üzere gerekli ve zorunlu, ama tarihsel bakımdan geçici araç ve yöntemleri idealize etmek biz komünistlere düşmez. Hele de bunların zorunluluğu, yıkıp tasfiye etmek istediğimiz sınıflı toplum düzeninin kendi doğasından kaynaklanıyorsa. Bizim idealimiz sömürsüz, sınıfsız, sınırsız, ayrımsız, dolayısıyla her türden şiddetten ve

ele ve devrimci şiddet

H. Fırat

savaşlardan arınmış bir dünyadır. Her türlü eşitsizliğin, her biçimiyle baskının, dolayısıyla şiddetin ortadan kalktığı bir dünya...

Biz marksistiz ve şiddete bir bakışımız var dedim, buradan devam ediyorum. Şiddet politikanın başka araçlarla devamıdır. Politika ise sınıflar mücadelesinin yoğunlaşmış üst bir biçimidir. Bizim için devrimci şiddet, küçük insan gruplarının kendi dar sınırları ve öznel tercihleri içerisinde kullanabildiği bir araç değildir. Bunu içerebilir, ama hiçbir biçimde buna indirgenemez. Temelde şiddet sınıflar mücadelesinin bir biçimidir ve bir gelişme düzeyidir. Sınıf mücadelesiye politik bir mücadeledir. Politik mücadelenin özüyse, aynı gerçeği tersinden ifade ediyorum, sınıflar mücadelesidir. Sınıf mücadelesinin bir seyri ve bu seyir içerisinde ulaştığı farklı aşamalar ve aldığı değişik biçimler olur. Şiddet de bu mücadelenin bir safhası ve aldığı temel biçimlerden biridir. Mücadelenin daha gelişmiş, daha yoğunlaşmış bir üst biçimidir. Biz komünistler şiddeti sınıflar mücadelesinin seyrinden hareketle, devrimci kitle hareketinin ve mücadelelerinin bir biçimi ve bir gelişme düzeyi olarak ele alıyor, bu temelde anlamlandırıyoruz.

Lenin, *Gerilla Savaşı* başlıklı çok bilinen makalesinde, marksistlerin mücadele biçimlerine ve dolayısıyla da devrimci şiddete yaklaşımı konusunda iki temel prensibi açıklıkla ifade eder. Bunlardan ilki, marksistlerin kendilerini herhangi bir özel mücadele biçimi ile sınırlayamayacakları, ilke olarak hiçbir mücadele biçimini reddedemeyecekleri üzerinedir.

Marksistler hiçbir mücadele biçimini reddetmezler, en değişik mücadele biçimlerini kabul ederler. Ama onları hiçbir biçimde kafadan uydurmaz, keyfi bir biçimde saptamaz ya da masa başında üretmezler. Sınıf mücadelesinin gelişim seyrini, kitle hareketini dikkatle izlerler, onun açığa çıkardığı biçimleri saptar, genelleştirir, örgütler ve onlara bilinçli bir ifade kazandırır.

İkinci temel prensip ise, marksistlerin mücadele biçimleri sorununu soyut değil fakat somut tarihi koşullar içinde ele alması ve anlamlandırması gerektiği üzerinedir. Lenin, mücadele biçimleri sorununu soyut ya da kendi içinde ele almanın diyalektik materyalizmden kopmak demek olduğunu önemle vurgular. Hareketin gelişiminin belirli bir aşamasındaki somut durum somut olarak tahlil edilmeksizin, herhangi bir mücadele biçimi ya da aracının uygun olup olmadığına karar verilemeyeceğinin altını çizer.

Şiddetin ve mücadele biçimleri sorununun materyalist tarih anlayışı içinde ele alınışı genel hatlarıyla böyledir. Bu genel özet bize üzerinde duracağımız daha somut sorunları anlamamızı kolaylaştıracak yeterli bir çerçeve de vermektedir.

Halkçı hareket ve devrimci şiddet

Türkiye’de devrimci şiddet, onu kullanan halkçı küçük-burjuva grupların yapısal sınıf zaaflarının bir yansıması olarak, çarpık bir biçimde ele alındı, amacından saptırıldı, zaman içinde alabildiğine dejenere edildi. Burjuvazi de bu zaafiyetten en iyi

biçimde yararlandı, bunu kendi kirli propaganda aygıtının her türden saptırıcı ve karalayıcı imkanlarıyla da birleştirerek, böylece devrimci şiddeti sıradan emekçinin gözünde terörizm olarak yaftalamayı başardı. Son otuz yılın dünya ölçüsünde egemen toplumsal-siyasal koşulları ise buna zaten fazlasıyla elverişliydi. Sonuçta bugün halen devrimci şiddetin toplumsal düzeyde itibardan düşürüldüğü, buna yönelik yerli yersiz her girişimin kolayca “terörizm” olarak yaftalandığı ve bunun da sıradan emekçinin gözünde büyük ölçüde kabul gördüğü bir dönemin içindeyiz.

Türkiye’nin geleneksel solu, tüm öteki temel sorunları olduğu gibi devrimci şiddet sorununu da marksist bakış açısıyla ele almayı başaramadı. ‘70’li yılların o ilk devrimci çıkışında şiddet silahlı propaganda kavramı içerisinde formüle edildi. Sınıflar mücadelesinin bir biçimi, onun seyrinin bir gelişim aşaması olmaktan çıkarıldı, küçük insan gruplarının kitleleri sözümona sarsıp aydınlatmasının bir yöntemi ve aracı olarak benimsendi. Bu Türkiye sol hareketinin şiddeti ele alışının sonraki seyrine de belirgin bir biçimde yansıdı. Her ne kadar 12 Mart yenilgisinin ardından şiddetin bu ele alınışı solun asıl gövdesi tarafından açık ya da örtülü biçimde terkedildiyse de, özünde aynı zihniyet bir biçimde hep yaşayageldi. Devrimci şiddet, küçük insan gruplarının devletin kolluk güçlerine ya da onların sivil uzantılarına karşı o dar sınırlar içerisinde kullanılmasına indirgeni. Şiddet kitlelerin devrimci mücadelesinin örgütlenmesinin bir biçimi ve düzeyi olarak ele alınmadı. Şiddete tapanlar kadar onu reddedenler tarafından da. Şiddet sorununda aynı öznel idealist ele alış, birbirinin zıddı gibi görünen bu iki kutbun gerçekte ortak felsefi temeli oldu.

Şiddet halkçı küçük-burjuva akımlar tarafından sürekli idealize edildi, adeta tapınılacak bir tema haline de getirildi, devrimciliğin alemeti farikası sayıldı. Devrimci şiddetin amacından saptırılmasında, zaman içinde sürekli bir biçimde dejenere edilmesinde, böylece itibardan düşürülmesinde, bu çarpık küçük-burjuva zihniyet tayin edici bir rol oynadı. Bütün bunların çarpık bir kavrayışın yansıması olduğunu bilimsel açıdan olduğu kadar pratik deneyim açısından da bugün bütün açıklığıyla görebiliyoruz.

Genel olarak şiddet politikanın başka araçlarla devamıdır, kendi başına kimseyi devrimci ya da karşı-devrimci yapmaz. Şiddet bir yöntem, bir araçtır. Sınıf çatışmanın bir biçimi, sınıf mücadelesinin bir gelişme düzeyidir. Devrimcilikse tümüyle ideolojik ve sınıfsal temele dayalı politik bir konum ve niteliklidir. Politikanızın özü ve niteliği neyse kullandığınızı şiddetin özü ve niteliği de odur. Politikanız devrimci değilse, ya da tartışmalı ve kusurluysa, onu şiddete dayalı olarak uyguluyor olmanız, kendi başına sizi hiçbir biçimde devrimci yapmaz.

Bugün şiddeti en etkili, en yaygın, en yıkıcı bir

biçimde bizzat burjuvazinin kendisinin kullanıyor olmasını bir yana bırakalım. Kürt sorunu üzerinden tartışmalar esnasında sık sık hatırlattık; Barzaniler'in ve Talabaniler'in bir zamanlar PKK şahsında karşı çıktıkları hiç de şiddet değil fakat devrimci konum ve kimlikti. Aynı anlama gelmek üzere şiddetin devrimci bir politikaya hizmet etmesiydi. Talabani kötü ünlü mektubunda silahlı mücadele döneminin değil fakat devrimler döneminin bittiğini vurguluyordu. Bu sözleri ettiğinde bizzat kendisi tepeden tırnağa silahlı bir hareketin başı olduğuna göre başka türlü de olamazdı.

Devrim ile şiddet aynı şey demek değildir. İlk, devrim, şiddetsiz düşünülemez. Ama ikincisi, şiddet, ilkinin gerektirmediği gibi tümüyle ona karşı da olabilir. Şiddeti/silahı toplumdaki bütün sınıflar, ilerici, gerici, devrimci, reformist her akım kendi çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda kullanabilirler. Bugünkü PKK, bilimsel ölçütlerle, artık reformist bir konumdadır; ideolojisi ve politik çizgisi klasik sosyal demokrat sınırları aşmamaktadır. Ama kapsamlı bir gerilla savaşına dayanmakta, önemli bir silahlı güce hükmetmekte ve politik stratejisini başarıya ulaştırmada bunlara özel bir tarzda dayanmaktadır. İmralı teslimiyeti ile birlikte devrimle her türden bağ kesildiği halde, halen silahlı mücadele çizgisi sürdürülmektedir. Talabaniler'i, Barzaniler'i bunun başka örnekleri olarak anmış oldum. Siyasal sınırlarda bir bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin ötesine geçemedikleri halde, Latin Amerika'da onyıllar boyunca kesintisiz olarak silahlı mücadele yürüten siyasal örgütleri de biliyoruz. Silahlı reformizm kavramı bütün bunları anlatıyor.

Şiddet ile politika arasındaki ilişkiyi doğru bir biçimde kurmak gerekir. Önemli olan politikanın ideolojik özü ve sınıf niteliğidir. Şiddet, politikanın başka araçlarla, başka biçimler içerisinde devamından başka bir şey değildir. Politikanız neyse uyguladığınız şiddetin anlamı ve niteliği odur. Bu, şiddet sorununun en temel teorik yönlerinden biridir. Bunu tamamlayan öteki yön, şiddeti sınıflar mücadelesinin bir biçimi ve düzeyi olarak kavramak sorunudur. Türkiye'nin geleneksel halkçı hareketi sınıflar mücadelesini küçük insan gruplarının mücadelesine indirmediği, siyasal mücadeleyi sınıflar gerçeğinden kopardığı için, şiddeti de sınıflar mücadelesi dışında ele almış, buna uygun bir pratik sergilemiştir. Ve Türkiye'de devrimci şiddetin yıpratılıp itibardan düşürülmesinde, haklı ve meşru niteliğini yitirmesinde bunun çok özel bir rolü olmuştur.

Sınıflar mücadelesi ve şiddet

Komünist Manifesto “Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir” cümlesiyle başlar. Türkiye'nin halkçı solu daha bu ilk cümleyi bile anlayabilmiş değildir. Bu ilk bakışta çok şaşırtıcı, biraz fazla abartılı bir iddia gibi görünebilir. Oysa gerçek tamı tamına budur. Onyılların kavrayışı ve pratiği bunun açık bir kanıtıdır. Bu tıpkı, teorideki işçi sınıfını kabul edip de gerçek yaşamdaki işçi sınıfından uzak durmak, sınıf dışı devrimciliği pratikte bir çizgi haline getirmek gibidir. Tabii ki, *Komünist Manifesto*'nun tarihin sınıflar mücadelesi tarihi olduğu ifadesi bir parça aklı olan her sıradan insan için yeterli açıklıktadır. Ama bilmek ile anlamak, böylece gerçek siyasal yaşamda bunun gereklerine uygun hareket etmek, buna uygun bir pratik sergilemek aynı şey değildir. Siyasal mücadeleyi sınıflar mücadelesi olarak ele almamak, böyle anlamlandırmamak, bunun gerektirdiği bir pratik içinde olmamak, o sade sözlerin anlaşılmadığının da en dolaysız bir göstergesidir.

Türkiye'nin bir burjuva sınıf düzeni ve bu düzenin egemeni olarak da bilinçli, örgütlü, deneyimli, birikimli bir burjuva sınıfı var. Ve bu sınıfın karşısındaki temel sınıf, onun anti-tezi, onu devirmek yeteneğine sahip biricik sınıf, bilimsel açıdan olduğu kadar hayatın gerçeği bakımından da apaçık ortadadır.

Bu, Türkiye işçi sınıfıdır. Belirleyici mücadele, sonucu tayin edecek büyük çatışma, bu iki sınıf arasında yaşanacaktır. Politik bir özne olarak siz rolünüzü buradan oynamak, bu temel toplumsal gerçeği hesaba katarak davranmak zorundasınız. Sermaye sınıfının karşısına işçi sınıfını çıkarmak, bunun için tüm olanaklarınızla örgütlemek, eğitmek, harekete geçirmek çizgisi ve çabası içinde olmak durumundasınız. Eğer sınıflar mücadelesini böyle kavramıyorsanız, o zaman *Komünist Manifesto*'nun o ilk cümlesindeki temel teorik gerçeği de kavrayabilmiş değilsiniz. Küçük insan gruplarının devletle kapalı devre atışmasını politik mücadele olarak kavriyorsanız, bunu da devrimci sürecin geliştirilmesi olarak sunuyorsanız, demek ki sınıf mücadelesi kavramından, dolayısıyla *Komünist Manifesto*'nun birinci cümlesinden hiçbir şey anlamış değilsiniz.

Bu yapısal kavrayış çarpıklığı doğal olarak kendini şiddet sorununu ele alışı da gösterdi. Devrimci parti, şiddete dayalı devrim ilkesini esas alan partidir. Ama bu, devrimci sınıfın ve emekçilerin mücadelesini bu yönde geliştirmek, yönlendirmek, örgütlemek, seferber etmek, bunu yaparken de bütün bu sürecin ön saflarını tutmak demektir. Devrimci parti, eğer gerçekten öncü niteliğine layıkça, mücadeleye önderlik etmek yeteneğine sahipse, genel olarak devrimci sınıf mücadelesinin olduğu gibi, onun şiddete dayalı üst biçimlerinin de en önünde olmalı, kitleleri ardından sürüklemelidir. Mücadelenin önünde durmak, ardından kitleleri sürükleyebilmek demektir. Sürükleyici güç, yani lokomotif olacaksınız ama arkanızdan sürüklediğiniz katarınızla birlikte. Sınıf ve kitle mücadelesine ilişkin bu gerçek, mücadelenin bir biçimi ve gelişme düzeyi olan şiddet için de geçerlidir.

Bunun böyle kavranmadığını her biçimiyle halkçı küçük-burjuva hareketin bütün bir kırk yıllık bilançosu bize tüm açıklığı ile göstermektedir. Halkçı küçük-burjuva akımlar şiddeti örgütlü öncü grupların devletle ya da onun örgütlü sivil uzantıları ile kapalı devre atışmasına indirgediler. Yazık ki bunun bedelini de ağır biçimde ödediler. Sonuç bu çizgide tükeniş oldu. Gerilla mücadelesi iddiaları bu ülkede her türlü ciddiyetini yitireli uzun yıllar oldu. Bu çizginin izleyicilerinin neredeyse tamamı sol uçtan sağ uca bir evrim yaşadılar. Silahlı örgütler olmaktan çıkıp legal reformist partilere ya da şekilsiz legal dergi çevrelerine dönüştüler. Bir kısmı da bu arada tümünden tükenip gitti, adları bile unutuldu.

Bu kadarla kalsaydı, sonuçta bu izlenen çizginin yanlışlığının hayat içerisinde açığa çıkması olur ve bu da herşeye rağmen bir kazanım sayılırdı. Ama bedelin bundan ağır olduğunu biliyoruz. İlk bu büyük bir insan, emek ve devrimci enerji israfı oldu. İkinci olarak da devrimci şiddetin yozlaştırılması, gözden düşürülmesi ve toplumsal meşruiyetinin tüketilmesi anlamına geldi. Şiddetin yanlış, zamansız, kurlsız, ölçsüz ve ilkesiz kullanımı, burjuvaziye devrimci şiddet ile terörizmi özdeşleştirme ve bunu da sıradan kitlelere böyle kabul ettirme olanağı verdi.

Devrimci partinin meşru direnme hakkı

Türkiye'nin yenilgi sonrası yeni dönemine, özellikle de son yirmi yılına baktığımızda gördüğümüz şudur: Kitle mücadelesi değil şiddete dayalı biçimler alabilmek, ekonomik biçimlerden, basit hak mücadelelerinden politik istemlere dayalı bir mücadeleye geçişte bile zorlanmaktadır. Kürt sorunu eksenli çatışmayı dışında tutar ve bazı istisnaları da saymazsanız, genel olarak kitle mücadelesinin geri ve barışçıl biçimler içerisinde seyrettiğini görürsünüz. Yeni dönemde devrimci şiddet sorununun canlı ve yaratıcı tartışmalara konu olmamasının gerisinde, solun büyük gövdesiyle devrimden kopup düzeninin icazet alanına yerleşmesinin yanısıra, temelde bu toplumsal olgu var. Sorun temelde, dünya ölçüsünde

içinden geçilen özel tarihsel dönemle, bunun bir parçası olarak Türkiye'deki sınıflar mücadelesi gerçekliğiyle, onun somut seyriyle ilgilidir.

Şiddet sınıf mücadelesinin bir biçimi, onun bir gelişme düzeyi ise eğer, sınıflar mücadelesinin gelişim düzeyi ve seyri de şiddete dayalı biçimleri henüz bir olgu ya da ihtiyaç haline getirememişse, bu durumda sizler ona yapay bir biçimde başvuramazsınız. Başvurursanız geleneksel solun bir kesiminin hatalı çizgisini yinelemiş olursunuz.

Ama eğer bu böyleyse, halen de Türkiye'deki koşullar bu açıdan esasa ilişkin olarak bir değişikliğe uğramış değilse, o halde TKİP III. Kongresi şiddetin belli sınırlar içerisinde örgütlenmesini neden bir ihtiyaç olarak tanımlamakta ve çözülmesi gereken bir sorun olarak gündeme getirmektedir? Bu sorunun yanıtına TKİP III. Kongresi'nin tanımladığı sınırlardan giderek ulaşabiliriz. “*Devletin ve kapitalistlerin devrimci siyasal çalışmaya yönelen kurlsız terörü ile kapitalistlerin tek tek fabrikalarda işçilerin en haklı ve masum taleplerini bile zorbalıkla sindirmeye çalışmaları, bu ihtiyacın güncel temelidir.*” diyor TKİP III. Kongresi Bildirisi.

Kongre bildirisinin sözünü ettiği sorunlar kuşkusuz bir yenilik taşıyor. Bu gerek devrimci parti, gerekse sınıf için dün de benzer sınırlarda bir ihtiyaçtı. Parti kendi yönünden, kendi çalışmasını keyfi engellemelere ve zorbalığa karşı sürdürebilmek bakımından, bu ihtiyaca dün de yanıt vermeye çalışıyordu, kendi gücü ve olanakları çerçevesinde. Bugün ulaştığı gelişme aşaması bunu daha hazırlıklı bir biçimde yapmasını gerektiriyor ve devlet ile kapitalistlerin zıvanadan çıkan tutumları bu konuya her bakımdan daha ciddi bir biçimde eğilmesini gerektiriyor olsa da.

Siz son derece meşru biçimler içerisinde olağan bir politik çalışma yürütüyorsunuz. Ne yapıyorsunuz örneğin? Bildiriler hazırlıyor, bunları götürüp fabrikalarda ya da işçi servislerinde dağıtmak istiyorsunuz. Tümüyle haklı, tümüyle meşru bir iş yapıyorsunuz. Ama bu yapmak istediğiniz iş, kurlsız bir zorbalıkla engellenmek isteniyor. Karşınıza örgütlü silahlı gruplar, fabrika özel güvenlik birimleri ya da yerine göre resmi kolluk güçleri çıkıyor ve zorbalığa başvurarak bunu yapmanızı engellemek istiyorlar. Bu, devrimci çalışmanın ve mücadelenin seyri içinde, doğallığında karşınıza çıkan bir pratik engel oluyor. Eğer keyfi ve kurlsız bir zorbalığa dayalı olarak karşınıza böyle engeller çıkarılabiliyorsa, sizin bunu tanımadığınızı gösterebilmeniz ve hakkını da pratik olarak vermeniz gerekir. Bu engellere direnmeniz, olanaklı olduğunca onları aşip geçmeniz gerekir.

Sorunun bir yanı budur. Biz politik çalışmamızın gerekleri ve ihtiyaçları çerçevesinde durum gerektiriyorsa şiddete başvurmaktan geri durmayız. Alaattin Karadağ'ın katledilmesi vesilesiyle yayınlanan parti bildirisinde de, partimiz bunu tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Emekçilere partinin sesini, şiarlarını, çağrılarını taşımanın en meşru hak olduğunu, bu nedenle resmi ya da özel kolluk güçlerinin bunu zorbalıkla engelleme girişimlerinin yanıtı kalmayacağını vurgulamıştır.

Bu, devrimci bir partinin politik çalışmasına yönelen zorbalığa meşru direnme hakkı, tutumu ve pratiği alanıdır. Sorunun bu yanında bu döneme özgü esaslı bir yenilik de yok, bunu yineliyorum. Ama bizim bu alandaki davranışımızda da esasa ilişkin bir yenilik yok. Biz bu gibi durumlarda, gerektiğinde şiddete başvurmaktan kaçınmadık. Bunun açığa çıkan ya da örtülü kalan sayısız örneği var. Ama giderek bu tür faaliyetleri zorbalıkla engellenmenin bir eğilim haline getirildiğini (özellikle fabrikalar üzerinden karşımıza çıkıyor bu) gördüğümüz ölçüde, buna daha sistemli bir ifade vermek gelinen yerde daha özel bir ihtiyaç bizim için. Parti kongresinin saptadığı da budur.

Buraya kadar olanı, devrimci bir partinin kendi faaliyetine engel tanınaması sınırlarında bir sorun. Hiç

de yeni olmayan ama bir dizi nedenle giderek önem kazanan bir sorun. Parti gelinen yerde her bakımdan daha güçlü, daha örgütlüdür. Çalışması her bakımdan genişlemekte, temposu artmakta, özellikle fabrikalara yönelik olarak daha sistemli bir hal almaktadır. Artık neredeyse gittiğiniz her fabrikada, özel güvenlik ya da patron beslemesi çeteler önünüze bir biçimde bir engel olarak çıkabilmektedir. Sabra bunun bir örneği olmuştur. Böyle engelleri tanımadığımızı, bunu meşru görmediğimizi ve bunu aşmaya yönelmenin en doğal hakkımız olduğunu pratik biçimde göstermek zorundayız. Kendimizi, siyasal çalışmamızı kesintisiz ve sınırlamasız biçimde yürütmek hak ve olanağımızı savunmak zorundayız. Şiddet bu çerçevede bir ihtiyaç olarak kendini gösterdiği ölçüde ona başvurmadan geri duramayız.

Gerekli olan her durumda kendimizi savunma yeteneğine sahip olabilmeliyiz. Siyasal mücadelenin mantığı ve akışı içinde, bunun gerektirdiği durumda askeri manada savaşmasını da muhakkak ki bilebilmeliyiz. Bunun için kadro ve militanlarımızı sorunun tüm boyutlarıyla ilgili olarak sistemli bir eğitimden de geçirmek zorundayız. Öncelikle bu konuda sağlam bir ideolojik bakış açısı vermeli, bunu saflarımızda yerleştirmeliyiz. İkinci olarak, ideolojik eğitimin de bir uzantısı olarak, bu konuda militan bir ruh, bir savaşma isteği, iradesi ve gücü aşılamalıyız, ki bu da ancak sistemli bir eğitimle olur. Ve üçüncü olarak, askeri manada savaşma yeteneğini fiilen de kazandırmalıyız, bu da pratik askeri eğitimle olur.

Kuşkusuz devrimci parti siyasal bir yapıdır. Böyle olduğu içindir ki parti kadrolarının askeri eğitimini ve donanımını partinin bütünü üzerinden düşünemeyiz. Bu ne gereklidir ne de olanaklı. Zira bir partili çok iyi ve donanımlı bir komünist olabilir, fakat buna rağmen askeri eğitimi ve yetenekleri bakımından sınırlı olabilir. Bu böyle olmakla birlikte, gene de kadrolarının mümkün olduğunca büyük bir bölümünün bu konuda her bakımdan eğitimden geçirmek, devrimci parti için siyasal mücadelenin temel ihtiyaçlarından biridir.

Sınıfın meşru savunma ihtiyacı

Sorunun devrimci partiden öteye yanı, doğrudan sınıf mücadelesiyle, işçilerin kendi mücadelesiyle ilgilidir. Kapitalist sömürü boyunduruğu Türkiye’de çok ağır olduğu ve o boyunduruk sürekli biçimde de sıkıldığı için, işçiler bu bunalmışlık içerisinde döne döne kendiliğinden direniyorlar. Sendikalaşmak için, hak talepleri için, gasplara karşı sonuçta bir biçimde direniyorlar. Kapitalistler artık bu tür girişimleri salt basit tensikatlarla değil, kaba zorbalığa başvurarak da bastırmaya, işçileri sindirmeye çalışıyorlar.

İşçiler çoğu durumda bunun karşısında çaresiz kalıyorlar, ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını çok bilmeden. Ama belli durumlarda kendilerini militanca savunuyorlar da, gerektiğinde şiddete de başvurarak. Yakın zamanlarda İzmir’de TÜMTİS’in örgütlü olduğu bazı işyerlerinde, daha önceleri İstanbul Ambarlar’da bunun örnekleri yaşandı. Bunlar işçi sınıfı saflarındaki gerektiğinde şiddeti içerecek tarzda direnme eğiliminin yansımalarıydı.

Ama bunlar olmasa bile, devrimci parti burada işçilere yönelik olarak kendi öncü rolünü oynayabilmelidir. Zira gerici zorbalık çoğu durumda sindirici sonuçlara yol açıyor. İşçilerin örgütlenme ve hak arama mücadelesinin önüne bir engel olarak çıkıyor. Bunun karşısında sistemli bir seslenmeyle işçilere çaresiz olmadıklarını anlatmak ve bunu da onları bu doğrultuda ikna edecek, cesaretlendirecek, harekete geçirecek çabalarla ve güven verecek pratik adımlarla birleştirmek gerekir.

Bu kuşkusuz pasif işçilere aktif fedailik demek değildir. Halkçı küçük-burjuva akımların fedailik yaparak kitlelere güven vermek pratiğinin kitlelerde,

özellikle de onların ilerici kesimlerinde yarattığı kötü bir algılama ve beklenti olduğunu biliyoruz. Devrimciler gelip cezalandırınsınlar, devrimciler gelip hesap sorsunlar algısı ve beklentisi, ‘70’li yıllardan bugüne kötü bir mirastır. Nitekim düne kadar, zira bugün artık bunu yapacak halleri yok, bir takım gruplar böyle durumlarda birbirleriyle yarışmayı ve sözümona bu yolla kitleler nezdinde prim yapmayı marifet de sayabiliyorlardı.

Bizim sorununuz işçiler fedailik değil fakat önderlik etmektir. Biz işçilere, önünüze biz düşeceğiz, gerekirse donanımınızı sağlayacağız ama ne yapılacaksa birlikte yapacağız diyen bir yaklaşımla gitmek durumundayız. İşçi Savunma Birlikleri’ni de bu yaklaşım içinde ve bunun başarısı ölçüsünde örgütlemeye çalışmalıyız. İşçi Savunma Birlikleri hiçbir biçimde TKİP’li kadroların ya da partili işçilerin kendi içlerinde kurdukları ve işçilere fedailik misyonuyla hareket eden özel gruplar olmamalı. Bu, silahlı biçimler de dahil, işçilerin kendi direnme eğilimlerini ve kapasitesini örgütlemek politikası ve pratik çabasıdır bizim için. Başarısı, sınıfın direnme ve örgütlenme eğilimlerini harekete geçirebilme başarımıza sıkı sıkıya bağlıdır.

Diyeceksiniz ki, ama bu politika, hele de sınıf hareketinin bu düzeyinde gerekli sonuçları vermezse ne olacak? Verebildiği kadarıyla demek durumundayım. Vermiyorsa zaten yapay zorlamalarla yapabileceğiniz fazla bir şey yok. Bu bir sınıf mücadelesi biçimini alamıyorsa, kitlelerin kendi içinden destek, giderek onların bir eğilimi ve davranış biçimi haline gelemiyorsa, sizin bunu onlar adına yapmanızın zaten anlamlı bir sonucu olmaz. Siz kendi başınıza, kendi sınırları içinde meşru bir tarzda yapamazsınız da. Dahası bir taraftan devletin kolluk kuvvetlerinin, öte taraftan kapitalistlerin beslediği çetelerin kısılcacında boğulabilirsiniz de. Ama biz bu ihtiyacın işçiler içerisinde derinden derine duyulduğuna da inanıyoruz. Eğer meşruluk zemini kaybedilmezse, eğer şiddet araçlarıyla keyfi bir biçimde oynanmazsa, bu iş doğru, isabetli ve esnek bir tarzda ele alınırsa, şiddet gerçekten gerektiği durumlarda ve gerektiği sınırlar içerisinde kullanılırsa, biz bu politikanın başarı sağlayabileceğine de inanıyoruz.

Bu bir politikadır, hayata geçirilmek üzere. İşçiler örgütlenmek, hak aramak, mücadele etmek, sendikalaşmak vb. istiyorlar. Ama karşılığında örgütlü zorbalık çıkıyor ve bu onları bu girişimlerden alıkoyabiliyor. Burada işçilerin aşmakta zorlandıkları bir çaresizlik duygusu var. Bunu aşmak isteği, ama bunun yolunu bulamamak gerçeği var. İşçilere, örgütlü bir tarzda bu zorbalığa karşı direnmeyi bir politika olarak sunabilir, buna pratikte bir hayatiyet kazandırabiliriz. Bu anlamda politikanın kendisi hayatın içinden çıkıyor. Bu şekliyle kuşkusuz öncü bir müdahale bu ama hayattan kopuk yapay bir müdahale değil. Hayatın içinden belli bir ihtiyacı, bir sıkıntıyı, bir zorlanmayı, bir engeli saptayabilmenin getirdiği bir karşılık.

Ama biz o engelleri işçilere rağmen ve işçilerin dışında aşmayı umarsak, sadece kendimizi aldatmış oluruz. Sorunu devrimci partinin özel profesyonel gruplarıyla devletin kolluk güçleri ve kapitalistlerin hizmetindeki çetelerin kısır bir çatışmasına indirgemiş oluruz. Bundan da kesin olarak başarısızlıkla çıkarız. Başarılı kıskırtmalara bağlı olarak işçilerin kendisiyle bile karşı karşıya geliriz. Ama biz işçilerin doğal hak arama, örgütlenme ve direnme mücadelesinin bir biçimi olarak, bir yönü, bir boyutu olarak bunu gündeme getirirsek, biz çizgide ısrar ve kararlılık gösterirsek, sonuçta şu veya bu ölçüde başarılı oluruz.

1970’li yıllarda, 1974’te başlayan yeni yükselişin o ilk evresinde, devrimci öğrenci grupları olarak dönemin bir dizi işçi grevine gider, çeşitli biçimlerde destek verirdik. O sıralar İstanbul Avcılar’daki

Sungurlar Kazan fabrikasında da önemli bir grev vardı. Bu grevde geceleri işçilerle birlikte nöbet tutardık. Nöbete kalan işçilerin bir kısmı silahlıydı ve nöbet değişiminde bunlar yeni gelenlere devrediliyordu. Bu aslında yasal bir grevdi. Ama grevin bir saldırıya uğraması ihtimaline karşı da işçilerin meşruluk bilinci içerisinde doğal bir tedbiriydi silahlı nöbet beklemek. Herhangi bir dış saldırıya karşı bir savunma tedbiri... Bu örneği işçi savunma birliklerinin nasıl ele alınması gerektiği konusunda bir parça açıklayıcı bulduğum için vermiş oldum.

Bir fabrika çalışması içerisinde, diyelim ki siz işçileri sendikalaşmaya ya da altıncı ay zamları çerçevesinde direnişe götürmeye çalışıyorsunuz. Böylece gerçekte siz bir direniş örgütleyorsunuz, hala doğal, meşru, barışçıl biçimler içinde duran. Ama karşınıza bu süreç içinde her biçimiyle baskılar ve zorbalıklar çıkıyor. Bunun karşısında işçilerin örgütlü militan direnişini örgütlemek, gerektiği her durumda bu zorbalığı püskürtmek ya da ezmek de, yürüttüğünüz çalışmanın bir parçasıdır, öyle olmak durumundadır.

Bu bakış açısı, devrimci şiddeti sınıf mücadelesinin bir biçimi, bir boyutu olarak kavramanın bir ürünüdür. Mücadelenin kendi o doğal mantığının gerektirdiği sınırlar içerisinde şiddete başvurmak amaca uygundur ve tümüyle meşrudur. Olay kendi mantığı ve kendi meşruluğu sınırları içerisinde yaşanabilmelidir. Şiddetin mutlaka bir mantığı, bir sınırı, bir haklılığı olabilmelidir. Bu konuda her türlü kural birçok durumda kabaca çiğnendiği için bunları bu kadar vurgulamış oluyorum.

Kitlelerin devrimci şiddetini örgütlemek doğal olarak kolay bir iş değil. Bunun ajitasyon boyutu var, eğitim boyutu var, donanım boyutu var, başka bazı boyutları var. Bu bizim için aynı zamanda bir deneyim alanıdır da. Hayata geçirme süreci içerisinde hangi sonuçlara yol açacağını, hangi biçimleri alabileceğini, karşımıza ne gibi yeni durumlar çıkarabileceğini zaman içinde somut olarak yaşayıp göreceğiz. Bu deneyimlerden öğreneceğiz, onları irdeleyeceğiz, giderek politikamızı geliştirip daha bir somutlayacağız.

Olayın partimizin gündemine girmesinin anlamı ve kapsamı genel çizgileriyle budur.

(EKİM, sayı 288, Mart 2013)

Kimyasal başlıklı füze saldırısının ardından...

Ordunun denetiminde bulunan Halep yakınlarındaki Han el Asal bölgesine düzenlenen kimyasal başlıklı füze saldırısı, Suriye'deki yıkıcı savaşın yeni bir boyut kazanması olarak değerlendiriliyor. 16'sı asker, aralarında çocukların da bulunduğu toplam 26 kişinin hayatını kaybettiği, onlarca kişinin ise yaralandığı saldırının, silahlı çeteler tarafından düzenlendiği konusunda pek az tartışma var.

İstanbul'da bulunan gerici muhalefetin şefi Muaz el Hatip, kim tarafından yapılmış olursa olsun böyle saldırılara kaşı olduklarını iddia etse de, saldırının silahlı çeteler tarafından yapılmadığını savunabilen pek kimse bulunmuyor. Emperyalistlerle bölgedeki gerici rejimlerin güdümünde olan bu çetelerin yasa ve kurallara tabi olmamaları, herhangi bir ahlaki değer veya ilkedan ise yoksun bulunmaları, böylelerini iğrenç cinayetler işlemeye müsait hale getiriyor.

“Katliamın sorumlusu Tayyip Erdoğan’la Hamad bin Halife’dir”

Katliamın ardından açıklama yapan Suriye Basın ve Halkla İlişkiler Bakanı Umran el Zobi, saldırının silahlı çeteler tarafından yapıldığına dair kanıtlara sahip olduklarını ve bu çetelere mali, siyasi, askeri ve lojistik destek veren devletleri, gerçekleşen katliamdan sorumlu tuttuklarını söyledi.

AKP hükümeti ile şefi Tayyip Erdoğan ve Katar emiri Hamad bin Halife’yi isimleriyle anan el Zobi, bu ikilinin katliamdan doğrudan sorumlu olduğunu belirtti. Çeteleri silahlandırıp savaşı körükleyen Erdoğan-Hamad ikilisinin katliamın ahlaki, insani ve siyasi sorumluları olduklarını belirten el Zobi, saldırının, savaşı tehlikeli yönde tırmandırmak isteyen güçler tarafından planlandığını savundu.

BM’den soruşturma talebi

Kimyasal saldırı ile ilgili açıklama yapan Suriye Dışişleri Bakan Yardımcısı Faysal Mikdad ise, “ellerindeki delilleri BM’ye sunacaklarını ve teröristlerle destekçilerinden hesap sormak için çaba

harcayacaklarını” belirtti.

Suriye'nin BM'deki temsilcisi Beşar el Caferi de, düzenlediği basın toplantısında, kimyasal silah kullanımını araştırmak için uluslararası bir heyetin oluşturulmasını talep ettiklerini söyledi. Baas yönetiminden gelen bu talepler, saldırının kimler tarafından düzenlendiğinin bilindiğine işaret ediyor.

Savaş aygıtı NATO şefinden tehdit

İstanbul'daki bir otel salonunda ABD vatandaşı bir kukla, Suriye'ye “başbakan” seçilir, kimyasal başlıklı füze saldırısı ile katliam yapılırken, basın karşısına çıkan NATO Avrupa Müttefik Kuvvetleri Yüksek Komutanı Oramiral James Stavridis, “İstenirse Suriye'ye saldırmaya hazırız” açıklamasını yaptı.

ABD Senato Silahlı Hizmetler Komitesi'nin huzuruna çıkan Stavridis, geniş yelpazede saldırı seçeneklerini değerlendirdiklerini ve Libya'da olduğu gibi, talep gelmesi durumunda Suriye'ye saldırmaya

hazır olduklarını açıkladı.

NATO'nun Suriye'ye saldırması için İttifak'ın 28 üyesi arasında mutabakata ve BM Güvenlik Konseyi kararına ihtiyaç olduğunu söyleyen Stavridis, buna karşın, adını vermekten kaçındığı bazı üye devletlerin Suriye'ye doğrudan saldırı için koşulları değerlendirdiğini de açıkladı.

Emperyalizmin vurucu gücü NATO'nun, Suriye'ye doğrudan saldırmasının kolay olmadığı son iki yılda belli oldu. Buna karşın Türkiye başta olmak üzere savaş aygıtına üye devletler Suriye'deki yıkıcı savaşın doğrudan tarafıdır. AKP iktidarı ile CIA'nın baştan beri olaylara müdahale etmelerinin yanı sıra Fransa-İngiltere ikilisinin de muhalefeti silahlandırma kararları, NATO'ya üye devletlerin, Suriye'deki yıkıcı savaşı doğrudan körükleyen güçler olduğunu gözler önüne seriyor. Ancak yine de NATO şefinin ilk defa bu kadar küstah bir açıklama ile tehditler savurması, emperyalist zorbaların fırsat buldukları anda Suriye'deki yıkımı daha da arttıracak saldırılara girişmeye hevesli olduklarını ortaya koyuyor.

Bugünlerde Suriye'yi tehdit eden NATO ile Beyaz Saray'daki savaş baronları, Irak'ta olmayan kimyasal silahları bahane edip bu ülkenin işgal edilip ortaçağ karanlığına sürüklenmesine vesile etmişlerdi. Oysa bölgedeki işbirlikçilerinin denetiminde bulunan silahlı çetelerin, kimyasal başlıklı füze saldırısı konusunda, “bu saldırıyı muhaliflerin gerçekleştirdiğine dair elimizde belge yok” açıklaması ile yetindiler.

Oysa savaş baronları ve himaye ettikleri siyonist İsrail, Baas yönetiminin kimyasal silahları kullanmasını veya bu silahların Hizbullah'ın eline geçmesini engellemek için Suriye'deki olaylara doğrudan müdahale edeceklerini daha önce ilan etmişlerdi. Görünen o ki, destekleyip güttükleri silahlı çetelerin kimyasal başlıklı füze ile katliam yapmasına bir itirazları bulunmuyor. Çifte standarda dayalı bu ikiyüzlü tutum hiç de şaşırtıcı değil, tersine, bu, emperyalist/siyonist güçlerle işbirlikçilerinin “olağan” hallerini gösteriyor.

Belayid'in anmasında on binler alanlardaydı

6 Şubat'ta katledilen Tunuslu ilerici lider Şükri Belayid, ölümünün 40. günü olan 17 Mart'ta kitlesel eylemlerle anıldı. Tunus başkentte yapılan anmaya on binlerce kişi katıldı. Başkentten yanı sıra, Tunus'un farklı kentlerinde yapılan gösterilerde de hem Nahda protesto edildi hem Belayid anıldı.

Başkentteki kitlesel anmada, dinci-gerici Nahda ve yeni kurduğu hükümete karşı şiarlar öne çıktı. Tunus Komünist İşçi Partisi'nin (TKIP) etkin rol oynadığı, toplam 12 parti ve örgütün oluşturduğu “Halk Cephesi” bileşenleri, anmaya kitlesel katılım sağladılar.

Buluşma noktasından mezarlığa yürüyen on binler, Belayid'in davasını sonuna kadar savunacaklarını bir kez daha, yükselttikleri şiarlarla dile getirdiler. Hem yapılan konuşmalarda hem atılan sloganlarda Nahda karşıtlığı öne çıkarken, “14 Ocak Devrimi”nin nihai hedeflerine ulaşana dek, mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Nahda şefleri, siyasi cinayetin aydınlatılması için gerekli çabanın harcandığını iddia ederken, Belayid'in avukatları ise gerçeklerin açıklanmadığını, Nahda hükümetinin suçu tetikçilere atıp asıl sorumluları korumaya çalıştığını ifade ediyorlar. Cinayeti işleyenlerin Nahda ile bağlantılı olduğuna dair kanıtlara sahip olduklarını da belirten avukatlar, gerçeğin açıklanmaması durumunda ellerindeki belgeleri yayınlacaklarını ve cinayet soruşturmasını Birleşmiş Milletler'e bağlı mahkemeye taşıyacaklarını açıkladılar.

Suriye'ye ABD vatandaşı "başbakan!"

Başında Muaz el Hatip'in bulunduğu Suriye Muhalif Koalisyonu, Kürt asıllı bir ABD vatandaşı olan ve 10 yıl boyunca bir Amerikan şirketinin müdürlüğünü yapan Gassan Hito adlı işadamını "Suriye başbakanı" ilan etti.

Attığı her adımla, emperyalistlerle bölgedeki üçlü (Türkiye-Katar-Suudi Arabistan) gerici cephenin güdümünde olduğunu gösteren Muhalif Koalisyon, bir ABD vatandaşını Suriye'ye "başbakan" seçerek, alçalmanın dip çukurunda olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştır.

Seçim değil ABD emriyle atama

Bir yıl öncesine kadar şirket yöneticisi olan ve kimsenin tanımadığı birinin "Suriye başbakanı" seçilmesi, gerçekte maskaralıktan başka bir şey değildir. ABD'den Türkiye'ye gelerek bir yıl önce siyasi yaşama atılan Gassan Hito, muhalif koalisyonun içinde yer alanların yarısı tarafından desteklenmedi. Açıklandığına göre Hito, 72 üyeli meclisten sadece 35 oy alabildi. 20 üye ise, Hito'nun adaylığının, "dış dayatma" olduğunu belirterek seçimlere katılmadan Katar şirketine ait oteli terk ettiler.

Aralarında etkili isimlerin de bulunduğu 20 kişinin seçime katılmamasının, koalisyon içinde bir parçalanmaya yol açabileceği belirtiliyor. Bir maskaralıktan ibaret olan seçimi bile ABD dayatmasına göre yapmaları, Muhalif Koalisyon bileşenlerinin Suriye'yi demokratikleştirmekten söz etmelerinin, kaba bir riyakarlık gösterisinden başka bir şey olmadığını göstermeye yeter.

Hito'nun destekçileri dinci-Amerikancılar

ABD dayatmasına zemin hazırlayan ve Hito'yu "başbakan" seçenler, Müslüman Kardeşler ve destekçileri oldu. Bu destek sadece gerici muhaliflerden değil, gerici cephe tarafından da sağlandı. Yani Türkiye'nin, Suudi Arabistan'ın ve Katar'ın dinci-

Amerikancı rejimleri de, Hito'nun destekçileri oldu.

Neo-liberal dinci-Amerikancılık, Suriye'yi özgürleştirmek bir yana, Ortadoğu'daki her türlü demokratik hak ve kazanımların yok edilmesi için çalışan bir koalisyondur. Bir bütün olarak bölgeyi ortaçağ karanlığına sürüklemeyi hedefleyen planların arkasında duran dinci-Amerikancılar, aynı zamanda ırkçı-siyonist İsrail'in de "can yeleği" rolünü oynuyorlar. Bunlar, emellerine ulaşabilmek için, emperyalist/siyonist güçler adına tetikçilik yapan ve sıradan demokratik değerlerden bile fersah fersah uzakta olan gericilerdir.

Üçlü gerici cephe savaşı körüklüyor

Türkiye-Katar-Suudi Arabistan üçlüsü, Baas yönetimini yıkabilmek için histerik bir saldırganlık sergiliyor. Kökten dinci çetelerin halk tarafından desteklenmemesi, Suriye'deki iç muhalefetin diyalog yoluyla çözüm sürecine katılması, Rusya'nın masa başı çözüm için ABD ile yürüttüğü görüşmeler vb.. Tüm bunlar Baas rejimini yıkmaya planının başarıyla ulaşmasının zor olduğunun göstergeleridir. İki yıldır devam eden olaylara rağmen durumun böyle olması,

Tayyip Erdoğan başta olmak üzere gerici cephenin şeflerini çileden çıkarıyor.

Gelinen yerde bu cephe, Suriye'deki yıkım ve katliamların baş sorumlusu olarak kabul ediliyor. Zira bunlar, Suriye'nin tümünü bir enkaz haline getirmek pahasına da olsa, Baas yönetimini yıkmak istiyorlar. Hiçbir temeli olmayan kukla bir hükümet kurma girişimleri de, savaşın sona ermesini sağlayabilecek olası görüşmeleri engelleme çabasından başka bir anlam taşıyor. Halihazırda bu cellatların en büyük korkuları, Suriye'deki yıkıcı savaşı sona erdirebilecek görüşmelerin başlamasıdır. Kökten dinci çetelerin silahlandırılmasına ek olarak, başında Amerikan ajanı oturan bir kukla hükümet kurmalarının tek bir anlamı olabilir, savaşı daha da körüklemek... Nitekim silahlı çetelerin rastgele gerçekleştirilen füze saldırılarında belirgin bir artış olduğuna dair haberlere daha sık rastlamaya başladık. Baas yönetimi, silahlı çetelerin kimyasal başlıklar taşıyan füze kullandıklarını da iddia ediyor ki, bu iddia yabana atılacak cinsten değil.

İç muhalefet, kukla hükümeti reddetti

ABD ve gerici cephe şefleri gözetiminde kurulan kukla hükümet, Suriye'deki iç muhalefet tarafından gayr-ı meşru ilan edildi. Basın toplantısı düzenleyen muhalefet liderleri, bu girişimin, savaşı bitirmek için başlatılan diyalog sürecini baltalamak amacı taşıdığını vurgulayarak, mahkum ettiler.

5 yıldızlı otel salonlarında ABD ve gerici cephe gözetiminde kurulan kukla hükümetin, Suriye halkıyla bir alakasının olmadığını vurgulandığı Şam'daki basın toplantısında, bu oluşumun otel salonlarının dışına çıkamayacağı da belirtildi. Kan şelalesini durdurmanın tek yolunun, tarafların bir masa etrafında toplanarak soruna ortak çözüm aramalarından geçtiğini belirten muhalif liderler, bu girişimin batılı güçler ile Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan tarafından engellenmek istendiğini ifade ettiler. Bu tutumun yıkım ve katliamların daha da artmasına yol açtığının altını çizen muhalif liderler, diyalogu baltalayan tüm güçlerin Suriyelilerin akan kanından sorumlu olduklarını belirttiler.

Otel salonlarında kurulan kukla bir hükümetin, Suriye'deki olaylar üzerinde ciddi bir etki yaratması beklenmiyor. Fakat öte yandan bu girişim, Suriye'deki yıkıcı savaşın neden, nasıl ve kimler tarafından uzatıldığını anlamayı da kolaylaştırıyor.

Cellatların kadim dostluğu

ABD başkanı Barack Obama bugün İsrail'e ilk ziyaretini gerçekleştirdi. İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ve Filistin lideri Mahmut Abbas ile görüşmeler yapması beklenen Obama'nın ilk açıklamaları ise "Barış" gündemli oldu.

Bir yandan barış mesajları vermeye çalışan Obama İsrail ile iyi ilişkilerini vurgulamaktan da geri durmadı: "Amerika Birleşik Devletleri İsrail'le yan yana duruyor, çünkü temel güvenlik çıkarlarımızı İsrail'le yan yana durmamızı gerektiriyor. İttifakımız ebedi."

Obama'nın bu sözlerini mutlulukla karşılayan Siyonist şefler ise "İsrail'in var olma hakkını tartışmasız savunduğunuz için teşekkür ederim" sözleriyle emperyalist şefe şükranlarını sundular.

Öte yandan Obama'nın ziyareti bir dizi protesto ile de karşılandı. Filistin halkı Ramallah ve Beytüllahim'da yaptıkları kitlesel eylemler ile Obama'nın ziyaretini protesto ettiler.

Kimi siyonist örgütler de Obama'ya yönelik protestolar gerçekleştirdi.

Emperyalist işgalin 10. yılında...

Irak halen kan gölü!

Emperyalist orduların Irak'ı işgali üzerinden on yıl geçti, ancak ülke halen bir kan deryası. İşgalin onuncu yıldönümü olan 19 Mart'ta başkent Bağdat'ta sabah saatlerinde peş peşe meydana gelen patlamalarda, aralarında çocukların da bulunduğu 60'a yakın kişi hayatını kaybederken, 100'ü aşkın kişi de yaralandı.

Patlayıcı dolu araçları sabah iş ve okula gidiş saatlerinde havaya uçuran kökten dinci katiller, bir ilkokulu da hedef aldılar. Patlamalar bir ilkokul, halk pazarı, kalabalık caddeler ve bazı devlet kurumlarına yakın yerlerden gerçekleşti. Saldırıları üstlenen El Kaide'nin Irak'taki uzantıları, bunun bir başlangıç olduğu tehdidini de savurdular. Nitekim saldırıdan bir gün sonra da Bağdat'ta iki patlama meydana geldi. Ölü ve yaralı sayısı toplam 30'u geçti...

Emperyalist ordular sadece yakıp yıkar

Bu vahim tabloyu Irak'a miras bırakan, kuşkusuz ki, emperyalist işgaldir. Zira işgal orduları Irak devlet yapısını parçalayarak, merkezkaç kuvvetlerin sızmasına elverişli alanlar oluşturdular. Siyasal sistemin etnik ve mezhepsel temele dayalı bir şekilde yeniden dizayn edilmesini dayatan işgalciler, yapay ayrımların zeminini güçlendirmekle kalmadı, el Kaide'nin cellatlarına da geniş bir hareket alanı sağladı. Son günlerde Bağdat'ta gerçekleşen patlamalar, işgal nezaretinde kurulan yönetimin acizini ortaya koymakla kalmıyor, ülkeyi parçalamak isteyen dinci çetelerle Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi ağababalarının Irak'ın içişlerine nasıl da karışabilme fırsatı yakaladıklarını da gösteriyor.

Devlet cihazı parçalanıp yerine yenisi inşa edilmediği için, Irak, silahlı çeteler ve kökten dinciler için adeta bir miktatıs haline dönüştü. Türkiye, Katar, Suudi Arabistan gibi Amerikancı bölge devletlerinin istihbarat örgütleri Irak'ta cirit atarken, ülke, bölgesel güçlerin hesaplaşma arenasına dönüşme noktasına gelmiş görünüyor. Irak Başbakanı Nuri El Maliki'nin, son saldırılardan dolayı bazı bölge devletlerinin istihbarat örgütlerini sorumlu tutması, gerici güç odakları arasındaki

hesaplaşmanın fiilen de başladığına işaret ediyor.

İşgalin ağır yıkımının, etkisi uzun yıllar boyunca hissedilecek sonuçlarından biri de altyapı sisteminin önemli ölçüde tahribata uğraması ve hem sanayi hem tarım işletmelerinin büyük oranda yıkımdan paylarına düşeni almalarıdır. İşsizlik ve yoksulluğun doruğa çıkması, işgalin Iraklı emekçilerin başına musallat ettiği belalardan biri oldu.

Sosyal hizmetler sistemi iflasın eşğine sürüklendi

Irak eğitim, sağlık, barına gibi temel hizmet alanlarında bölgenin ileri devletlerinden biri idi. Eğitim ve sağlığın hem bedava hem yaygın olması, Irak'ta okuma/yazma oranının yüksek olmasını sağlayabilmişti. Saddam Hüseyin yönetimi zorba olsa da, sosyal alanlarda başarılar imza atabilmişti.

İşgalin ardından ölümün kol gezdiği bir ülke haline gelen Irak'ta, sosyal hizmet alanı yerle bir edildi. Halen okula gidemeyen çocukların oranının %20'lerin üzerinde olduğu belirtiliyor. Savaşın en ağır yükünü çeken kadın ve çocuklar için ülke bir cehenneme çevrildi. Yetim çocukların sokaklara taşığı, dul kadınların zindanı andıran bir yaşama mahkum edildiği koşullar, -ki, bunların sayıları milyonları buluyor- emperyalist işgalin Irak halklarının başına sardığı korkunç belalardan biri oldu.

Eğitim, sağlık, barınma, beslenme, çalışma ve yaşam koşullarında görülen dramatik gerileme, emperyalist işgalin barbar yüzünü gösteren çarpıcı örneklerden birini oluşturmaktadır.

Bilimsel-düşünsel birikime karşı sistematik imha

Emperyalist/siyonist güçlerin bir planı olan işgalin, Irak'ı, kelimenin gerçek anlamında ortaçağ karanlığına sürüklemeyi hedeflediğini gösteren bir diğer kanıt, ülkenin düşünsel, bilimsel, siyasal, akademik birikiminin taşıyıcıları olan bilim insanları ve akademisyenlerin sistematik bir şekilde katledilmesidir.

Bu vahşi kıyımın, 2 bine yakın kişinin hayatına mal olduğu, bir o kadarını da ülkeden kaçmak zorunda bıraktığı tahmin ediliyor. Irak'ı bir çeşit "beyinsiz beden" durumuna sürüklemek isteyen emperyalist/siyonist güçlerin bu insan kıyımı, tarihte eşi az görülen bir vahşet örneğidir. Alt yapının, sosyal hizmet alanlarının tahrip edilmesi ve düşünsel-bilimsel birikimin taşıyıcılarına karşı yürütülen süre avı, Irak'ı ortaçağ karanlığına sürükleme niyetinin çarpıcı örnekleridir.

Toplumsal dinamiklerin sakatlanması

İşgalciler, petrol üretim ve dolun tesisleri dışında hiçbir şeyi korumadılar. Tersine, birçok işletmeyi bizzat işgalci güçler tarafından tahrip edildi. İşsizliğin bir dönem %40'lar düzeyine fırlamasına yol açan bu yıkım, Irak işçi sınıfının belli oranda nicel ve nitel açıdan güç kaybetmesine neden oldu.

Bir ülkedeki en önemli toplumsal gelişim dinamiklerinin başını işçi sınıfı çeker. Bu hem işgale karşı mücadele hem etnik, dinsel, mezhepsel türden yapay ayrımların yayılmasının önünü kesmek açısından kritik bir önem taşır. İşçi sınıfını hem nicel hem nitel açıdan zayıflatan emperyalist işgal, Irak'ın toplumsal gelişme dinamiklerini önemli ölçüde zayıflatarak, ileriye doğru gelişimi, önemli ölçüde yavaşlatmıştır.

Tablonun vahameti belirgin olsa da, bir halkın dinamiklerini kontrol altında tutmak kolay değil. İşgale, destekçilerine ve ortaçağ karanlığını dayatan gerici zihniyete karşı mücadele geliştiğinde, toplumsal sorunların çözümünün önündeki engeller de ortadan kaldırılacaktır.

DB işçileri kazandılar

Magdeburg, Halle, Dessau ve Burgenland çevresinde çalışan Alman Demiryolu (DB) işçileri 26 Şubat'ta grev başlattılar. Greve giden işçiler taleplerini ücret artışıyla sınırlamadılar, aynı zamanda çalışma sürelerinin kısıtlanması taleplerini de ileri sürdüler. Almanya'da, uzun zamandır çalışma süresinin kısıtlanması için mücadele verilmiyordu. DB çalışanları, grev talepleri arasında ücretler düşürülmeden çalışma süresinin düşürülmesi taleplerini de yeniden bayraklaştırdılar. Kararlı ve direngen mücadele kısmi de olsa başarıyı getirdi. İşçiler ücret artışı kazanmanın yanı sıra çalışma saatlerinin kısıtlanmasını da başardılar.

Çoktandır unutulmuş çalışma sürelerinin kısıtlanması ve cumartesi işgünleri olmaktan çıkartma mücadelesinde DB işçilerinin elde ettikleri başarı, kapitalist sistemin kendi krizinin yıkıcı sonuçlarını işçi sınıfı ve büro emekçilerinin omuzlarına yıkma saldırısına karşı tutulacak yolu aydınlatmıştı.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

Tüm dünyada işçiler, eğitim emekçileri, kamu emekçileri, tarım işçileri bu hafta da protesto eylemlerini sürdürdüler.

Brüksel'de AB Zirve Toplantısı'nda biraraya gelen 27 ülkenin devlet ve hükümet başkanları, 15 bin işçi ve emekçi tarafından protesto edildi. Avrupa Sendikalar Birliği'nin çağrı yaptığı yürüyüşte işçi ve emekçiler emperyalist krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdılar. Belçikalı protestocular ise milyonlar vergisi için imza topladılar. Göstericiler AB'ye ait Ekonomi ve Maliye Genel Merkezini işgal etti. İşgali gerçekleştiren 50 kişi, polis vahşi saldırısına maruz kaldı ve gözaltına alındı.

Güney Afrika'da Palabora madeninde çalışan 100 işçinin geçtiğimiz hafta başlattıkları grev sürüyor. Palabora madeni ülkenin en büyük bakır madeni ve yeraltında işçiler kendilerine "tehlike ödemesi" talep ediyorlar.

Ayrıca Exxaro'ya ait 5 kömür madeninde de grev sürüyor. 18 Mart günü polis Grootgeluk madenlerinde grev yapan 2 bin işçiye saldırdı ve göz yaşartıcı bomba kullandı.

Almanya'da Düsseldorf ve Köln havalimanlarında güvenlik görevlileri 7. kez greve gitti. Grev nedeniyle 300 uçuş iptal edildi. Hizmet sektöründe örgütlü Ver.di sendikası, güvenlik görevlileri için yüzde 30 ücret artışı talep ediyor.

Cezayir'de hükümetin ekonomik politikalarına karşı 10 bin işsiz protesto gösterisi yaptı. Gösteride geçtiğimiz ay Laghouat kentinde eylem yapan işsizlerin gözaltına alınması ve bir ay hapis cezasına çarptırılarak tutuklanması da protesto edildi. Cezayir'de halen resmi rakamlara göre yüzde 10, gerçekte ise yüzde 20 oranında işsiz bulunuyor.

İşsizlerin eylemine bazı sendikalar ile insan hakları örgütleri de destek verdi.

Lübnan'da eğitim emekçilerinin grev dalgası yayılıyor ve başkente ulaştı. Brazzaville'de günlerdir öğretmenlerin grevde bulunması nedeniyle dersler yapılamıyor. Öğretmen ve öğrenciler sokaklara çıkarak, başbakanı, verdiği sözleri tutmaya çağırıyorlar. Bunların

arasında asgari ücretin artırılması ve öğretmenlere diğer kamu çalışanları ile aynı düzeyde ücret ödenmesi de bulunuyor. Öğretmenlerin talepleri öğrenciler ve ailelerinden büyük destek alıyor.

Hindistan'da hükümetin tarım sektöründeki neoliberal reformları ile uluslararası market zincirlerinin ülkeye girmesine izin verilmesi, tarım sektöründe krizi derinleştiriyor. Tarım emekçileri Delhi'de alanlara akarak kitlesel bir protesto gösterisi gerçekleştirdi. Gösteriye 100 bin kişi katıldı. Bu, şimdiye değin tarım emekçilerinin gerçekleştirdiği en büyük gösteri oldu.

Macaristan'da Orban iktidarının gerici temelde yapmak istediği anayasa değişikliği protesto edildi. 17 Mart günü Budapeşte'de alanlara çıkan 4 binden fazla insan, geçen hafta parlamentoda kabul edilen anayasa değişikliğini protesto etti. Orban hükümeti, yeni anayasa değişikliği ile yargıyı denetimine alarak diktatörlüğünü güçlendirmeyi amaçlıyor.

Geçen hafta **Kenya**'nın Mobasa kenti belediye çalışanları greve gittiler. Ocak ve Şubat ayı ücretleri ödenmeyen işçiler, Ocak ayında da ücret artışı ve ödenmeyen aylıklarının ödenmesi için greve gitmişlerdi. Greve giden iki bin işçi, ödenmeyen ücretlerinin hemen ödenmesini ve ücretlerinin artırılması taleplerini yinelediler.

Ukrayna'nın başkenti Kiev'de, 4 aydır ücretlerini alamayan inşaat işçileri 19 Mart günü Belediye Binası'nı işgal etti. İşçiler ücretlerini alana kadar süresiz açlık grevine başladılar.

İşçilerle görüşme yaparak işgali sonlandırmaya ve işçileri bina dışına çıkarmaya çalışan belediye yetkilileri ise, işçilerin eylemi devam ettirme iradesiyle görüşmelerin sonuç vermemesi üzerine önce işgal altında bulunan bölümün elektriğini kestiler. Karanlıkta kalan işçiler önce cep telefonlarının ışığıyla ortamı aydınlatmaya çalıştılar fakat elektrik kesintisinin ortaya çıkardığı şarj sorunu nedeniyle dışarıyla da bağlantılarını yitirmiş oldular. Ayrıca, işçilerin tuvalet ihtiyacını giderebilecekleri alana erişimi de engellendi.

Son olarak belediye yetkilileri işçilerin binadan çıkarılması için polise talimat verdi.

Suudi işgaline karşı Bahreyn'de grev ve gösteriler

İşgalci Suudi Arabistan ordusunun Bahreyn'e girişinin ikinci yıldönümü, genel grev ve gösterilerle protesto edildi.

14 Mart 2011'de Bahreyn'e giren işgalci Suudi ordusuna bağlı bini aşkın kişiden oluşan özel kuvvetler, ülkedeki halk hareketinin polis/asker terörüyle bastırılması planında doğrudan yer aldı.

2. yılında Suudi işgalini protesto emek amacıyla "2. Onur grevi" ne çağrı yapan "14 Şubat Devrimi Gençlik Koalisyonu", 13 Mart akşamından 15 Mart sabanına kadar genel grev ve sokak eylemleri yapılacağını açıkladı.

Çağrıya karşılık veren Bahreynliler başkent Manama başta olmak üzere farklı kent, kasaba ve köylerde çok sayıda eylem gerçekleştirdiler. Esnaf, kepenk kapatarak grev çağrısına destek verirken, gençler birçok caddede araba lastikleri yakarak barikatlar kurdu. Gün boyu süren eylemlerde, farklı noktalarda polisle çatışan göstericiler, işgalci Suudi ordusunun Bahreyn'den derhal çekilmesini talep eden şiarlar yükselttiler.

Gösterileri engellemeye çalışan kolluk kuvvetleri mahalle, kasaba ve köylerin yollarını kapatarak eylem alanlarına geçişi engellemeye çalıştılar. Bahreyn dışından devşirilen ve polis tarafından "vurucu güç" olarak kullanılan "yabancı polis"leri göstericilerin üzerine salan ortaçağ kalıntısı rejim, kitlelerin direnişiyle karşılaştı. Bazı caddeleri, barikatlar kurarak uzun süre trafiğe kapatan göstericiler, gaz bombaları ve polis kurşunlarına rağmen, gün boyu cadde ve sokakları terk etmediler.

Suudi ordusunun Bahreyn'den çekilmesi ve zorba Kral Hamad bin İsa El Halife'nin devrilmesi yönünde sloganlar atan göstericilerin, bazı bölgelerde Bahreyn ve Suudi krallarının fotoğraflarını yaktıkları gözlemlendi.

15 Mart'ı, "Şehitler Meydanı'na Doğru İlerleme Cuma'sı" ilan eden Gençlik Koalisyonu, bugün de pek çok noktadan Şehitler Meydanı'na, (İnci Meydanı) doğru ilerlemeye çalıştı. Kolluk kuvvetlerinin saldırılarıyla meydana girişleri engellenen eylemciler, bazı noktalarda yine polisle çatıştılar. Suudi ordusunu Bahreyn'den söküp atana, Kralı devirene ve Bahreyn'de halkı temsil eden demokratik bir yönetim kurana kadar mücadeleye devam edeceklerini ilan eden koalisyon bileşenleri, 29 Mart tarihinde gerçekleştirilecek büyük bir gösteri için de çağrıda bulundular.

Suudi ordusunun Bahreyn'i işgalinin ikinci yılında gerçekleştirilen yaygın eylemler, ortaçağ kalıntısı rejimi yıkmak için mücadele eden halkın baskı, kuşatma ve zorbalığa boyun eğmediğini bir kez daha kanıtladı.

Amerikancı Bahreyn ile Suudi kralları, halk hareketini ezmek için şiddetin tüm çeşitlerini fütursuzca kullandılar. Ancak bu zorbalık, onları halkın direnme iradesi karşısında acze düşmekten kurtaramadı.

Paramız hangi okula, puanımız hangi bölüme yetiyorsa onu seçmek zorunda değiliz!

Özgür yarınlar sosyalizmde!

Kapitalizmde eğitim, burjuvazinin toplumu şekillendirme araçlarından biri olduğu kadar sermayenin gözünü diktiği kârlı bir sektördür aynı zamanda. Bugün bunu tüm çıplaklığıyla görüyoruz. Milyonlarca öğrenci ticarethaneye dönmüş okullarda müşteri durumunda. Okullarıyla, dersaneleriyle, özel dersleriyle, bu alanın ne kadar kârlı bir pazar olduğunu siz düşünün. Kapitalistler de bu kârlı sektörden en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyor. Öğrenciler ceplerindeki para kadar eğitim hizmeti alabiliyorlar. Emekçi çocuğu isen imkânları kısıtlı bir devlet okuluna gidersen, yine cebindeki paraya göre orta halli bir dersane ile de sınav merkezli eğitim sisteminde başarı elde etmeye çalışırsın. Bu yüzden her yıl binlerce öğrenci eğitim masraflarını karşılayamadığı için okul sıralarını terk etmek zorunda kalıyor. Ama yetmiyor. “Kâr, daha çok kâr” mantığı ile dönen kapitalizmin çarkları emekçi çocuklarının hayallerini öğütmeye doymuyor. AKP eğitimi tamamen ticarileştirecek uygulamaları adım adım atıyor.

Dershaneleri özel okul yapıp, bu okullara öğrenci başına teşvik verecek olan AKP, bir de kampüs liseler projesini müjdeledi. Yani devletin elini eğitim masraflarından çekeceğini, bu alanı, kaymağını yemesi için kapitalistlere peşkeş çekeceğini duyurdu. Devletin kaynaklarını eğitimi nitelikli hale getirmek için kullanmak yerine yağlı müşterilerine altın tepside sunan AKP, bu özel okullara dar gelirli ailelerin çocuklarının müşteri olamayacağını çok iyi biliyor. O yüzden biz emekçi çocuklarına fabrika yollarını ya da taşeronu adres olarak gösteriyor. Çünkü bu adımların tamamlanmasından sonra devlet okulları tamamen ucuz iş gücü deposu olarak işlev görecek. Tabi ki 4+4+4 sisteminin bir parçası olarak...

Yıllarca peşi sıra hayata geçirdikleri uygulamalarla eğitim sistemini bir ucubeye çevirdiler. AKP ise tam gaz bu yolda ilerliyor. Devlet okullarında verilen eğitimin niteliğini değersizleştirdikleri, milyonlarca öğrenciyi dershanelere mecbur ettikleri yetmiyormuş gibi artık yoksulların çocukları için zerre kadar para harcamak istemiyorlar. Zeki ve başarılı olmamız eğer ailemiz iki yakasını biraraya zor getiriyorsa iyi bir gelecek elde etmemize yetmeyecek. Çünkü artık ancak zenginsen iyi bir eğitim alabileceksin.

Mevcut üniversiteye yerleştirme sınav sistemi de bizlerin gelecek umutlarının AKP'nin, devletin elinde nasıl buruşturulduğunun kanıtıdır. Örneğin 2001'den

bu yana üniversite giriş sınavlarında üç kez köklü değişiklik yapıldı. Bununla beraber hemen hemen her yıl kat sayılar, soru stilleri konusunda çeşitli değişiklikler yapıldı. Son olarak bu sene üniversiteye giriş sınavlarında din kültürü dersinden de soru sorulmasına karar verildi.

Sanki bu değişiklikler yeterli olmamış, arkadaşlıklarımız, sosyal hayatımız test kitaplarının, soru yığınlarının altında ezilmemiş gibi önümüzdeki senelerde de bizleri sınavdan sınava koşturacak yeni bir sistem getirilecek. Milli Eğitim Bakanı Nabi Avcı'nın üzerinde çalıştığı yeni sistem ile birlikte üniversiteler kendi sınavını kendileri yapacak. Yamalı bohçaya dönen sınav sisteminde öğrenciler, özel yetenekleri, ailelerinin isteği ve öğretmenlerin kanaatleri doğrultusunda değerlendirilerek yönlendirilecek.

Her üniversitenin kendi sınavını yapmasının öğrenciler için daha çok sınav ve daha uzun, stresli bir sınav maratonu anlamına geleceğini kesin. ÖSYM'nin sınavlarının bile tartışıldığı, şaibeli bulunduğu bir süreçte AKP'nin, Cemaat'in öğrencileri en iyi üniversitelere hakları olmadıkları halde yerleşecekler.

İşte; AKP'nin, kapitalizmin bizlerin gelecek özlemlerine verebileceği yanıt koca bir hiç. Test kitaplarına gömülsek de, dershane-ev-okul arasında mekik dokusak da, ne yaparsak yapalım yarınımız güvencede değil. Yarınımız yok. Çünkü kapitalizm bizlerin hayallerini çalarak geliştiriyor, yarınlarımızı karanlığa gömerek varlığını sürdürüyor. Burjuvalar bizlerin hayatlarından çalarak sefaletini sürüyor, servetlerini büyütüyor. Bir avuç azınlık, milyonların felaketi oluyor.

Bizlerin geleceği sosyalizmde. Çünkü sosyalizmde kapitalistlerin değil emekçilerin çıkarları, toplumsal fayda gözetilir. Sosyalizmde eğitim toplumsal bir hizmet olarak sunulur. Kişinin potansiyellerini, yeteneklerini kullanmasının maddi ve manevi koşulları sosyalizmde oluşturulur ve tüm olanaklar eşit ve parasız olarak sunulur. Herkesin istediği faaliyet dalında kendini geliştireceği özgür yarınlar sosyalizmde!

Paramız hangi okula, puanımız hangi bölüme yetiyorsa onu seçmek zorunda kalmayacağımız bir gelecek için sosyalizm!

(Özgür bir gelecek için Liselilerin Sesi dergisinin Mart 2013 tarihli 50 sayısından alınmıştır...)

DLB çalışmalarından...

Bursa

Mimar Sinan Meslek Lisesi ve Yıldırım Ticaret Meslek Lisesi öğrencilerinin okul çıkışı saatlerinde öğrencilerden, eşit, parasız eğitim ve sınavsız üniversite talepleriyle imza toplandı. Çalışma sırasında liselilerle eğitim sisteminin sorunları üzerine sohbet edildi ve birçok öğrencinin üniversite beklentisinin olmadığı görüldü. Birçok öğrenci de imza föylerinden alarak kendi sınıflarında toplamak istediklerini dile getirdi.

Bunun yanısıra yine bu iki okulun çevresine DLB'nin “Eşit, parasız eğitim! Sınavsız üniversite!” talepli afişleri yapıldı.

Ankara

Gençliğin yoğun olarak kullandığı güzergâhlara afişler yapılırken Liselilerin Sesi gençliğe ulaştırılıyor.

Mamak'ta, Suzan Mehmet Gönç Lisesi öğrencilerinin okul yolu güzergâhına DLB afişleri yapılırken Kızılay Yüksel Caddesi'nde açılan standda Liselilerin Sesi'nin son sayısı liselilere ulaştırıldı. Ayrıca Yüksel Caddesi, Meşrutiyet Caddesi ve Konur Sokak'ta afişler yaygın olarak kullanıldı.

Kartal

“Eşit, parasız eğitim! Sınavsız üniversite!” şiarlı DLB afişleri Kartal'da liselilerin yoğun olarak kullandığı tren istasyonu, Kartal Baba Geçidi, Bankalar Caddesi, Kartal Meydanı ve liselerin çevresinde yaygın biçimde yapıldı.

Yanı sıra liselilerin okul ve dershane çıkışlarının yoğun olduğu saatlerde Bankalar Caddesi'nde broşür dağıtımı gerçekleştirildi.

Dağıtımda ajitasyon konuşmaları ve Liselilerin Sesi dergisinin satışı da yapıldı.

Esenyurt

Karl Marx, ölümünün 130. yılında Esenyurt DLB'nin düzenlediği toplantıyla anıldı. Marx ve Engels'in 1848 Şubatı'nda kaleme aldıkları Komünist Manifesto'nun tartışıldığı toplantıda, manifestodan alıntılar yapılarak modern burjuvazinin ortaya çıkışı, kapitalist sistemin nasıl ayakta kaldığı ve proletaryanın devrimci rolü üzerinde duruldu.

Komünistlerin dine bakışı, ailenin, özel mülkiyetin ve devletin ortadan kaldırılmasının gerekliliği üzerine tartışmaların da yürütüldüğü toplantının sonunda Engels'in, Marx'ın mezarı başında yaptığı konuşma metni okundu.

“Eşit, parasız eğitim! Sınavsız üniversite!” talebi ekseninde yürütülen sınav gündemli çalışmanın da değerlendirildiği toplantıda güncel talepler uğruna yürütülen mücadelenin teorik çalışmalarla beslenmesi gerektiği vurgulandı.

Faşist çeteler iş başında!

Linç girişimleri, devrimci ve ilerici öğrencileri hedef alan faşist saldırılar, 8 Mart sonrası kadınlara yönelen ırkçı-şoven saldırı... Sivil faşistler birçok ilde kendinden olmayan herkese saldırmaya devam ediyor.

Gündemde olan “müzakere süreci” ile Kürt hareketini tasfiye operasyonuna soyunan sermaye devleti, bir diğer taraftan da milliyetçiliği ve ırkçılığı körüklüyor. Sermaye partileri birbiri arasında “en iyi milliyetçi biziz” yarışına giriyor. Tüm bu yarış içerisinde ise eli kanlı sivil faşistler toplumun milliyetçi damarını da kullanarak önüne gelene saldırıyor. HDK heyetinin Sinop ve Samsun’da yaşadıkları, bu linççi çetenin güncel icraatları olarak önümüzde duruyor. Sermaye düzeni dengeleri elinde tutmaya çalışırken halklar arasındaki kardeşliğe de her zaman ket vurmak için elinden geleni yapıyor. 8 Mart açılımları yapılırken mitingden çıkan kadınlara saldıranları polis sadece izlemekle yetindi. Keza Newroz sonrası yine aynı bilindik görüntüler sergilendi.

Gençlik cephesinde de durum bundan farklı bir yere oturmuyor. Sermayenin kapsamlı saldırıları gençliği de büyük oranda etkiliyor. YÖK Yasa Tasarısı ile eğitimin ticarileşmesinin önü tamamen açılırken, harçların ödenmemesi bahane edilerek birçok üniversite de yemekhanelere zam yapılıyor. Gençliğe üniversitelerde söz hakkı tanımayanlar artık üniversite bileşenlerini tamamen yok sayıp sermayedarları üniversitelerin başına getirmeye çalışıyor.

Her geçen gün değişen sınavlarla liseli gençlik ise ucuz iş gücü olarak görülüyor. Meslek liseleri sermayeye peşkeş çekiliyor. Sınavlarda yaşanan şifre skandalları ise sınavların gerçek yüzünü ortaya seriyor. İşçi ve emekçi çocuklarına geleceksizliği dayatanlar, parası olanın okuyacağı bir sürecin önünü açmaya çalışıyor. Üniversitelerden mezun olan gençliğe ise yine sınavlar dayatılıyor. Geleceksizlik gerçeği içerisinde sınavlara girerek umudunu orada arayanlar er ya da geç bu sistemdeki çarpıklığında farkına varacaktır.

Gençliğe yönelik tüm bu geleceksizlik saldırılarının içerisinde öncü-mücadeleci güçleri yok etme operasyonları da sermaye cephesinden hızlanarak devam ediyor. Açılan soruşturmalar, afiş asmanın yasaklanması, polis-ÖGB destekli saldırılar ise son dönemde sıklıkla yaşadığımız olaylar. DTCF’de yaşanan faşist saldırıların ardından okulda afiş asmanın yasaklanması, onlarca devrimci ilerici öğrencinin uzaklaştırma alması, gençlik hareketlerini sindirme çalışmalarını açıkça gözler önüne seriyor. Zamanında ödenen bedeller sayesinde kazanılan haklar ve faaliyet alanları bugün bir bir ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Eskişehir Anadolu Üniversitesi’nde ve Samsun 19 Mayıs Üniversitesi’nde açılan standlara dahi tahammül edemiyorlar. Çanakkale de ise gençlik güçlerine yönelik kapsamlı bir saldırı devreye sokulmaya çalışılıyor. Faşist çeteler güçlendirilirken, okulda da devrimci güçlere ÖGB ve polis destekli saldırılar gerçekleştiriliyor.

Soruşturma saldırılarını ÖGB saldırıları takip ediyor. Soruşturma ve cezalarla öğrenci gençliğin mücadelesinin önüne geçemeyenler ÖGB eşliğinde

gerçekleştirdiği saldırılarla gençliğin mücadelesini bitireceklerini düşünüyorlar. Osmangazi Üniversitesi’nde yemekhane zamlarına karşı gerçekleştirilmeye çalışılan alternatif sofraya ÖGB azgınca saldırmış ancak yaşanan ÖGB terörü mücadelenin bitmesi bir tarafa gençliğin arkadaşlarına sahip çıkması ile mücadeleyi büyüten bir sürece dönüşmüştür. Yaklaşık 2 bin öğrenci Osmangazi Rektörü’ne istifa çağrısı yapmış, arkadaşlarının yalnız olmadığını göstermişlerdir. Keza ODTÜ’de yaşanan polis terörüne karşı 5 bin öğrenci ‘ODTÜ ayakta!’ demiştir.

Sivil faşistler iş başında

Üniversitelerde yaşanan saldırılar polis-sivil faşist işbirliği ile yürütülmektedir. Osmangazi’de eylem sonrası yaşanan faşist saldırıda devrimci ve ilerici öğrenciler yaralanmış ancak daha sonra olayı protesto etmek isteyen 12 öğrenci gözaltına alınmıştır. Faşistler ise ellerini kollarını sallayarak dolaşmaktadır. Keza DTCF’de yaşanan satırlı saldırılar kameraların önünde yaşanırken faşistlere yönelik hiçbir yaptırım uygulanmamış, tam tersi sivil faşistlerin sırtı sıvazlanmıştır. Son olarak Hacettepe Üniversitesi’nde yaşananlarla birlikte polis saldırısı ve rektör işbirliği ile faşistlere alan açılmaya çalışılmıştır. Polis ikibuçuk saat devrimci, ilerici ve yurtsever öğrencilere gaz bombaları ile saldırırken sivil faşistlerin etkinlik yapmasının da önünü açmaya çalışmıştır. Yaşanan bu saldırı ise üniversitede bulunan öğrencilerin militan duruşları ile geri püskürtülmüştür.

Geleceğimize ve özgürlüğümüze sahip çıkalım!

Saldırılar karşısında gerek ODTÜ’de gerekse Osmangazi’de gelişen kitlesel gençlik eylemleri, gençlik içerisinde bir hareketlenmenin olduğunun göstergesidir. Bizlerin ise bu hareketliliğe yön verme gibi bir sorumluluğumuz var. Yaşamın içerisinde kitlelerle bütünleşerek gelecek ve özgürlük mücadelesini büyütülmeliyiz. Tüm bu saldırıları geri püskürtmenin yolu ise militan mücadeleyi güçlendirmek ve yaymaktan geçmektedir.

“Piyasacı, gerici, işkenceci rektör istemiyoruz!”

Eskişehir Osmangazi Üniversitesi’nde eylem yapan öğrencilere ÖGB vahşice saldırmış daha sonra öğrencileri polise teslim etmiş, işkence talimatının ise doğrudan rektör tarafından verildiği ve rektörün bekçi köpeklerine sahip çıktığı gündeme gelmişti.

Osmangazi Üniversitesi bu teröre karşı kitlesel bir eylem yaparak “Piyasacı, gerici, işkenceci rektör istemiyoruz!” şiarını yükselttiler.

Osmangazi Üniversitesi Meşelik Kampüsü’nde düzenlenen eyleme Anadolu Üniversitesi Yunus Emre ve İki Eylül kampüslerinden de öğrenciler destek oldu. Dışardan gelen öğrencilerin kampüse girişi sırasında yaşanan küçük çaplı gerginliğin ardından tüm öğrenciler Meşelik Kampüsü’nde toplandı.

Katılımın hayli yüksek olduğu eylemde öğrenciler sıklıkla “AKP’nin rektörü Hasan Gönen istifa”, “İşkencesi rektör istifa” ve “rektör istifa” sloganlarını haykırdılar. Öğrenciler adına rektörlüğe siyah çelenk bırakılırken Eğitim-Sen ve Eğitim-İş adına da konuşmalar yapıldı.

Eylemin ardından dağılan öğrenciler ise Büyükdere tramvay durağında faşistlerin saldırısına uğradı. Demir sopalarla yaralanan üç öğrenci hastaneye kaldırılırken saldırıya uğrayanlardan ikisinin gözaltına alındığı öğrenildi.

Faşist saldırılara ve polis terörüne geçit yok!

18 Mart 2013 | Beytepe

Geçtiğimiz hafta üniversiteler sivil faşist ve ÖGB saldırıları ile azgın polis terörüne sahne oldu. Ancak her saldırıda gençliğin yanıtı direniş oldu. Sermaye düzeni ise çareyi üniversiteleri tatil etmekte buldu.

Hacettepe Üniversitesi

Beytepe Kampüsü'nde faşist çeteler 18 Mart günü Çanakkale Şehitleri Anma etkinliği yapmak istedi ancak devrimci ve ilerici öğrenciler izin vermemek için etkinliğin yapılacağı salona gittiler. Kapıda önce ÖGB barikadı ile karşılaşıldı. Ardından kampüse giren çetevik kuvvet polisleri öğrencilere tazyikli su, gaz bombası ve plastik mermi ile saldırdılar. Öğrenciler de saldırıya taşlarla karşılık verdiler.

Rektörlük binası önünde yaklaşık bir buçuk saat süren çatışmanın ardından ana yola çıkan ilerici-devrimci öğrenciler trafiği keserek çatışmaya devam ettiler. Daha sonra kütüphane ve yemekhanenin bulunduğu alana doğru geri çekilen devrimciler barikat kurarak kampüsü savunmaya devam etti. Bu sırada bölümlere, Yıldız Amfi'ye ve kütüphaneye atılan gaz bombalarından yüzlerce öğrenci etkilendi. Baygınlık geçiren, gaz bombalarının çekirdekleri ve plastik mermilerle yaralanan onlarca öğrenci hastaneye kaldırıldı.

Polisin azgın saldırısında ikiye bölünen kitle, sonra yemekhane meydanında buluştu ve polisin kampüsü terk etmesinin ardından rektörlüğe yürüdü. Burada kısa bir basın açıklaması yapan öğrenciler, daha sonra Yüksel Caddesi'ne geçerek polis saldırısını protesto ettiler.

Eylemde polis attığı gaz bombalarının kapsüllerini yere sererek saldırganlığı teşhir eden öğrenciler, tüm saldırılara rağmen devrimci ve ilerici öğrencilerin geri adım atmayacaklarını vurguladılar.

Aynı gün Sıhhiye Kampüsü'nde ise Üniversitelerarası Kurul Toplantısı'nı protesto eden Genç-Der üyeleri polis saldırısı ile gözüaltına alındı.

Ankara Üniversitesi

20 Mart günü Cebeci Kampüsü'nde Newroz kutlaması için toplanan öğrenciler özel güvenlik saldırısına hedef oldu.

ÖGB öğrencilere saldırırken bir güvenlik de öğrencilerden birini bıçakladı. Damarının kesilmesi nedeniyle kan kaybeden öğrenci hastaneye kaldırıldı.

Ardından pervasızca saldırmaya başlayan polis tüm kampüse rastgele gaz bombası attı. Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde sınavlar olmasına rağmen polis dersliklere doğru gaz bombası attı. Okula giremeyen TOMA ise dışarıdan tazyikli su sıktı. Polisin SBF'ye girmesine öğrenciler tarafından izin verilmedi. Öğrenciler girişe kurdukları barikatla polisi engellediler.

Polis saldırısı nedeniyle sınavlar ertelenirken, saldırıda çok sayıda öğrencinin yaralandığı ve polisin ambulansların içeri girmesini engellediği öğrenildi. SBF dekanı ve akademisyenler polisin okulu terketmesi üzerine görüşmeler yaparken öğrenciler içerideki bekleyişlerini sürdürdüler. Görüşmelerin ardından da polis okuldan çekildi. Öğrenciler de Newroz kutlamasına kaldıkları yerden devam etti.

KESK Ankara Şubeler Platformu da aynı gün bir basın açıklaması yaparak polis saldırısını kınadı.

İstanbul Üniversitesi

Beyazıt Kampüsü'nde de stand açan öğrenciler önce sivil faşistler saldırdı. Newroz kutlaması öncesinde gerçekleşen saldırının ardından okula giren çetevik kuvvet polisleri de devrimci ve ilerici öğrencilere saldırdı.

Saldırı sırasında polisin bir kadın öğrencinin kafasını duvara vurduğu, yüzü kan içinde kalan kadın öğrencinin beyin kanaması şüphesiyle hastaneye kaldırıldığı öğrenildi.

Sivil faşistleri okulun bir köşesinde korumaya alan polis, saldırıda 4 öğrenciyi yaralarken 3 öğrenciyi de gözüaltına aldı.

18 Mart 2013 | Ankara

Gençlik 16 Mart katliamlarını lanetledi

Ankara

Ekim Gençliği, SGD, TÜM-İGD ve Kaldıraç tarafından, AÜ Cebeci Kampüsü'ndeki Eğitim Bilimleri Fakültesi önünde yapılan eylemde "Halepçe'de Kürtük, Beyazıt'ta Öğrenci... Katliamları unutmuyoruz, hesabını soracağız!" pankartı açıldı. Açıklamada Beyazıt ve Halepçe katliamları anlatılarak sermaye devletinin gençliğe ve işçi-emekçilere yönelik saldırılarına değinildi, tüm bu saldırılara karşı gelecek, özgürlük ve sosyalizm mücadelesinin yükseltileceği vurgulandı.

Eyleme DYG, Gençlik Derneği, ÖGD, SÖZ Dergisi, YDG ve DPG de destek verdi.

İzmir

Demokratik Yurtsever Gençlik tarafından Dokuz Eylül Üniversitesi Dokuzçesmeler Kampüsü'nde yapılan oturma eylemi ve basın açıklaması ile devletin gerçekleştirdiği katliamlar teşhir edildi. Halepçe, Qamişlo, Beyazıt ve Gazi katliamlarına tek tek değinilen açıklamanın ardından Çerxa Şoreşe marşı okundu. Eyleme Ekim Gençliği, EÖC, Öğrenci Kolektifleri ve Gençlik Muhalefeti de destek verdi.

İstanbul

Ekim Gençliği, DÖB, DAF, ÖEP, SDH, Devrimci Gençlik ve TÜM-İGD, Edebiyat Fakültesi önünden "Beyazıt, Halepçe... Katil devlet hesap verecek!" pankartıyla yolu trafiğe kapatarak Beyazıt Meydanı'na yürüdü. Burada yapılan açıklamada Beyazıt ve Halepçe katliamlarının faili devletin hesap vereceği vurgulanmasının ardından tekrar Beyazıt Katliamı'nın yaşandığı Eczacılık Fakültesi önüne geçilerek katliamda ölenlerin resimleri asıldı ve saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından hep birlikte söylenen 16 Mart marşı ile eylem bitirildi.

Gençlik Federasyonu da Beyazıt'ta yaptığı eylemle 16 Mart Katliamı'nda şehit olan devrimcileri andı.

Kadına yönelik şiddet dünyanın her yerinde!

Hindistan, yine toplu tecavüz haberiyle gündeme geldi. Tecavüzün bu kadar sık yaşandığı bir yerde (her 18 saatte bir) ancak toplu tecavüz vakaları haber değerinde olabiliyor. 16 Aralık'ta Yeni Delhi'de 23 yaşındaki bir genç kadın otobüste toplu tecavüze uğramış ve feci şekilde dövülmüştü. Ağır yaralanan genç kadın daha sonra hayatını kaybetmişti. Bu olayın üzerinden bir ay bile geçmeden benzer bir olay yine Hindistan'da ve yine bir yolcu otobüsünde yaşanmıştı. Bu kez yedi erkek 29 yaşında bir kadına tecavüz etmişti. Son olarak geçtiğimiz hafta bisiklet turunda olan İsviçreli çifte saldıran ve 8 kişi olduğu belirtilen bir grup, erkeği dövüp etkisiz hale getirdikten sonra kadına tecavüz etti.

Benzeri olaylar hemen her ülkede meydana gelmektedir. Ancak burada dikkat çeken nokta bu vakalardan sonra egemen sistemin yetkililerince yapılan açıklamalardır. Zira bu açıklamalar tecavüzü önleme gibi bir dertlerinin olmadığını ortaya koymaktadır.

Bu yaşanan son olay üzerinden açıklama yapan Hindistan İçişleri Bakanı Uma Shankar Gupta, toplu tecavüze uğrayan İsviçreli kadının da yaşanan olayda "hatası" olduğunu söyleyebildi. Konuyla ilgili bir basın açıklaması yapan İçişleri Bakanı, olayın ülkeleri açısından oldukça üzücü olduğunu belirtirken, hatanın bir kısmının da turist çiftte olduğunu çünkü nereye gittiklerini polise bildirmediklerini söyledi. Türkiye'deki bakanların açıklamalarıyla ne kadar da benzer. Hatırlanırsa onlar da "barış gelini" Picca Bacca'nın Türkiye'de tecavüze uğraması ve katledilmesi sonrasında yaşananları ülkenin imajı üzerinde açıklamışlardı.

Hindistan'ın dini gururlarından Asaram Babu'nun, bundan önceki yaşanan toplu tecavüz vakasında sadece saldırganların suçlanmaması gerektiğini savunabilmiş, "Eğer kurban Tanrı'nın adını ansa ve saldırganların ayaklarına kapanıp şefkat dilenseydi bu trajedi olmazdı. Hata tek taraflı değil" diyerek tecavüzü meşrulaştıran açıklamalar yapmıştı.

Bu da yine Türkiye'deki açıklamalara ne kadar da çok benziyor. Hatırlanırsa, Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Orhan Çeker "Sorunun odağında kim var? Kadın var. Kardeşim, sen dekolte giyinirsen bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmayacaktır. Tahrik ettikten sonra sonucundan şikâyet etmen makul değildir" diyebilmişti. "Dekolte giyen tecavüze uğrar"

Açıklamada, kadın cinayetlerinin giderek arttığını belirten Subaşı, Gamze Nur Özcan'ın katledilmesi ile bilgileri paylaştı. Kadınların bu kadar rahat öldürülmesinin sebebinin yüzyıllardır kadına biçilen toplumsal rol ve kapitalist sistemin kadına bakışı olduğunu ifade ederek, AKP iktidarının da kadına yönelik anlayışını 10 yıldır çıkardığı yasalarla, göz yumduğu cinayetlerle, teşvik ettiği taciz ve tecavüz vakalarıyla ispatladığını belirtti.

Subaşı, açıklamayı şu sözlerle noktaladı: "O günler gelinceye kadar, kadına yönelik şiddete, kadın cinayetlerine karşı mücadele etmek, kadınları kapitalist sistemin çarklarından, özgürleşmeye çağırarak bizlere düşüyor. Son olarak dostumuz Gamze'nin katlinin verdiği öfkeyle, haykırıyoruz: Bizleri koruyacak olan kendi örgütlülüğümüzdür!"

mantığının sığılığı başka bir ülkede başka bir dinsel görevliden "hata tek taraflı değil" olarak karşımıza çıkıyor.

Böylesi açıklamalar egemen gerici zihniyetin bakışını özetlediği gibi, bu konuda önleyici hiç bir adımın atılmadığını da gösteriyor. Kadına yönelik gerici ve ayrımcı bakışın egemen sınıfların politik ve dini temsilcilerinde böylesine ifade bulması, aslında bu olayların toplum nezdinde meşru algılanması riskini de içermektedir.

"Kadın evden çıkmasaydı başına bu gelmezdi!" zihniyetinin güncel yaşamda da karşımıza çıkması bu açıdan şaşırtıcı değildir. Bu açıdan medyada yer alan haberler de oldukça sıkıntılıdır. Örneğin, ABD'li Sarai Sierra'nın öldürülmesi olayı, burjuva medyada "bir kadın evden uzaklaşırsa bakın başına neler gelir" mesajı yüklü bir şekilde yer aldı.

Kadına yönelik taciz, tecavüz gibi saldırılar sömürüye dayalı sınıflı toplumlarda kadınların yaşadıkları sorunları açık bir şekilde özetlemektedir. Kadınların cinsel saldırıların hedefi olmaları onların suçuymuş gibi kabul görmesi ataerkil düşünüş ve geleneklerin kadın kimliğinde yarattığı toplumsal algının sonucudur. Bundan dolayı gerici ataerkil düşünüş ve geleneklere karşı mücadele önemli bir yerde durmaktadır. Kadını aşağılayan, baskı ve şiddetin hedefi haline getiren her türden gericiliğe karşı mücadele günümüz koşullarında kadınların çok yönlü sömürsünün kaynağı olan kapitalizme karşı mücadele ile birlikte ele alınmalıdır. Ancak bu şekilde kadınların maruz kaldığı her türden şiddetin önüne geçilebilir.

Kadın cinayetleri protesto edildi!

Çiğli'de, tekstil işçisi Gamze Nur Özcan'ın katledilmesinin ardından **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** kadın cinayetlerine karşı eylem yaptı.

15 Mart günü Çiğli Belediyesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında "Gamze Nur Özcan ilk değil! Kadın cinayetlerine son!" şiarlı ozalit açıldı.

"Emperyalist savaşların olmadığı, savaşlarda kadınların alınıp satılmadığı, kadınlara yönelik şiddetin, tacizin olmadığı, özgür eşit yarımlar ancak ve ancak sosyalizmle mümkündür" sözleri ile başlayan eylemde basın açıklamasını Ayla Subaşı okudu.

Cinayeti gördük...

Ahmet Yıldız katledildi!

Adana'da kafası pres arasına sıkışan 13 yaşındaki çocuk işçi yaşamını yitirdi. Telefon borcunu ödeyemediği için çalışmak zorunda kalan Ahmet Yıldız kan emici sermayedarların kar hırsının kurbanı oldu. Aslında ilk defa çocuk işçi ölümleri gündeme gelmiyor. Hatırlanacağı üzere geçen ay da Bursa da 16 yaşındaki bir inşaat işçisi iş cinayetine kurban gitmişti. Kuşkusuz bu çocukların patronlarının tutuklanmış olması çıplak gerçeği değiştirmiyor. Tümüyle kamuoyunda gelişen tepkiyi yatıştırmak amaçlı gerçekleşen bu tutuklamaların ne kadar süreceğini hepimiz biliyoruz. Bunu daha önceki sayısız pratikte gördük. Asıl mesele Ahmet Yıldız'ın iş cinayetine kurban gitmesinin ardından gündeme gelen çocuk işçiliğinin halen oldukça yaygın olarak sürmesidir. Ailenin verdiği bilgiler Ahmet Yıldız'ın çalıştığı bölgede çok fazla çocuk işçi çalıştırıldığı yönünde.

Yeni düzenlemeler çocuk işçiliğinin önünü açıyor

Sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda her fırsatta yeni yeni düzenlemeler yapılıyor. Çocuk işçilerin kanının emilmesi olağan hale getiriliyor. 4+4+4 yasası bu yasalardan biridir. Hatırlanacağı üzere kamuoyu tepkisi üzerinden dinci-gerici partinin şefi Tayyip Erdoğan "çıraklığı" övmüş, herkesin, kendisinin dahi çıraklık aşamasından geçtiğini vurgulamıştı. Oysa çıraklık denilen kurum, ortaçağ kalıntısı bir uygulamadır ve kaldırılması için mücadele etmek fazlasıyla önemlidir.

4+4+4 yasası ile çocuk işçiliğinin önünün açılması yetmiyormuş gibi, sermaye devleti, çocuk işçiliğinin yaygınlaştırılması için elinden geleni yapıyor. Son yapılan yasal düzenlemelerin arasında Ağır ve Tehlikeli iş kolu yönetmeliği de var. Yasaya göre bu kapsamda çalışacak işçilerin yaşı 16'ya çekiliyor. Bu durum Ahmetler'in neden öldüğüne de ışık tutuyor.

UNİCEF, Çocuk Haklarına dair Sözleşme'nin 32'nci maddesi, çocukların "tehlikeli olabilecek ya da eğitimini engelleyebilecek ya da sağlığı veya bedensel, zihinsel, ruhsal, ahlaksal ya da toplumsal gelişimi için zararlı olabilecek herhangi bir işte çalıştırılmasına"

karşı korunma hakkını savunmaktadır. Ama herkesçe bilinmektedir ki sermayenin çıkarları söz konusu olduğunda her türlü yasa, sözleşme sadece birer kağıt parçasıdır.

İstatistiksel veriler tablonun vahametini gözler önüne seriyor

DİSK-AR raporu çocuk işçiliğe dair çarpıcı veriler sunmaktadır. Raporda yer alan rakamlar, dünya genelinde 2008 itibarıyla 5-17 yaş arasındaki çocuk sayısının 1 milyar 586 milyon olduğunu gösteriyor. Çalışan çocukların (5-17 yaş) sayısı ise 306 milyon.

Bu rakamın dört yıl öncesinde (2004) 17 milyon daha fazla oluşu bir gerileme anlamına geliyor ama ne derece yetersiz olduğu ortada. Üstelik çocuk işçiliği sayısında düşüş olsa da giderek bu düşüşün azaldığı da tespit ediliyor. Alt Sahra Afrika'da ise dünyadaki gelişmenin aksine çocuk işçiliğinde artış gözlemleniyor.

Ayrıca dünyadaki bu azalma her yaş grubunu kapsamıyor. 5-14 yaş grubu için çocuk istihdamı 2004-2008 arasında 196 milyondan 176 milyona gerilerken, aynı dönemde 15-17 yaş çocukların istihdamı iki milyon artarak 127 milyondan, 129 milyona çıktı.

Çocuk emeğinin en kötü biçimleri için istihdam rakamı ise 2008 için 115 milyon. Erkek çocuklarının 74 milyonu, kız çocuklarının ise 41 milyonu en kötü çalışma biçimlerinde yer aldı.

Bir başka veri ise devletin kurumundan. SGK tarafından aylık bağlanan sakat çocuk işçi sayısı Diyarbakır'da 3 bin 980, Şanlıurfa'da 3 bin 789, Gaziantep'te bin 803, Mardin'de bin 668, Batman'da bin 447, Şırnak'ta bin 142 ve Adıyaman'da ise bin 77 oldu. Türkiye'de, verilere göre her gün ortalama 172 iş kazası meydana gelirken, bu kazalarda her gün ortalama 4 işçi hayatını kaybediyor, 6 işçi de iş göremez hale geliyor. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi verilerine göre 2012 yılında en az 867 işçi hayatını kaybetti. İşçilerin 15'ini 14 yaş ve altı çocuk işçiler, 19'unu 15-17 yaş arası genç işçiler, 162'sini 18-27 yaş arası işçiler, 384'ünü 28-50 yaş arası işçiler, 89'u 51 yaş ve üstü işçiler iken, 198'inin yaşı belirlenemedi. Aile ve Sosyal politikalar Bakanı Fatma Şahin ise 2006 yılı sonu itibarıyla çocuk işçi sayısının bir milyona dayandığını ortaya koyuyor.

Bütün bu veriler sermaye düzeninin kâr hırsı noktasında vardığı boyutu gösteriyor. Asgari ücretin azami sefalet olduğu bir ülkede sermayenin sözcüleri asgari ücretin iyi bir rakam olduğunu ifade ediyorsa, kâr hırsı nedeniyle ortalama her gün 4 işçi iş cinayetine kurban gidiyorsa, hemen her gün kölece yaşam ve çalışma koşulları derinleşiyorsa, Esenyurt'ta, OSTİM'de, tersanelerde, fabrikalarda işçilerin al kanı içiliyorsa, bu düzen sayısız kez yıkılmayı hak etmiş demektir. İş cinayetlerini ortadan kaldırmak, sosyalizm mücadelesini yükseltmek, kapitalizmi tarihin çöplüğüne gömmek ve insanlığın maddi ve manevi olarak yükseldiği bir toplumsal sistemi inşa etmekle mümkündür.

“Deri’de işçiler, ‘Kuzu’ olmayacak!”

Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler, fabrika önünde başladıkları direnişi sürdürmeye devam ediyorlar. Sendikal haklara sahip çıkmanın geleceğine sahip çıkmak anlamına geldiğini söyleyen direnişçi işçiler, mücadelede kararlı olduklarını belirttiler.

Ağır çalışma koşullarının ve düşük ücretin uygulandığı fabrikada, patron Remzi Yılmaz'ın ve büyük oğlu Yücel Yılmaz'ın hakaretleri ve baskılarına karşı örgütlenmeyi seçen işçiler, sendikaya üye olduktan sonra da istifa baskısıyla yüzyüze kaldıklarını vurguladılar. Sendikadan istifa etmeyenleri bir bir işten atmaya başlayan patron, sendikalı olduğu için şu ana kadar 6 işçinin işine son verdi.

İşten atma saldırılarına karşı direnişle yanıt verilen Kuzu Deri'de direniş 28 Mart'ta 100. gününe giriyor.

Kuzu Deri fabrikası önünde üç işçinin sürdürdüğü direniş, 20 Aralık 2012'de başladı. İlk olarak 2008 yılından beri fabrikada çalışan Mehmet Şefik Dağ, ardından 15 yıldır aynı yerde çalışan Ömer Yılmaz ve 25 yıldır Kuzu Deri işçisi olan Yücel Atasoy 5 Mart'ta işten çıkarıldıktan sonra direniş bayrağını yükselttiler.

Kapı önünde direnişlerini sürdüren işçiler yaptıkları eylemlerle tepkilerini dile getiriyorlar. Haklarına ve geleceğine sahip çıkacaklarını vurgulayan işçiler, kamuoyuna destek çağrısı yapıyorlar. Facebook sayfası açtıklarını belirten işçiler, 27 Mart'ta Kuzu Deri önünde 100. gün etkinliği yapacaklarını vurgulayarak emekten yana tüm kurum ve kişileri desteğe çağırdıklarını ifade ettiler.

Facebook: Kuzu Deri Direnişi

Etkinlik: 27 Mart 2013 Çarşamba Kuzu Deri fabrikası önü Zeytinburnu / İstanbul

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıldere bir savaş çağrısıdır!

Kızıldere direnişini önceleyen döneme tüm dünyada sosyalizmin yayılan etkisi, Latin Amerika devrimleri ve 68 öğrenci hareketleri damgasını vurmaktadır. Bu rüzgar Türkiye’de de etkisini göstermektedir. Devrim ve devrimci düşünceler geniş kitlelerde yankı bulur. Bu rüzgarın etkisiyle Türkiye İşçi Partisi seçimlerde 7 kişiyi meclise gönderir. CIA tarafından kurulan Türk-İş sınıfın biriken öfkesini zapt edemez hale gelir. İşçi sınıfı da harekete geçmiş durumdadır. Sendika, toplu sözleşme ve grev yasaları hakkında verilen ve esas olarak Türk-İş’ten DİSK’e işçi akışını engellemeyi hedefleyen kanun teklifi, 15-16 Haziran büyük işçi direnişini doğurur. İstanbul ve Kocaeli’nde sıkıyönetim ilan edilir. Öte taraftan TİP ve MDD gibi sosyal reformist parti ve oluşumlar artık devrimci enerji ve düşünce için aşılması gereken bir engel olarak dönemin genç devrimcilerinin karşısında durmaktadır. Burjuva sosyalizmden devrimci bir kopuş için iklim müsaittir.

Sermaye sınıfı ve devleti elbette bu gidişatın farkındadır. 9 Mart’ta MDD’nin etkisiyle gerçekleşen darbe girişimi başarısızlıkla sonuçlanır. 12 Mart 1971 günü Genelkurmay Başkanı Orgeneral Memduh Tağmaç ve diğer kuvvet komutanları tarafından meclise bir muhtıra verilir. Ancak bu askeri faşist darbedir. Tüm yetki artık ordudadır. Nihat Erim başkanlığında bir teknokrat hükümet kurulur ve “Balyoz Harekati” adı altında bir sürek avı başlar. Türkiye’deki bütün sol ve muhalifler üzerinde tam bir devlet terörü estirilir. Ankara, İstanbul ve İzmir gibi birçok ilde sıkıyönetim ilan edilir.

Bu faşist terör esnasında Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) liderlerinden Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan yakalanmışlar ve faşist cuntanın sıkıyönetim mahkemeleri tarafından idama mahkûm edilmişlerdir. İdamları engellemek için Türkiye Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi (THKP-C) liderlerinden Mahir Çayan, THKO ile ortak eylem kararı alır. Bu karar doğrultusunda 1972 Martı’nda Ünye’ye gidilir ve burada bulunan NATO üssünde çalışan iki İngiliz ve bir Kanadalı radyo teknisyeni kaçırlır. Rehinelere serbest bırakılması için koşul Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılmasıdır.

Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Ertan Saruhan, Sinan Kazım Özüdoğru, Hüdayi Arıkan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy ve Ertuğrul Kürkçü rehinelere de yanlarına alarak Niksar

ilçesine bağlı Kızıldere Köyü’ne giderler. Saklandıkları yer muhtarın evidir. İhbar sonucu ev devlet güçleri tarafından kuşatılır. Kuşatılan devrimcilerin cephaneliği; ‘bir sten, bir kısa namlulu tüfek, bir uzun şarjörlü tabanca ve iki sıradan tabancadan’ ibarettir. Kuşatanların ellerinde ise ağır silahlar ve helikopter desteği vardır. Yine bazı köylülerin iddiasına göre NATO askerleri de bu kuşatmaya katılmışlardır.

“Teslim ol” çağrılarında kuşatma altındaki devrimcilerin talepleri üç maddeden ibarettir: “1. İnfazlar derhal duracak. 2. Hiçbir yurtsever ve devrimci asılmayacak. 3. En çok 48 saat içerisinde bu konuda Türkiye radyolarından infazların durdurulduğu hakkında yayın yapılacaktır.”

Rehinelerin hayatta oldukları askerlere gösterilir. Ancak devlet için operasyonun adı rehine kurtarma değildir. Kurulu sömürü düzenine karşı gerçekleşen bu başkaldırı kanla bastırılmalıdır, ne pahasına olursa olsun. Sermaye devletini hayrete ve endişeye düşüren bu bir avuç insanın, tüm donanımsızlıklarına rağmen nasıl böyle bir cüret gösterebildikleridir. Küçük bu köy evinin çatısından Mahir Çayan’ın sesi devletin kendisine bir meydan okumadır; “Sıradan askerleri gönderin, rütbeliler gelsin!”

Evi kuşatanlar arasında bulunan MİT Kontrterör Dairesi eski başkanı Mehmet Eymür’ün ‘Analiz’ adlı kitabında yazdığına göre: “İçişleri Bakanı, MİT Müsteşarı, Tokat Valisi, Jandarma Genel Komutan Yardımcısı, MİT Ankara Bölge Daire Başkanı” da operasyonu yerinden yönetmektedir.

İlk yayılım ateşinde Mahir başından vurulur. Türkiye devrim tarihine adını yazdıran, sonraki kuşaklara bir gelenek devreden bu destansı direnişte, Mahir’in ardından THKO liderleri Cihan Alptekin ve Ömer Ayna, THKP-C üyeleri Nihat Yılmaz, Sinan Kazım Özüdoğru, Saffet Alp, Hüdayi Arıkan (Dev-Genç Merkez Yürütme Kurulu üyesi), Ahmet Atasoy, Ertan Saruhan ve Sabahattin Kurt da katledilirler. Rehinelere de öldüğü bu katliamdan sadece samanlığa saklanan Ertuğrul Kürkçü kurtulur ve o da yapılan aramalar sonucu askerler tarafından bulunur.

Tokat’ın Niksar ilçesine bağlı Kızıldere, artık sadece şirin bir Anadolu köyü değildir. Adı geçince öfke ve inanç birlikte artar. Devrimin ve devrimci düşüncenin, devrim davası uğruna savaşmanın ve ölmenin, devrimci dayanışmanın ve siper yoldaşlığının

sembolüdür artık Kızıldere.

ON’lardan bize kalan!

Mahir’i, Deniz’i, İbo’su, Cevahir’i, Ulaş’ı, Sinan’ı ile bir bütün olarak 71 devrimci kuşağı burjuva reformculuğundan devrimci bir kopuştur. Devrimciliğin bir yaşama biçimi ve savaşıma arzusu olduğunu gösteren bu genç devrimcilerin yolunun Nurhaklar’a, Kızıldere’ye, Şarkışla’ya çıkması tesadüf ya da devrimci bir romantizm değildir. Adlarına ağıtlar yakılan bu devrimciler, devrim davasının düzen sınırlarına sığmayacak kadar önemli olduğunun bilinciyle hareket etmişlerdir. Devrimci yaşamlarında edindikleri birikim onları proleter sosyalizmine ulaştırmamış olsa da, bıraktıkları miras devrim yolunun tatlı sularından değil, sarp, dolambaçlı ve engellerle dolu patikalardan geçtiğini göstermeye fazlasıyla yeterlidir.

Onların devrimcilik anlayışında kurulu düzenle hiçbir biçimde uyumlamak vardır. Sömürü düzeninin yasal cazibesi, TİP’in 7 vekille meclise girdiğinde bile gözlerine çekici gelmemiştir. Aksine devrim düşüncesinin burjuva yasallığına sığamayacağını bilecek kadar donanımlıdır.

Devrimcilik onlar için biçimsel bir davranış değildir. Her şeyden önce bir yaşam biçimidir. Yarınlar da gerçekleşebilecek devrimin güzelliği onların yaşamının doğal bir parçasıdır. Paylaşımları, dava arkadaşları için gösterdikleri fedakarlıklar devrim ve devrimciliğin bir slogandan, bir ünvandan çok daha öte bir şey olduğunu göstermektedir. Yoldaşlık, en doğru tanımını onların hayatlarında bulmuş, bizlere miras kalmıştır.

Belki maddi yaşam olarak küçük burjuva sosyal bir statüden gelmektedirler. Ancak devrimcilikleriyle emekçidirler. Yapılacak işlerin en önünde onlar vardır. Ölümle sonuçlanabilecek eylemlerde, emek gerektiren başka işlerde de esirgemedikleri hayatlarının yanında alınterleridir. Giriştikleri ve yaptıkları her işte başarılı olmaları tesadüfi değildir. Zira tercihleri rastgele değildir. Düşündükleri gibi yaşamakta ve yaşadıkları gibi de düşünmektedirler. Bilinç ve emeğin üzerine kurdukları devrimci yaşamlarında ölümü bile tereddütsüz karşılamalarının gerisinde, işte bu bilinçli tercih bulunmaktadır.

Devrim onlara yarın olabilecek kadar yakındır ve bu nedenledir ki tüm kötülüklerin sebebi olan bu kurulu düzende mezar taşları dışında tek bir dikili ağaçları yoktur. Bu düzen onlar için kendilerine hayat kuracakları bir dünya değildir. Aksine yıkılması gerekmektedir. Çünkü insanın insan üzerindeki sömürsünü ortadan kaldıracak, birlikte üretilen her şeyin yine birlikte paylaşılacağı, halkların kardeşçe yaşayabileceği sosyalist bir gelecek, ancak kurulu düzen yıkılarak inşa edilebilecektir. Eskiye ait tüm o yoz değer ve kötülüklerse enkazla birlikte tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Geriye sadece adlarını ve anılarını yaşatan devrimci yaşamlarını bırakmışlardır. İşte bu miras, bu düzende elde edilen hiçbir servet ve mülkle kıyaslanamaz. Asıl sorumluluk ise biz sınıf devrimcilerine düşmektedir. Eğer bu mirası yaşatacak ve yarınlar taşıyacak olan bizler isek, anıları, bizlerin omuzlarında ve sorumluluğunda devrimin en güzel armağanıdır.

Hak etmek için devrime hazırlanmak, devrime hazırlanmak için devrimi yaşamak gerekmektedir.

Dikmen'de yıkım saldırısı tırmandırılıyor...

Yıkımlara karşı emekçilerin birleşik mücadelesi örülmelidir!

“Kentsel dönüşüm” adı altında dayatılan rant dönüşümünü hayata geçirmek için sermaye hükümeti AKP saldırganlıkta sınır tanımıyor. Sermaye sözcüleri tarafında her fırsatta altı kalınca çizilen yıkım kararlılığı artık mafya eliyle fiziki saldırı boyutuna vardırdı.

Yıkım dayatmasına karşı örgütlü hareket eden, eylemli süreçler izleyerek mahallesine ve barınma hakkına sahip çıkan emekçiler bu sayede Dikmen Vadisi'nde uygulanmak istenen kentsel dönüşüm projesini mahkeme kararı ve bilirkişi raporlarıyla fiilen durdurmuştu.

Dikmen Vadisi'nde yıkım için Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek bir dizi açıklama yapmış ve böylece yıkım süreci yeni bir saldırganlık boyutuna dönmüştü.

Yıkım için her türlü yolu mübah sayan AKP, bugün emekçilerin tepkisini direkt üstüne çekmemek adına işi mafyalara ihale etmiş durumda.

Geçtiğimiz hafta Ankara Dikmen Vadisi'nde yıkım için atanan Genkar isimli özel bir yıkım şirketinin personeli emekçilere silahlarla saldırdı. Aylardır Dikmen Vadisi'nde emekçileri taciz ve tehdit ederek yaratılmak istenen korku atmosferi 13-14 Mart günü silahlı, sopalı saldırılarla yeni bir boyut kazandı. Üst üste iki gün süren saldırılarda polis ise saldırıları izlemekle yetindi.

14 Mart günü silahlı çete üyelerinin saldırısı sırasında arabası kurşunlanan Salih Yüce, Yıldızevler Karakolu'na giderek saldırganlardan şikayetçi olduğunda polislerin mahalle emekçilerinden şikayetçi olduğunu öğrendiler. Saldırı sırasında çetecilerle birlikte hareket ettikleri fotoğraflara yansıyan, yanlarında gerçekleşen saldırıyı izleyen polisler, uyguladıkları her şiddet eyleminde olduğu gibi saldırıya uğrayandan şikayetçi olarak kendilerini aklıyorlar.

Karakoldaki şikayetçi polislerden biriye Dikmen'de yaşayan emekçiler için tanıdık bir isimdi. 31 Mayıs 2011 günü Ankara'da gerçekleştirilen Hopa protestosunda, Halkevleri Kadın Sekreteri Dilşat

Aktaş'a yönelik işkencede bulunan Hakan Güneş adlı polis, “mağdur” olan şikayetçi polisler arasındaydı.

Yıkım için geldikleri Dikmen Vadisi'nde emekçilerin üzerine silahlarla ateş açanlar fotoğraflarla sabit olmasına karşın serbest kalırken, mahallede yaşayan emekçilerden İbrahim Seven tutuklandı.

Pompalı tüfek ve tabancalarla emekçilerin üzerine ateş açmaktan geri durmayan bu çetenin arkasındaysa bizzat Ankara Büyükşehir Belediyesi ve Belediye Başkanı Melih Gökçek olduğu görülüyor.

Bizzat saldırganlar tarafından pervasızlıkla “Melih Gökçek'in talimatıyla hareket ettikleri” söylenmekte ve bu referansa dayanarak sürekli tehdit ve saldırılar hayata geçirilmektedir. Geçtiğimiz yıl Melih Gökçek Dikmen Vadisi Son Etap Kentsel Dönüşüm ve Değişim Projesi planlarına ilişkin yürütmeyi durdurma kararının, gecekonduların yıkım sürecini etkilemeyeceğini, havalar ısınır ısınmaz yıkıma başlayacaklarını tüm aymazlığı ile ifade etmişti. Gökçek mahkeme kararı için şunları ifade etmişti:

“Gecekondular, kaçak gecekondular, onlar her halükarda yıkılır. Havalar ısınır ısınmaz yıkacağız. Proje olsa da olmasa da yıkacağız onları. Proje iptal olur, ertesi gün yeniden imzalanır çıkar, o bir sorun değil ki. En fazla bir ay gecikir, o bir problem değil ki

o kararın kesinlikle kalkacağına inanıyorum.”

İşlerine geldiğinde sığındıkları yasaları kendilerine en ufak bir engele dönüştüğünde hiçe sayabiliyorlar.

Medya rançılarının borozanlığını yapıyor

Dikmen Vadisi emekçilerine yönelik kapsamlı saldırının son sac ayağınıysa burjuva basın üstlenerek yaşananı arazi çatışması olarak yansıttı. Emekçileri rant kavgasına girmiş bir taraf olarak gösterdi.

Burjuva basın diğer tüm saldırganlık politikalarında olduğu gibi gerçeği tersyüz edip servis ederken tutuklanan İbrahim Seven'i hedef gösterdiler. “Polisin verdiği bilgiler böyle” diyerek sunulan TGRT Haber'de terör örgütü çarpıtmasına yaslanarak yıkım ekiplerine saldırdığı ifade ediliyor. “Genkar personeli” elinde pompalı tüfekle ateş ederken çekilen fotoğraflar açığa çıkmasına rağmen gerçekler çarpıtılmaya, teşhir olan mafya aklanıp Dikmen Vadisi emekçileri hedef gösterilmeye çalışılıyor.

Soyguncu-rantçı sermaye düzenine karşı mücadele her alanda büyütülmeli

AKP hükümeti arkasına aldığı inşaat işkolundaki sermayenin gücünü kaçırmamak adına bu alana özel bir önem veriyor. Bu yanı sıra bizzat dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan'ın konuya dair açıklamalarındaki sertlik açık bir mesaj taşıyor. “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi Hakkında Kanun Tasarısı” için yaptığı konuşmada Erdoğan, “ustalık dönemleri”nde Çevre ve Şehircilik Bakanlığı kurmalarına dikkat çekerek “*Şimdi gideceğiz, gerekirse evleri yıkacağız. Bunun yetkisini aldık mı aldık. Yasal düzenlemeleri buna göre, kentsel dönüşüm değişimle beraber yaptık, yapıyoruz, yapacağız*” demişti.

Bugün bu rant dönüşüm saldırısının en çok eylemli tepkilere sahne olan Dikmen'i hedef alması da bu yüzdendir. Zincirin en güçlü halkası olarak görülen Dikmen Vadisi emekçilerinin mücadelesi aşılabildiği ölçüde aynı pervasız saldırganlık tüm emekçi mahallelerinde rahatlıkla taşınabilecek ve hayat bulabilecektir.

Bunun için saldırıları bir bütün olarak okuyabilmek ve tüm emekçilerin ortak bir karşı duruşuna konu edebilmek için mücadele yükseltilmelidir.

“Okulumuzu vermiyoruz!”

İstanbul Fatih'te bulunan Gazi İlköğretim Okulu'nun imam hatibe dönüştürülmesine karşı yapılan eylemler 20 Mart günü de sürdü. Okul önünde yapılan basın açıklamasında, “Susmadık, kararlıyız, okulumuzu vermiyoruz!” ve “Okulumuza dokunma!” pankartları açıldı.

Öğrenciler, veliler ve öğretmenlerin katıldığı eylemde basın açıklamasını Gazi İlköğretim Okulu Aile Birliği Başkanı Sündüz Keklik yaptı. Okulların imam hatibe dönüştürülmeye başlanmasının ardından eylemler yaparak, uygulamayı kendi okullarında istemediklerini ilan ettiklerini vurgulayan Keklik, buna rağmen geçen hafta İl Milli Eğitim'in oluşturduğu komisyonun okulun imam hatibe dönüştürülmesi yönünde görüş belirttiğini vurguladı.

Keklik, mahalle halkı ve veliler adına yetkililere seslenerek şunları söyledi: “*Hayatımızın ve düzenimizin üç beş kişinin masa başında aldığı kararlarla bozulmasına izin vermeyeceğiz. Demokratik tepkilerimizi, aylardır sürdürdüğümüz mücadeleyi görün, duyun ve okulumuzun imam hatibe dönüştürülmeyeceğini bir an önce ilan edin.*”

Keklik, taleplerinin duymazdan gelinmeye çalışıldığını belirterek, sonuna kadar mücadele edeceklerini ve okulun imam hatibe dönüştürülmesine izin vermeyeceklerini vurguladı.

Açıklamanın ardından okul önünden Fatih Kaymakamlığı'na kadar yürüyüş gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Çıkarlarımız düşmanlıktan değil sınıf kardeşliği ve birliğinden geçiyor!

Ulusal baskının yoğun olarak yaşandığı bir ülkede yaşıyoruz. Son yıllarda Kürt halkına yönelik gerçekleştirilen fiziksel ve psikolojik saldırı kendini her alanda hissettiriyor.

Ben ulusal baskının fabrikamda gördüğüm şeklini, değişik bir gözlemimi de paylaşarak sizlere ifade edeceğim. Fabrikalarda işçiler tanımadıkları bir işçiye ilk olarak (adını bile sormadan) 'nerelisin?' diye sorarlar. Bu soruya verilen cevap ilişkinin daha sonraki gidişatını belirler. Bana fabrikamda bu soruyu sorduklarında verdiğim cevap 'Vanlı' olunca birçoğu sohbeti kesiverdi. Daha önce çalıştığım yerlerde de bu tarz durumla karşılaştığımdan bu bende şaşkınlık yaratmadı. Kırgınlığa ya da kızgınlığa kapılmamamın sebebi ise ırkçılık zehrinin topluma nasıl verildiğini bilmemdi.

Bunu aynı fabrikadan başka bir arkadaşına açtığımda bana şunu söyledi: 'Ben de Yozgatlı'yım deyince bana 'Yozgat'tan adam çıkmaz' lafını söylüyorlar'. Birbirimize karşı ne kadar önyargılı olduğumuz ve nasıl bölündüğümüz ortada değil mi?

Benim fabrikamın servisi Termikel fabrikasının önünden geçiyor. Benim ve servisteki arkadaşlarının ilgisini bu fabrikanın önünde duran bayraklar çekiyor. Çünkü Türk bayrağının yanında bulunan bayraklar her gün değişiyor. Bir gün Yunan bayrağı oluyor, bir gün İtalya, Fransa, İngiltere sonraki gün Kenya. Çok ilginç görünen bu durumu Termikel'de tekniker olarak çalışan birine sordum ve cevabı şu oldu: 'Hangi ülkenin bayrağı asılıyorsa bil ki o ülkenin patronuyla önemli bir anlaşma imzalanıyor ve fabrika ziyaret ediliyor'. Bu cevap ben de Tayyip Erdoğan'ın Katarlı işadamlarına dediği 'Sermayenin dini, dili, ırkı yok. Para cıva gibidir, hemen yatağını bulur oraya akar' sözünü hatırlattı.

Patronlar ve sermaye devleti milliyetçiliği para kazanmak için elinin tersiyle kenara itiyor. Fakat aynı patronlar ve sözcüleri, işçileri birleştirmemek söz konusu olunca aynı milliyetçiliğe dört elle sarılıyorlar. Türkiye işçi sınıfı, Kürt halkının ezilmesine destek vererek ya da susarak patronların işlediği suça ortak oluyor. Hem de birleşmesinin önündeki engeli aşmayarak -aksine sınırlarak- kendi mezarını kazıyor. Bu durumun değişmesini gönülden arzulayan biri olarak tüm işçileri ve ilerici insanları, bu sorunun tartışılması ve gerici fikirlerin parçalanması açısından önemli gördüğüm BDSP'nin düzenlediği Sınıfa Karşı Sınıf Kurultayları'na davet ediyorum.

Sincan OSB'den devrimci bir işçi

Devrimci tutsaklardan mektuplar...

Cejna Newroz piroz be!

Merhaba yürek dostlarım.

Sevgili dostlar Eksen Yayınları'nın tüm emekçilerinin şahsında Kürt halkının, işçilerin, emekçilerin ve ezilen Ortadoğu halklarının, diriliş-isyan, kardeşliğin ve özgürlüğün bayramı olan Newroz Bayramımızı en içten devrimci duygularıyla kutluyorum. Cejna Newroz je buyna we piroz be!

Yüreğimizin olanca sıcaklığı ile o direngen yüreğinizi selamlıyorum.

Sevgiyle umutla ve inatla kalın, serkeftin.

Mehmet Yamaç

1 No'lu F Tipi Cezaevi B2 Blok Tekirdağ

Bir kadın gördüm,
Onun doğurduğunu gördüm,
Uyuttuğunu gördüm,
Büyüttüğünü gördüm,
Yorulduğunu gördüm,
Üzülüğünü gördüm,
Bir kadın gördüm. (Özdemir Asaf)

Değerli dostlar merhaba!

Hayatın yarısı ve yaratatı olup da varlığı hep değersiz kılınmak istenen, "ikinci sınıf cins" görülen kadınların tarihsel isyanlarını simgeleyen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü karşılamaktayken, siz *Kızıl Bayrak* emekçisi ve okuru kadınların kapitalist – gerici ideoloji ve sisteme karşı kadının özgürlüğünü de getirecek mücadelelerini selamlıyor, başarılar diliyoruz. Sevgi ve selamlarımızla. Dostlukla.

Bafra'dan tutsak Partizanlar.

Süleyman Rüya

T Tipi Kapalı Hapishane A-5 Bafra / Samsun

Sevgili dostlar,

Dünya kadınlarının sınıfsal, cinsel ve ulusal mücadelesinde toprağa düşen tüm devrimci kadın yoldaşlar şahsında, siz *Kızıl Bayrak* gazetesi çalışanı dostların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününüzü kutluyor, bu temeldeki çalışmanızda başarılar diliyorum. Selam ve sevgilerimle. Dostça kalın.

A. Şimşek

F Tipi Hapishane C-24 Hacılar / Kırıkkale

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

Hacı Halil Mah. Hükümet Cad. No:24 / B, Gebze / KOCAELİ

Atatürk Bulvarı 109/19 Erciyes İşhanı, Kızılay / ANKARA

**Mazide kalmış bir hatıra değil,
bir savaş çağrısıdır**

KIZILDERE!

*“Biz Marksizmi entellektüel
gevezelik ve dünya devrimci
hareketinin trafik polislięini
yapmak için okuyup
öęrenmiyoruz. Biz dünyayı
deęiřtirmek için, dünyanın
Türkiyesi’nde devrim yapmak
için Marksizmi öęreniyoruz!”*

Mahir ayan